

ЇОН КОЛФЕР

АРТЕМІС
ФАУЛ

КОД ВІЧНОСТІ

- - [ГЛАВА 1: КУБ](#)
 - [ГЛАВА 2: ІЗОЛЯЦІЯ](#)
 - [ГЛАВА 3: НА КРИЗІ](#)
 - [ГЛАВА 4: СІМЕЙНИЙ БІЗНЕС](#)
 - [ГЛАВА 5: МЕТАЛЕВИЙ ЧОЛОВІК І МАВПА](#)
 - [ГЛАВА 6: НАПАД НА МАСТОК ФАУЛІВ](#)
 - [ГЛАВА 7: НАЙКРАЩІ ПЛАНИ](#)
 - [ГЛАВА 8: НА ГАЧКУ](#)
 - [ГЛАВА 9: ПРИВИДИ](#)
 - [глава 10: ПАЛЬЦІ](#)
 - [ГЛАВА 11: ЛЮДИНА-НЕВИДИМКА](#)
 - [ГЛАВА 12: СТИРАННЯ ПАМ'ЯТІ](#)
 - [ЕПІЛОГ](#)
 - [ВІДГУКИ ПРО «АРТЕМІСА ФАУЛА»](#)
 - [Короткі зустрічі 3...](#)
-

*Родині Пауер.
Усім родичам, близьким і далеким.*

ПРОЛОГ

Уривок із щоденника Артеміса Фаула.

Диск 2. Розшифровка

ПРОТЯГОМ останніх двох років мені вдавалося прокручувати свої справи без батьківського втручання. За цей час я продав піраміди бізнесмену із Заходу, підробив і продав з аукціону багатенько щоденників Леонардо да Вінчі та позбавив ельфів гарненької частини їхнього золота. Але моя свобода майже скінчилася. Зараз, коли я пишу, мій батько перебуває у шпиталі в Гельсінкі, де одужує після дворічного ув'язнення у російської мафії. Поки він ще не прийшов до тями, але

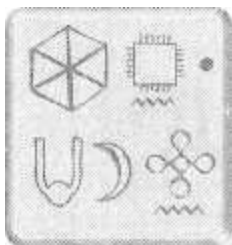
зовсім скоро повернеться до нормального життя і знову контролюватиме фінанси Фаулів.

Коли в маєтку Фаулів будуть і мама, і тато, я не зможу непомітно втілювати свої протизаконні плани. Раніше то не було б великою провиною, адже батько був куди більшим злодієм за мене, та мама хотіла, щоб Фаула повернулися до законослухняного життя.

Але на останню справу лишилося ще трохи часу. Мама цього не схвалить. І не думаю, щоб ельфам сподобалося. Тож нічого їм не скажу.

ГЛАВА 1: КУБ

«Ан фан», Найтсбрідж, Лондон

АРТЕМІС Фаул був майже задоволений. Батька будь-якого дня можуть виписати з університетського шпиталю в Гельсінкі. Сам хлопець із нетерпінням чекав смачного обіду в ресторані морепродуктів «Ан фан» у Лондоні, і його бізнес-партнер мав от-от з'явитися. Усе згідно з планом.

Але його охоронця, Батлера, важко було назвати спокійним. Та він завжди був напруженим,— не можна ж обернутися з найнебезпечнішої людини у світі на цілком нормальну лише тому, що ти зараз у ресторані. Велетенський євразієць утиснувся між двома столиками, розклав навколо себе своє обладнання і перевіряв шляхи відступу.

— Ви вставили вушні тампони? — запитав він у свого роботодавця.

Артемів приречено зітхнув.

— Так, Батлере. Хоча мені здається, що тут небезпека нам навряд чи загрожує. Справа цілком законна, і зустрічаємося ми при денному світлі. Заради бога!

Вушними тампонами дворецький називав звукові фільтри, поцуплені з ельфійських шоломів. Батлер розжився шоломами і ще кількома зразками ельфійської технології, коли рік тому, виконуючи накази Артеміса, познайомився зі спецназівцями ЛЕП. Звукові фільтри виростили в лабораторіях ЛЕП. Вони склалися з мініатюрних пористих мембран, що автоматично закривали вушний прохід, коли рівень шуму перевищував безпечні показники.

— Може й так, Артемісе, але в найманих убивць є така мила звичка — вони завжди нападають саме тоді, коли на них не чекають.

— Можливо,— погодився Артемів, вивчаючи в меню розділ «Закуси». — Але кому потрібно мене вбивати?

Батлер суворо поглянув на жінку, що сиділа собі за столиком.

Старенькій було щонайменше вісімдесят.

— Може, вони і не на нас полюють. Не забувайте, Йон Спіро — впливова людина. Він довів до банкрутства не одну компанію. Ми могли просто потрапити під руку.

Артемів кивнув. Як завжди, Батлер має рацію, що пояснювало, чому вони досі живі. Йон Спіро, американець, із яким вони зустрічалися, був саме таким чоловіком, що притягує до себе кулі найманих убивць. Процвітаючий мільярдер з інтересами в галузі інформаційних технологій, із темним минулим та підозрілими зв'язками. Ходили чутки, що його компанія, «Фішн Чіпс», опинилася нагорі завдяки вкраденому дослідженню. Звісно, це ніколи не буде доведено. І не тому, що ніхто з чиказьких юристів не намагався. Пробували, і навіть не раз.

Підійшла офіціантка, сліпуче посміхнулася.

— Привіт, хлопче. Хочеш подивитися дитяче меню?

Артемісу аж кров у голову кинулася.

— Ні, пані. *Дитячого меню* я дивитися не хочу. Навіть не сумніваюся, що якраз *дитяче меню* смакує краще за пропонувані в ньому страви. Хочу замовити повний обід. Чи ви не обслуговуєте неповнолітніх?

Посмішка офіціантки зменшилася на два зуби. Артемів знав, як уразити.

Батлер закотив очі. І Артемів знову подумав про тих, кому б хотілося їх убити. Більшості офіціантів і кравців у Європі, для початку.

— Так, сер,— пробелькотіла нещасна офіціантка.— Як бажаєте.

— Отже, принесіть, будь ласка, поपुरі з акули й риби-меч, запечене на овочах, з молододою картоплею.

— Що питимете?

— Джерельну воду. Ірландську, якщо можна. І без льоду, будь ласка, тому що лід у вас із водопровідної води, і це цілком нівелює дію джерельної.

Офіціантка кинулася на кухню, щаслива, що може позбутися хлопця з-поза шостого столика. Фільми про вампірів вона дивилася. Ті зловісні створіння мали такий самий гіпнотичний погляд. Може, хлопець говорив, як дорослий, тому що йому вже п'ятсот років.

Артемів посміхнувся, передчуваючи смачну їжу, і навіть не думав про те, причиною якого переляку він став.

— На шкільній дискотеці ви матимете шалений попит,— прокоментував Батлер.

— Прошу?

— Бідолашна дівчина мало не розплакалася. Вам не завадить хоч інколи поводитися люб'язно.

Артемів здивувався. Батлер нечасто дозволяв собі коментарі в особистих справах.

— Не уявляю себе на шкільній дискотеці, Батлере.

— Туди ж не заради танців ходять. Спілкування — от що головне.

— Спілкування? — скептично посміхнувся юний Фаул.— Сумніваюся, чи є серед живих підліток із таким же лексичним запасом, як у мене.

Батлер хотів було пояснити різницю між висловлюванням і спілкуванням, але тут двері ресторану відчинилися. Увійшов невисокий засмаглий чоловік у супроводі справжнього гіганта. Йон Спіро зі своїм секретарем.

Батлер нахилився до свого підопічного і прошепотів:

— Обережно, Артемісе. Мені відома репутація цього здоров'я.

Спіро підійшов до столика з розкритими обіймами. Американець середнього віку, худий як тріска, і ледь вищий за Артеміса. У вісімдесятих він займався транспортними перевезеннями; у дев'яностих продавав і купував акції та цінні папери. Зараз він зацікавився комунікаційними технологіями.

Його білий лляний костюм уже став візитівкою. На пальцях і зап'ястках висіло стільки золота, що його вистачило б, аби вкрити Тадж-Махал.

Артемів підвівся привітати свого партнера.

— Містере Спіро, прошу.

— Привіт, малий Артемісе Фаул. Як ся маєш?

Хлопець потиснув йому руку. Коштовності забряжчали, як хвіст у гримучої змії.

— Усе добре. Радий, що ви прийшли.

Спіро взявся за стілець:

— Якщо Артемів Фаул має пропозицію, то я й по битому склу до нього прийду.

Охоронці зміряли один одного поглядами. Якщо не зважати на зріст, вони були абсолютно різними. Батлер — утілення стриманості та

спритності. Чорний костюм, поголена голова, сам майже непомітний, якщо це можливо при семи футах зросту. Новоприбулий був фарбованим блондином у модній футболці та зі срібними піратськими сережками в обох вухах. Такого чоловіка ані забути, ані проігнорувати аж ніяк не можна.

— Арно Блант,— сказав Батлер,— Чув про тебе. Блант зайняв своє місце за плечем Йона Спіро. — Батлере. Із тих самих Батлерів,— процідив він із новозеландським акцентом.— Чув, що ви, хлопці, найкращі. Так люди кажуть. Сподіваюся, перевіряти не доведеться.

Спіро розсміявся. Немов цвіркуни в коробці затріщали.

— Арно, будь ласка. Ми ж серед друзів. Сьогодні ж не день загроз.

Батлера його слова не заспокоїли. Підозри старого вояки гули, немов рій диких бджіл. Пахне небезпекою,

— Отже, друже мій. До справ,— сказав Спіро і перевів свої темні, близько посажені очі, — У мене всю дорогу над Атлантикою слинка текла. Що ти для мене приготував?

Артемів нахмурився. Він сподівався, що справи зачекають, коли вони закінчать обід.

— Не хочете глянути на меню?

— Ні. Останнім часом я багато не їм. І то, переважно пігулки та розчини. Проблеми з травленням.

— Дуже добре,— зітхнув Артемів і поклав на стіл алюмінієву валізку. — Перейдемо відразу до справ.

Він відкинув кришку, і перед ними опинився червоний куб завбільшки з програвач для міні-дисків на блакитному пінопласті.

Спіро протер окуляри кінчиком краватки.

— Що я бачу, хлопче?

Артемів поставив на стіл сяючу коробочку.

— Майбутнє, містере Спіро. З випередженням розкладу.

Йон Спіро нахилився вперед, уважно придивився.

— Нагадує прес-пап'є.

Арно Блант гмикнув, не зводячи очей із Батлера.

— Тоді демонстрація,— потягнувся за металевою коробочкою Артемів.

Натиснув кнопку, і прилад ожив. Бокові та передня секції відкинулися, і на столі опинився монітор із колонками.

— Чудово,— пробурмотів Спіро.— Пролетіти три тисячі миль, щоб

побачити мікро-телевізор.

Артеміс кивнув.

— Мікро-телевізор. Але й комп'ютер, що контролюється голосом, мобільний телефон, діагностичний прилад. Ця маленька коробочка здатна зчитати будь-яку інформацію з будь-якої платформи, електронної або органічної. Вона може показувати відео, читати лазерні диски, DVD; через неї можна виходити в Інтернет, отримувати електронну пошту, зламувати комп'ютери. Вона може навіть просвітити вашу грудну клітку, щоб перевірити, як швидко б'ється ваше серце. Батареї цього комп'ютера вистачить на два роки, і він, звісно, безпроводний.

Артеміс замовк, даючи можливість усвідомити його слова.

Очі Спіро за окулярами стали просто величезними.

— Тобто, ця коробочка?..

— У порівнянні з нею всі інші технології безнадійно застаріли. Ваші комп'ютерні розробки марні.

Американець кілька разів глибоко вдихнув.

— Але ж як... як?

Артеміс перевернув коробочку. На чорному запульсував інфрачервоний датчик.

— Ось і секрет. Універсальний датчик. Може прочитати будь-що. І якщо запрограмувати, він може підключитися до будь-якого потрібного вам супутника.

Спіро погрозив пальцем.

— Але ж він незаконний, чи не так?

— Аж ніяк,— посміхнувся Артеміс.— Законів проти таких штучок не існує. І не існуватиме ще років зо два після того, як прилад надійде у виробництво. Пригадайте, скільки часу пішло на те, щоб закрити безкоштовні обмінні сайти в Інтернеті.

Американець затулив обличчя руками. То вже занадто.

— Не розумію. Ми зможемо користуватися тим, що маємо зараз, протягом років, ні, навіть десятків років. Тобі ж лише тринадцять. Як тобі це вдається?

Артеміс на мить замислився. Як відповісти? Що шістнадцять місяців тому Батлер захопив ельфійську групу захвату і конфіскував їхнє обладнання? А він, Артеміс, розібрав те обладнання і сконструював цю дивовижну коробочку? Ні.

— Скажімо так, я просто дуже розумний хлопець, містере Спіро.

Спіро примружив очі.

— Може, не такий уже й розумний, яким хочеш здаватися. Мені потрібна демонстрація.

— Справедливо,— кивнув Артеміс.— У вас є мобільний?

— Звісно.— Спіро поклав на стіл свій телефон. Остання модель «Фішн Чіпс».

— Цілковитий захист, я так розумію?

Спіро гордовито кивнув.

— Криптографічний шифр на п'ятсот біт. Найкращий у своєму класі. Без коду до «Фішн-400» навіть не проникнути.

— Побачимо.

Артеміс направив датчика на телефон. На моніторі відразу з'явилося зображення контенту телефону.

— Завантажити? — спитав металевий голос із колонок.

— Так.

Менш ніж за секунду справу було закінчено.

— Завантаження завершено,— сказала коробочка з ледь помітною ноткою самозадоволення.

Спіро перелякався.

— Не вірю. Ця система обійшлася у двадцять мільйонів доларів.

— І вона нічого не варта.— Артеміс показав йому монітор. — Хочете зателефонувати додому? А може, переказати гроші? Не варто зберігати номери банківських рахунків на сім-карті.

Американець на кілька хвилин замислився.

— Це якийсь фокус,— нарешті сказав він.— Мабуть, ти знав про мій телефон. Якимось чином, не питай мене, як саме, ти отримав доступ до мого телефону.

— Логічно,— признав Артеміс.— Я б і сам так подумав. Скажіть, як би ви хотіли перевірити прилад.

Спіро, постукуючи пальцями по столу, оглянув ресторан.

— Поглянь туди,— він показав на полицю з відео над барною стійкою. - Покажи щось із відео.

— Оце й усе?

— Для початку згодиться.

Арно Блант демонстративно перебрав записи, зупинився на одному без назви. Кинув диск на стіл із такою силою, що ножі й виделки підстрибнули.

Артеміс ледь утримався, аби не закотити очі. Він поставив червону коробочку прямо на диск.

На плазмовому екрані з'явилося меню диска.

— Завантажити? — запитала коробочка.

Артеміс кивнув.

— Завантажити, прочитати і програти.

Операція була завершена за секунду. На моніторі ожив старий англійський серіал.

— Найкраща якість,— зауважив Артеміс.— Навіть якщо дані, що поступили, не найкращої якості, Сі-Куб корегує сигнал.

— Який куб?

— Сі-Куб,— повторив хлопець.— Так я вирішив назвати цю маленьку коробочку. Трохи по-дитячому, визнаю. Але, як на мене, дуже підходить. Кубик, що все бачить,— тобто, скорочено буде — Сі-Куб.

Спіро схопив диск і кинув його Арно Бланту.

— Перевір.

Охоронець-блондин увімкнув програвач над барною стійкою і вставив диск у гніздо. На екрані з'явилися кадри «Вулиці Коронації». Саме те, що і на приладі. Але значно гіршої якості.

— Переконалися? — спитав Артеміс.

Американець дзенькнув браслетами.

— Майже. І ще одна остання перевірка. У мене таке відчуття, що за мною стежать урядовці. Чи не міг би ти поглянути?

Артеміс трохи помовчав і звернувся до червоної коробочки:

— Кубе, ти можеш визначити сигнали жучків у цьому помешканні?

Прибор задзижчав.

— Найсильніший іонний сигнал надходить із заходу, за вісімдесят кілометрів звідси, від супутника США з кодовим номером ST1132P. Зареєстрований у ЦРУ. Час надходження сигналу — вісім хвилин. Визначено ще кілька датчиків ЛЕП, пов'язаних із...

Артеміс швидко вимкнув звук. Звісно ж, ельфійське обладнання знайде інше ельфійське обладнання. Над цим потрібно ще попрацювати. Якщо інформація потрапить не в ті руки, на ельфів чекають неприємності.

— Що сталося, хлопче? Коробка ж іще не закінчила. Хто ті ЛЕП?

Артеміс знизав плечима:

— Не заплатиш, не пограєш, як ви, американці, кажете. Одного прикладу достатньо. Ви на гачку в ЦРУ.

— ЦРУ,— зітхнув Спіро.— Вони підозрюють мене в продажу воєнних таємниць. Навіть змінили орбіту одного зі своїх супутників, аби стежити за мною.

— Або за мною,— зауважив Артеміс.

— Може, і за тобою,— погодився Спіро. — Ти з кожною секундою стаєш усе більш небезпечним.

Арно Блант іронічно гмикнув.

Батлер навіть не ворухнувся. Хтось має лишатися професіоналом.

Спіро хруснув суглобами пальців — звичка, яку Артеміс не терпів.

— Отже, маємо вісім хвилин. Перейдемо до суті. Скільки ти хочеш за коробочку?

Артеміс не звернув уваги, його думки були зайняті інформацією про датчики ЛЕП, яку він щойно почув від Куба. В одну бездумну мить він мало не видав своїх підземних друзів людині, здатній їх знищити.

— Перепрошую, що ви сказали?

— Я спитав, скільки ти хочеш за цю коробочку?

— По-перше, це Куб,— виправив його Артеміс.— А по-друге, він не продається.

Йон Спіро мало не задихнувся від обурення.

— Як не продається? Ти змусив мене перелетіти через Атлантичний океан, щоб показати те, що не продається? Якого біса?

Батлер обхопив пальцями рукоятку пістолета на поясі. Арно Блант завів руку за спину. Напруга зростала.

Артеміс зчепив пальці.

— Містере Спіро, Йон. Я ж не дурень. Я розумію вартість свого Куба. В усьому світі не вистачить грошей, щоб за нього заплатити. Скільки б ви мені не заплатили, через тиждень він коштуватиме в тисячу разів більше.

— Чого ж ти хочеш, Фауле? — крізь зуби запитав Спіро.— Яка в тебе пропозиція?

— Пропоную рік. За гарну ціну я триматиму мій Куб в таємниці ще один рік.

Йон Спіро покрутив ідентифікаційний браслет. Подарунок самому собі на день народження.

— Цілий рік не оприлюднюватимеш свій винахід?

— Саме так. Тож ви матимете час, щоб продати свої акції до того, як усе обвалиться, та інвестувати виручені гроші в «Фаул Індастріс».

— «Фаул Індастріс» не існує.

Артемів посміхнувся.

— Скоро з'явиться.

Батлер опустив руку на плече свого роботодавця. Таких, як Йон Спіро, дражнити не можна.

Але Спіро навіть не помітив глузування. Був зайнятий підрахунками. Крутив браслет, немов то були чотки.

— Твоя ціна? — нарешті запитав він.

— Золото. Одна метрична тонна,— відповів спадкоємець Фаулів.

— Багато.

Артемів знизав плечима.

— Люблю золото. Воно не втрачає цінності. І до того ж, це зовсім мало в порівнянні з тим, що ви збережете.

Спіро подумав. Арно Блант за його плечем не зводив очей з Батлера. Охоронець Фаула моргав, ніби нічого не сталося: у разі сутички сухі очі — дуже серйозна перешкода. Гра у хто кого передивиться — то для аматорів.

— Скажімо, мені не подобаються твої умови,— заговорив Йон Спіро.— Скажімо, я вирішу прихопити твій гаджет із собою просто зараз.

Груди Арно Бланта розправилися іще на сантиметр.

— Навіть якби ви забрали Куб, — посміхнувся Артемів, — ви б не змогли ним скористатися. Такі технології вашим інженерам навіть не снилися.

Спіро теж спробував посміхнутися.

— О, думаю, вони б здогадалися, що до чого. Навіть якщо на це пішло б років зо два, тобі було б байдуже. Там, де б ти опинився, про цю штуку ти б навіть не думав.

— Де б я не опинився, секрети Сі-Куба будуть зі мною. Він запрограмований на мій голос. Дуже винахідливий код.

Батлер трохи зігнув коліна, приготувавшись стрибати.

— Б'юся об заклад, що цей код ми зламаємо. У мене у «Фішн Чіпс» дуже непогана команда.

— Вибачте, якщо ваша *непогана команда* мене аж ніяк не вражає, — сказав Артемів.— Ви вже кілька років плентаєтесь позаду

«Фонетикса».

Спіро скочив на ноги. Йому не подобалася навіть назва. «Фонетикс» — єдина комунікаційна компанія, акції якої були дорожчими за акції «Фішн Чіпс».

— Гарзд, хлопче, ти розважився. Тепер моя черга. Я маю йти, доки мене не застукав той супутниковий сигнал. Але я залишаю з тобою містера Бланта.— Він поплескав охоронця по плечу.— Ти знаєш, що треба робити.

Блант кивнув. Він знав. Чекав на цю мить.

Уперше відтоді, як почалася зустріч, Артеміс забув про обід і зосередився на ситуації. Такого його план не передбачав.

— Містере Спіро. Ви ж не серйозно. Ми ж у людному місці, навколо нас цивільні. Ваша людина не може боротися з Батлером. Якщо ви не припините ці безглузді погрози, я буду змушений відкликати свою пропозицію і негайно запустити Сі-Куб у виробництво.

Спіро поклав долоні на стіл.

— Послухай мене, хлопче,— прошепотів він. — Ти мені подобаєшся. За кілька років ти міг стати таким, як я. Та чи ти колись приставляв пістолета до чиеїсь скроні й натискав на курок?

Артеміс не відповів.

— Ні? — продовжив Спіро.— Звісно, ні. Для цього потрібна сміливість. А в тебе її немає.

Артемісу забракло слів. Це з ним трапилося уже вдруге, відколи йому виповнилося п'ять років. Батлер зробив крок уперед. Неприкриті погрози — то вже його парафія.

— Містере Спіро. Не блефуйте. Може, Блант і великий хлопець, але не такий гнучкий, як я. І до того ж, між мною і вами зараз нікого немає. І повірте мені на слово, вам не сподобається.

Спіро вишкірив у посмішці жовті від нікотину зуби.

— Я б не сказав, що між нами нікого нема.

У Батлера з'явилося недобре передчуття. Немов на нього направили з десятків лазерів. Вони в пастці. Спіро якось удалося обійти Артеміса.

— Гей, Фауле? — поцікавився американець.— Цікаво, чому твій обід так затримується?

І саме цієї миті Артеміс зрозумів, у яку халепу вони вскочили.

Усе сталося за долі секунди. Спіро клацнув пальцями, і всі до

одного відвідувачі ресторану витягли зброю. Вісімдесятирічна бабуся з револьвером у кістлявій руці вже не здавалася такою невинною. Із кухні вийшли двоє офіціантів з автоматами. Батлерові навіть не лишилося часу, щоби вдихнути.

Спіро постукав по солонці:

— Шах і мат, хлопче. Я виграв.

Артемів пробував зосередитись. Має бути якийсь вихід. Але на думку нічого не спадало. Його обдурили. Може, це останні хвилини його життя. Перемогти Артеміса Фаула ще не вдавалося жодній людині. Але рано чи пізно це мало статися.

— Я йду,— сказав Спіро і поклав до кишені Сі-Куб.— Доки супутник мене не помітив. І оті інші ЛЕП, чи як там їх назвали. Ніколи про них не чув. Але я їх знайду, і вони пошкодують, що знають моє ім'я. Дуже приємно мати з тобою справу.

По дорозі до дверей Спіро підморгнув своєму охоронцеві.

— Маєш шість хвилин, Арно. Мрії здійснюються, еге ж? Будеш хлопцем, що переміг великого Батлера.— Він повернувся до Артеміса, не в змозі встояти перед спокусою: — До речі, чи не назвали тебе на честь богині Артеміди? Якесь у тебе дівчаче ім'я.— І він зник, розчинився у юрбі туристів.

Старенька зачинила за ним двері. Клацання замка луною пронеслося рестораном.

Артемів вирішив узяти ініціативу у свої руки.

— Що ж, леді і джентльмени,— заявив він, намагаючись не дивитися на чорні зіниці стволів.— Думаю, ми можемо домовитися.

— Тихо, Артемісе!

Мозок Артеміса навіть не відразу зрозумів, що Батлер *наказує* йому замовкнути. Дуже нахабно з боку охоронця.

— Прошу...

Батлер затиснув йому рота рукою.

— Тихо, Артемісе. Ці люди — професіонали, з ними не можна торгуватися.

Блант покрутив головою, хруснув кістками.

— Ти все прекрасно розумієш, Батлере. Ми тут, щоб вас убити. Щойно містер Спіро отримав дзвінок, ми послали сюди своїх людей. Правду кажучи, не можу повірити, що ти купився на це, чуваче. Ну що ж... Старієш, мабуть.

Батлер і сам не міг повірити. Були часи, коли він починав перевіряти місце зустрічі за тиждень до призначеного часу. Може, він дійсно старіє? Отже, чудовий шанс більше не старіти.

— Гаразд, Бланте,— сказав Батлер і протягнув розкриті долоні.— Ти і я. Один на один.

— Дуже благородно,— гмикнув Блант.— Твій азійський кодекс честі, га? У мене кодексів немає. Якщо ти думаєш, що я погоджуся хоч на мізерний шанс лишити тебе живим, ти збожеволів. Усе дуже просто. Я тебе підстрелюю. Ти помираєш. Жодних дуелей. Жодних змагань один на один.

Блант ліниво потягнувся до кобури. Навіщо поспішати? Варто Батлерові поворухитись, і в нього полетять десятки куль.

Мозок у Артеміса немов підвис. Звичайний потік ідей пересох. «Я помру,— думав він.— Повірити не можу».

Батлер щось сказав. Артеміс вирішив, що варто прислухатися.

— Чапля осінь жде завзято, буде сани фарбувати,— сказав охоронець, чітко вимовляючи кожне слово.

Блант прикручував глушник на дуло керамічного пістолета.

— Що ти таке верзеш? Що за нісенітниця? Тільки не кажи, що великий Батлер з'їхав з глузду! Ото я розкажу хлопцям!

Але старенька замислилася.

— Чапля осінь жде... Щось мені це нагадує.

Артемісові ці слова теж дещо нагадали. Майже повний вербальний код для детонатора звукової гранати, прикріпленої до нижньої поверхні стола. Батлерів невеличкий прилад безпеки. Іще одне слово — і граната вибухне, по ресторану прокотиться потужна звукова хвиля, що розіб'є всі вікна і розірве всі барабанні перетинки. Ані диму, ані вогню, але в радіусі десяти метрів усі, хто не подбав про вушні тампони, через п'ять секунд корчитимуться від болю. Одне-єдине слово.

Стара почухала потилицю дулом револьвера.

— Чапля осінь жде? Пригадую, що ми вчили цього віршика у монастирській школі. Такий собі трюк, щоб запам'ятати кольори веселки.

Веселка. Останнє слово. Артеміс пригадав — в останню мить,— що має відкрити рота. Якщо зуби зчеплені, від звукової хвилі вони посиплються, як скло.

Граната миттєво вибухнула, і потужна хвиля розкидала

одинадцятьох осіб в усі кінці кімнати. Ті, кому пощастило, вилетіли через двері або вікна. Кому не пощастило, зустрілися зі стінами. Захрустіло. І то були не стіни.

Артеміса утримали обійми Батлера. Охоронець немов вріс у підлогу і міцно тримав хлопця. У порівнянні з громилами Спіро були в них ще й інші переваги: зуби лишилися цілими, кістки не поламалися, а вушні тампони вберегли барабанні перетинки від дірок.

Батлер озирнувся. Усі лежали на підлозі, схопившись за вуха. Іще кілька днів навіть очі не зможуть розплющити. Слуга дістав із кобури під пахвою свого «зігзауера».

— Лишайтеся тут, — наказав він. — Я перевірю кухню.

Артеміс опустився на стілець, кілька разів глибоко вдихнув. Навкруги панував хаос. Пил і стогін. Батлер знову його врятував. Іще нічого Не пропало. Може, вони навіть устигнуть перехопити Спіро, доки той не виїхав із країни. В аеропорту Хітроу у Батлера була своя людина — Сід Каммонс, колишній військовий, який разом із дворецьким працював охоронцем у Монте-Карло.

У дверному прорізі з'явилася велетенська постать, загородивши собою сонячне світло. Батлер повернувся з розвідки. Артеміс важко дихав, його переповнювали емоції.

— Батлере,— почав він,— ми маємо поговорити про твою зарплату...

Але то був не Батлер. Арно Блант. У кожній руці він щось тримав. У лівій — два маленьких жовтих конуси.

— Вушні тампони,— сплюнув він крізь розкришені зуби.— Завжди з ними, якщо збираюся на бійку. Чудова річ, еге ж?

У правій руці він стискав пістолет із глушником.

— Ти перший,— сказав він хлопцеві.— Мавпа після тебе.

Арно Блант підняв пістолета, прицілився і вистрілив.

ГЛАВА 2: ІЗОЛЯЦІЯ

Небесне місто, ельфи

ХОЧА Артемис того і не хотів, але пошук Кубом сигналів спостереження мав далекосяжні наслідки. Оскільки параметри пошуку були дуже розпливчасті,

Куб просканував і далекий космос, і глибокий підземний світ.

Під землею ельфи з ніг збилися, намагаючись подавити революцію гоблінів. Через три місяці після спроби перевороту найголовніші злодії опинилися за ґратами. Але ще кілька ізольованих груп — залишки тріади Б'ва Келл — блукали по тунелях навколо Небесного міста з незаконними лазерами-«Софтноузами» і грабували тих, хто трапиться на шляху.

Усіх офіцерів ЛЕП кинули на операцію «Зачистка», доки не розпочався туристичний сезон. Міській Раді аж ніяк не хотілося, аби туристи витрачали своє золото в Атлантиці, бо центральна площа Небесного міста стала небезпечним місцем для прогулянок. Урешті-решт, вісімдесят відсотків міської казни становив прибуток від туризму.

Капітан Холлі Шорт служила в розвідці. Власне, її обов'язком було літати на поверхню і виловлювати ельфів, що пробралися на землю без візи. Якби хоч одного дурного ельфа спіймали Люди Бруду, Небесне місто уже не було б небесним. Але оскільки ще не всі гобліни облизували свої зіниці у виправних закладах, Холлі виконувала те саме завдання, що й решта офіцерів ЛЕП: вони мали швидко реагувати на сигнали з приводу Б'ва Келл.

Сьогодні вона ескортувала чотирьох гоблінів-дебоширів на суд у Поліцейську Плазу. їх знайшли, коли вони хропли в крамниці делікатесів із комах, із роздутими від учорашньої гулянки животами. їм

пощастило, що Холлі прибула слухної миті: гном — власник крамниці уже був готовий підсмажити лускату четвірку в казані з киплячою олією.

Напарником Холлі в операції «Зачистка» був капрал Граб Кельп, молодший брат відомого капітана Трабла Кельпа, одного з почесних офіцерів ЛЕП. Характер у Граба, на відміну від братового, був не такий стоїчний.

— У мене через останнього гобліна ніготь зламався,— поскаржився молодший офіцер і сунув палець до рота.

— Боляче, мабуть,— спробувала проявити співчуття Холлі.

Вони їхали по автоматичній смузі до Поліцейської Плази, заарештовані в наручниках сиділи в кузові фургона ЛЕП. Власне, машина була не зовсім службовою. Б'ва Келл удалося підпалити стільки ЛЕПівських автівок під час свого короткого повстання, що ЛЕП довелося відібрати у пересічних громадян усе, що має двигун і достатньо місця для кількох заарештованих. Отже, зараз Холлі сиділа за кермом фургона з доставки каррі, на дверцятах якого спреєм намалювали жолудь. Гноми, яким належав фургон, просто забили двері та повитягали печі. Шкода, що вони не прибрали ще й запах.

Граб уважно роздивлявся палець.

— У наручників гострі краї. Потрібно написати скаргу.

Холлі зосередилася на дорозі, хоча по автоматичній смузі машина їхала сама собою. Якщо Граб напише скаргу, то вона буде не перша і навіть не двадцята. Молодшому братові Трабла не подобалося геть усе, крім себе самого. Зараз він дуже помилявся: ніяких гострих країв на плексигласових вакуумних наручниках не було. Якби на якомусь наручнику була хоча б подряпина, гобліни швидко б проколупали дірку на іншому, і їм до рук потрапило б повітря; а перевозити в кузові машини гобліна, що кидається вогняними кулями, нікому не хотілося.

— Розумію, що зламаний ніготь — то дуже незначний привід для скарги, але ж ніхто не може звинуватити мене в тому, що я звертаю увагу на незначні речі.

— Ти! Незначні речі! Боже борони.

Граб гордовито розправив груди.

— Урешті-решт, я єдиний член першого загону, який протистояв людині. Батлеру.

Холлі голосно застогнала. Вона сподівалася, що Граб не почне

знову розказувати свою історію про Артеміса Фаула. З кожним разом оповідання ставало довшим та обростало фантастичними подробицями. Насправді Батлер його просто відпустив, як рибалка відпускає малу рибинку.

Але Граб натяку не зрозумів.

— Я це дуже добре пам'ятаю,— мелодраматично почав він.— Була темна ніч.

І, немовби його слова мали якусь дивну магічну силу, світло в місті погасло.

І не тільки це. Автоматична смуга зупинилася, і фургон завмер на півдорозі серед інших нерухомих машин.

— Це не я,— швидко прошепотів Граб.

Холлі нічого не відповіла: вона вже висунулася з дверей. Штучне сонце над містом, що було точною копією наземного, почорніло. В останню мить до того, як зовсім стемніло, Холлі глянула в напрямку Північного Тунелю і побачила, як двері до нього зачиняються, і по периметру загораються аварійні вогні. Небесне місто від зовнішнього світу відділяли шістдесят метрів сталі. Схожі двері перекрили всі стратегічні виходи по всьому місту. Ізоляція. Існувало лише три причини, чому Рада ініціювала ізоляцію міста: затоплення, карантин, або про їхнє існування дізналися люди.

Холлі озирнулася. Ніхто не потопав. Ніхто не помирав. Отже, лишалися Люди Бруду. Врешті-решт, здійснився найгірший жах усіх ельфів.

Над головою заблмали аварійні ліхтарі, м'яке біле світло штучного сонця змінилося дивним помаранчевим. Автоматична смуга потягла поліцейські машини в найближче депо.

Пересічним громадянам так не пощастило. їм довелося йти пішки. Сотні ельфів вилазили зі своїх автомобілів, занадто перелякані, щоб протестувати. Незадоволення буде пізніше.

— Капітане Шорт! Холлі!

Граб. Жодних сумнівів, напише на когось скаргу.

— Капрале,— обернулася вона до машини.— Не час панікувати. Ми маємо показати приклад...

Слова застрягли в горлі, коли вона побачила, що відбувається у фургоні. Усі автомобілі ЛЕП отримали резервний десятихвилинний заряд, щоб довести по автоматичній смузі свій вантаж у безпечне місце.

Цього заряду вистачило б і на те, щоб утримати наручники. Звісно, вони їхали не на службовому транспорті й резервного заряду не отримали. Гобліни це швидко зрозуміли і спробували пропалити фургон.

Граб вивалився з машини, його шолом почорнів від сажі.

— Наручники відкрилися, і вони почали кидатися кулями,— ледь видихнув він, відбігши на безпечну дистанцію.

Гобліни. Маленький жарт еволюції. Вибрати найдурніших створінь на планеті й наділити їх здібностями виробляти вогонь. Якщо гобліни не припинять кидатися вогняними кулями, всі скоро сидітимуть у калюжі розтопленого металу. Не найкращий спосіб провести час, навіть якщо ти вогнетривкий.

Холлі активувала підсилювач на своєму шоломі.

— Гей ви, у фургоні! Припиніть вогонь. Машина розтопиться, і ви разом із нею.

Кілька секунд із машини валив дим. Потім усе заспокоїлося. З-поза ґрат виглянуло обличчя, промайнув роздвоєний язик.

— Думаєш, ми дурні, ельфе? Ми просто пропалимо собі акуратненьку дірочку.

Холлі підійшла ближче і додала гучності.

— Слухайте мене, гобліни Ви дурні, давайте просто визнаємо цей факт і підемо далі. Якщо ви продовжуватимете кидатися вогняними кулями, дах фургону розтопиться і стече на вас. Краплі металу — практично те ж саме, що й людські кулі. Може, ви і вогнетривкі, але чи куленепробивні?

Гоблін облизав зіниці та замислився.

— Ти брешеш, ельфе! Ми просто пропалимо дірку у фургоні. А потім спалимо тебе.

Гобліни знову почали кидатися кулями, автомобіль захитався і зашипів.

— Не хвилюйся,— крикнув Граб із безпечної дистанції. — Вогнегасник нам допоможе.

— Допоміг би,— виправила його Холлі,— якби вогнегасники не були підключені до головного джерела, а його вимкнули.

Кожен автомобіль, у якому готувалася чи розігрівалася їжа, мав відповідати певним правилам пожежної безпеки, інакше він просто не мав би права роз'їжджати містом. У фургоні мало бути кілька вогнегасників, які б залічені секунди затопили весь салон спеціальною

піною. Добре, що ця піна застигала від контакту з повітрям, погано, що вогнегасники підключалися до автоматичної смуги. Немає живлення — немає піни.

Холлі витягла із кобури «Нейтрино-2000».

— Доведеться мені самій усе ввімкнути.

Капітан Шорт закрила шолома і полізла в кабінку фургона. Металу вона намагалася не торкатися, бо хоча мікрОВОлокна ЛЕПівського комбінезону і були сконструйовані так, щоб відводити зайве тепло, вони не завжди робили те, для чого їх було винайдено.

Гобліни лежали на спині й кидали кулі в дах.

— Припинити! — наказала вона, наставивши на них лазера.

Троє з арештантів не звернули на неї ніякої уваги. Один, можливо, ватажок, повернув до неї свою лускату морду. Холлі побачила в нього на зіницях тату. Така неймовірна дурість напевне гарантувала йому підвищення в лавах Б'ва Келл, якби тих не розігнали.

— Ти нас усіх не дістанеш, ельфе,— випустив він дим із рота і ніздрів,— І один із нас дістанеться до тебе.

Гоблін має рацію, хоча й не тому, чому він вважає. Холлі раптом пригадала, що під час ізоляції стріляти з лазера вона не може. Згідно з правилами, не повинно бути жодного неприхованого джерела енергії на випадок, якщо Небесне місто просвічували сканерами.

Її сумніви відразу помітив гоблін.

— Так я і знав! — вигукнув він і кинув кулю в напрямку Холлі. Спалахнуло червоним, на візор шолома посипалися іскри. Дах над головами гоблінів небезпечно провис. Іще кілька секунд, і він упаде.

Холлі відстебнула від паска дротик, уставила його до пускової установки над барелем «Нейтрино». Пуск здійснювався за допомогою пружини, як у старих арбалетах, і не нагрівав жодної деталі. Ніякі датчики пострілу б не засікли.

Гобліни щиро розважалися. У них таке часто трапляється перед тим, як їх посадять у в'язницю. Може, тому у в'язницях так багато гоблінів?

— Дротик? Ти хочеш затицяти нас до смерті, маленький ельфе?

Холлі прицілилася в носик вогнегасника в дальньому кінці фургона.

— Будь ласка, тихіше,— сказала вона і випустила дротик. Той пролетів над головами гоблінів і впився в носик. Через кузов фургона

протягся шнур.

— Не влучила,— сказав гоблін, облизнувшись.

Такі вже ті гобліни: опиняться у розплавленому фургоні під час ізоляції під прицілом офіцера ЛЕП і вважають, що вони все одно перемагають.

— Я ж наказала замовкнути! — гримнула Холлі та смикнула за шнур.

Із носика хлинуло вісімсот кілограмів піни зі швидкістю двісті миль за годину. Можна не казати, що вогняні кулі згасли. Піна, що вже почала швидко застигати, придавила гоблінів до підлоги. Ватажка притисло до ґрат із такою силою, що можна було легко розгледіти тату на його зіницях. На одній було витравлено: «Матуся», на іншій — «Тутусь». З помилкою, але гобліни, мабуть, того не помічали.

— Ой,— сказав він. Боляче йому не було, просто повірити не міг. Більше нічого сказати не встиг, бо в роті вже було повно піни.

— Не хвилюйся,— заспокоїла його Холлі.— Піна пориста, тож дихати ти зможеш. Але вона абсолютно вогнетривка, тож пропалюйте собі дірку, скільки душа забажає.

Коли Холлі вилізла з фургона, Граб роздивлявся ніготь. Вона зняла шолом, рукавом комбінезона витерла сажу з візора. Він мав спеціальне покриття, тож нічого до нього прилипати не повинно було. Може, віддати, щоб укрили додатковим шаром?

— Усе гаразд? — запитав Граб.

— Так, капрале. Усе гаразд. І не завдяки вам.

У Граба вистачило нахабства образитися.

— Я стояв на варті, капітане. Ми не можемо всі бути героями.

Типовий Граб. Для всього у нього знайдеться виправдання. З ним вона розбереться пізніше, а зараз потрібно якомога швидше дістатися Поліцейської Плази і дізнатися, чому Рада закрила місто.

— Думаю, треба повертатися до штаб-квартири,— запропонував Граб.— Якщо на нас напали люди, може, хлопці з розвідки захочуть мене про них розпитати.

— Думаю, мені потрібно повертатися до штаб-квартири, а ви маєте лишатися тут і наглядати за арештованими, доки знову не увімкнуть живлення. Як ви вважаєте, чи впораєтеся? Чи ви недієздатні через зламаній ніготь?

Каштановий йоржик волосся у Холлі наїжачився, круглі карі очі

суворо дивилися на Граба.

— Ні, Холлі... капітане. Довіртеся мені. Усе під контролем.

«Сумніваюся»,— подумала Холлі й рушила до Поліцейської Плази.

У місті запанував хаос. Усі громадяни на вулицях із недовірою витріщалися на свої прилади. Деякі юні ельфи не мали сили винести втрату мобільного телефону. Вони йшли вулицею та схлипували.

Допитливі ельфи потяглися до Поліцейської Плази, як метелики до світла. І то було майже буквально, адже штаб-квартира ЛЕП була мало не єдиним освітленим місцем у місті. Звісно, живлення отримали лікарні та служби невідкладної допомоги, але окрім них єдиною державною організацією, що продовжувала працювати, була ЛЕП.

Холлі проштовхалася через натовп. Черги до довідкових бюро тяглися вниз по сходах аж на вулицю. Сьогодні всі ставили лише одне питання: «Що сталося з живленням?»

Це питання крутилося і на язиці у Холлі, коли вона пробилася до командного пункту, але вона лишила його при собі. В кімнаті уже було повно капітанів, до яких приєдналися троє регіональних командирів й усі семеро членів Ради.

— Ага,— сказав голова Кахартез.— Останній капітан.

— Я не отримала аварійного живлення,— пояснила Холлі.— Автомобіль не службовий.

Кахартез поправив офіційного конусоподібного капелюха.

— Немає часу на виправдання, капітане. Містер Фоулі готовий розпочати брифінг. Чекали лише на вас.

Холлі зайняла своє місце за капітанським столиком поруч із Траблом Кельном.

— Із Грабом усе гаразд? — прошепотів той.

— Ніготь зламав.

Трабл закотив очі.

— Не сумніваюся, що тепер він накатає скаргу.

Через двері протупотів кентавр Фоулі, в руках у нього була купа дисків. Фоулі — технічний геній ЛЕП, і завдяки його інноваціям у галузі безпеки люди ще й досі не знайшли підземну цивілізацію ельфів. Та, може, все уже змінилося.

Кентавр вправно вставив диск в операційну систему, відкрив кілька вікон на плазмовому моніторі завбільшки зі стіну. На екрані з'явилися якісь складні алгоритми і хвильові графіки.

Фоулі голосно відкашлявся.

— Спираючись на ці дані, я порадив голові Кахартезу ініціювати ізоляцію.

Командир Рекону Рут прикусив незапалену грибкову сигару.

— Думаю, я висловлю думку всієї кімнати, Фоулі, якщо скажу, що не бачу нічого, крім ліній і закарлючок. Звісно, вони мають сенс для такого розумного поні, як ти, але решті з нас доведеться пояснити все простою гномською мовою.

Фоулі зітхнув.

— Простими словами. Дуже простими. Нас запеленгували. Досить зрозуміло?

Так. У кімнаті запанувала тиша. «Запеленгували» — старий термін від військово-морського флоту, коли ще користувалися сонарами. «Запеленгували» — так казали, коли визначали місце розташування. Хтось знав, що під землею були ельфи.

Рут отямився першим.

— Запеленгували. І хто ж нас запеленгував?

Фоулі знизав плечима.

— Не знаю. То було лише кілька секунд. Не встиг нікого впізнати. Навіть відстежити сигнал було неможливо.

— Що вони засікли?

— Багато чого. Усе, що є під Північною Європою. Скопи, сентинелі, камери. Уся інформація звідти.

Катастрофічні новини. Хтось за кілька секунд отримав усі дані щодо спостережень ельфів за Північною Європою.

— То була людина,— спитала Холлі,— або прибулець?

Фоулі показав на цифрове зображення променя.

— Не можу сказати напевне. Якщо це людина, то вона скористалася чимось новеньким. Такого приладу я ще не бачив. Таких технологій іще ні в кого не з'явилося, наскільки мені відомо. Що б то не було, воно прочитало нас, немов відкриту книгу. Усі мої застережні заходи просто не спрацювали, ніби їх і не було.

Кахартез зняв свого офіційного капелюха. Потреби дотримуватися протоколу більше не було.

— Що це означає для нашого Народу?

— Важко сказати. Є найкращий і найгірший сценарії. Наш таємний гість міг дізнатися про нас усе, що хотів, і тепер може зробити з нашою

цивілізацією що завгодно.

— А найкращий сценарій?

Фоулі зітхнув.

— Це і був найкращий сценарій.

Командир Рут викликав Холлі до свого офісу. Кімната просякла сигарним димом, незважаючи на очищувач, умонтований над столом. Фоулі уже був там, його пальці бігали по клавіатурі командира.

— Сигнал виходив із якогось місця в Лондоні,— сказав кентавр.— Ми про нього дізналися, тому що саме цієї миті я випадково глянув на монітор.— Він упав на клавіатуру і потрусив головою.— Неймовірно. Якась нова гібридна технологія. Дуже схожа на нашу іонну систему, але не ідентична — на волоску від нашої.

— Зараз не важливо, як саме,— сказав Рут.— Мене більше непокоїть, хто.

— Що я можу зробити, сер? — запитала Холлі.

Рут підвівся і підійшов до мапи Лондона на плазмовому моніторі.

— Я хочу, щоб ти підписала пропуск, вирушила нагору і чекала. Якщо нас знову запеленгують, мені потрібен хтось для швидких дій. Цю штуку записати ми не можемо, але стежитимемо за сигналом. Щойно він з'явиться на екрані, ми вишлемо тобі координати, і ти зможеш провести розслідування.

Холлі кивнула.

— Коли найближче виверження?

Виверженням вони називали сплески магми, якими офіцери Рекону користувалися, щоб у титановому транспортері потрапити на поверхню землі. Пілоти транспортерів казали, що вони «катаються на магмі».

— Тут нам не пощастило,— відповів Фоулі.— Найближчі кілька днів нічого не намічається. Доведеться тобі летіти туристичним транспортером.

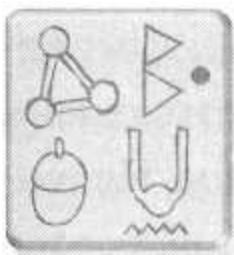
— А ізоляція?

— Я підключив живлення до Стоунхенджу і наших найближчих баз. Доведеться ризикнути. Ти повинна летіти на поверхню, ми маємо лишатися на зв'язку. Від цього залежить майбутнє нашої цивілізації.

Холлі відчула, як їй на плечі впав важкий тягар відповідальності. Щось оте, від чого «залежить майбутнє нашої цивілізації», останнім часом трапляється частіше і частіше.

ГЛАВА 3: НА КРИЗІ

Ан Фан», Найтсбрідж

ВИБУХ Батлерової звукової гранати зніс двері кухні, розкидав металеве приладдя, немов то була суха трава. Акваріум розбився, і все, що від нього лишилося,— калюжа, уламки плексигласу і здивовані омари. Вони повзали серед цього безладу з піднятими клішнями. Працівники ресторану лежали на підлозі, зв'язані й мокрі, але живі. Батлер їх не звільнив. Істерика йому зараз не потрібна. Розбереться з ними пізніше, коли загрозу буде нейтралізовано.

Старенька ворухнулася, сіпнула в бік дверей. Дворецький перевіряв її зіниці. Під лобом, не сфокусовані. Безпечна. Але все одно револьвер у жінки забрав. Зайва обережність не завадить. Сьогодні це правило знову підтвердилося. Якби мадам Ко побачила, що сьогодні сталося, вона власноруч би вивела його тату про закінчення курсу.

Кімната була чистою, але охоронця все одно щось турбувало. Військова інтуїція не давала йому спокою, колола, як зламана кістка. Батлер знову пригадав мадам Ко, свого сенсея з Академії. *Головна функція охоронця — захищати свого начальника. Начальника не можна пристрелити, якщо ви закриваєте його собою.* Мадам Ко завжди називала працедавця начальником. Бо з начальником: у дружні стосунки не вступають.

Цікаво, чому на думку спало саме це правило? Чому саме воно, з кількох сотень, які мадам Ко намагалася запхати йому в голову? Власне, це очевидно. Він порушив перше правило особистого захисту, залишивши свого начальника незахищеним. Правило друге: *Не розвивати до начальника емоційну прихильність.* Тут він теж облажався. Він так прив'язався до Артеміса, що це почало впливати на його

спостережливість.

Він так і бачив перед собою мадам Ко, нічим не примітну жінку в костюмі хакі, що для всього світу була лише звичайною японською домогосподаркою. Але скільки домогосподарок цієї національності можуть так швидко нанести удар, що аж повітря свистить? *Ти зганьбив себе, Батлере. Зганьбив своє ім'я. Краще б уже ти пішов чоботи латати. Твого начальника уже нейтралізували.*

Батлер рухався немов уві сні. Повітря наче утримувало його, не давало бігти до дверей кухні. Він знав: щось має статися. Арно Блант — професіонал. Може, й пихатий — цей гріх часто трапляється серед охоронців,— але все одно професіонал. Такі ніколи не забувають про вушні тампони, якщо існує ймовірність стрілянини.

Під ногами сковзали кахлі, але Батлер знав, як із цим упоратись: він нахилився вперед і поставив гумові підшви чобіт трохи під кутом. Його непошкоджені барабанні перетинки зловили вібрації з боку залу. Розмова. Артеміс до когось звертався. Арно Блант, хто ж іще. Уже пізно.

Батлер проскочив через службові двері зі швидкістю, якій би позаздрили олімпійські чемпіони. Мозок почав прораховувати варіанти, щойно очі побачили картину: Блант вистрілив. Тут уже нічого не можна було вдіяти. Лишалася єдина можливість. І Батлер ухопився за неї без жодних вагань.

У правій руці Блант тримав пістолета з глушником.

— Ти перший,— сказав він хлопцеві.— Мавпа після тебе.

Арно Блант підняв пістолета, прицілився і вистрілив.

Просто з повітря матеріалізувався Батлер. Здавалося, він заповнив собою цілу кімнату, кинувся назустріч кулі. Якби він був трохи далі, кевлар, із якого був зроблений його бронежилет, витримав би, але Блант вистрілив майже в упор, тож куля з тефлоновим покриттям пройшла крізь бронежилет, як розжарена кочерга крізь сніг. І увійшла в груди Батлера лише на сантиметр нижче серця. Рана була смертельною. І поруч не було капітана Шорт, яка могла б зцілити його своєю магією.

Інерція самого Батлера у поєднанні із силою кулі кинула його на Артеміса, й обидва завалилися на візок із десертами. Хлопця майже не було видно, з-під тіла охоронця виглядав лише носок одного черевика.

Дихання у дворецького стало поверхневим, очі затуманилися. Але він іще був живий. Мозок виробляв електричні сигнали, і в голові

крутилася одна- єдина думка: захистити начальника.

Арно Блант охнув від несподіванки, і Батлер випустив на звук шість куль. Результатом пострілів він був би розчарований, якби побачив. Але одна куля знайшла собі ціль і зачепила Блантову скроню. Той одразу втратив свідомість. Струс мозку гарантовано. Арно Блант приєднався до інших членів своєї команди, що лежали на підлозі.

Більше нічого не можна було зробити. Артеміс або лишився живий, або ні. Якщо ні, то Батлер усе одно не зміг би виконати умови свого контракту. Усвідомлення цього принесло йому неймовірний спокій. Більше ніякої відповідальності. Можна жити лише своїм життям, нехай його і лишилося кілька секунд. І до того ж, Артеміс був не просто начальником. Він був частиною життя охоронця. Його єдиним справжнім другом. Мадам Ко, може, і не сподобалося б таке ставлення, але вона нічого не могла з цим зробити. Та й ніхто не міг.

Десерти Артемісу ніколи не подобалися. І ось він лежить серед еклерів, чізкейків і меренг. Костюм безнадійно зіпсовано. Звісно, мозок хлопця чіплявся за ці факти, аби не думати про те, що сталося. Але тіло вагою в дев'яносто кілограмів важко було ігнорувати.

На щастя, Батлер штовхнув Артеміса на другу полицю візка, а сам лишився нагорі, на полиці з морозивом. Наскільки хлопець зрозумів, торт «Чорний ліс» значно пом'якшив падіння, і йому вдалося уникнути серйозних пошкоджень внутрішніх органів. Але до костоправа все одно доведеться завітати. Може, і Батлерові теж, незважаючи на те що той був дужим, мов троль.

Артеміс виповз із-під свого дворецького. Куди б він не поставив руку чи ногу, усюди вибухали ріжки з кремом.

— Знаєш, Батлере,— пробурчав підліток,— я мушу ретельніше вибирати собі ділових партнерів. І дня не минає, як ми стаємо жертвами змови.

Хлопець із полегшенням побачив на підлозі непритомного Арно Бланта.

— Іще одним злодієм менше. Чудовий постріл, Батлере, як завжди. До речі, я вирішив надалі на кожну зустріч надягати куленепробивний жилет. Тож, твоя робота трохи полегшиться, еге ж?

Саме цієї миті Артеміс помітив сорочку Батлера. У нього перехопило дух, немов хтось невидимий ударив його в сонячне сплетіння. Його вразила не дірочка в жилеті, а кров, що з неї витікала.

— Батлере, ти поранений. Тебе підстрілили. Але чому ж кевлар?..

Охоронець не відповів, та й у тому не було потреби. Артеміс знав ядерну фізику краще, ніж фахівці. Якщо чесно, він часто викладав в Інтернеті лекції під псевдонімом Еммсі Сквайр. Отже, прискорення кулі виявилось завеликим, щоб жилет його витримав. До того ж, куля була, мабуть, укрита тефлоном.

У глибині душі Артемісові хотілося обхопити охоронця обома руками і плакати над ним, як над братом. Але це бажання він придушив. Думати зараз потрібно швидко.

Роздуми перебив Батлер.

— Артемісе... це ви? — сказав він, через силу вимовляючи слова.

— Так, я,— відповів Артеміс, і голос у нього тремтів.

— Не хвилюйся. Джульєтта вас захистить. Із вами все буде гаразд.

— Нічого не кажи, Батлере. Лежи і не ворущися. Рана не серйозна.

Батлер щось прохрипів. Мабуть, хотів розсміятися.

— Ну гаразд, дуже серйозна. Але я щось придумаю. Просто лежи і не ворущись.

Зібравши останні сили, Батлер підвів руку.

— Прощайте, Артемісе,— сказав він.— Друже мій.

Артеміс схопив руку. З очей полилися сльози. Нестримно.

— Прощай, Батлере.

Очі у євразійця стали спокійними.

— Артемісе, називай мене... Домовиком.

Почувши це ім'я, Артеміс зрозумів дві речі. По-перше, його вірний союзник називався на честь слов'янського духа-охоронця. По-друге, випускники Академії мадам Ко ніколи не відкривали своїх справжніх імен своїм начальникам. Це допомагало суворо дотримуватися етикету. І Батлер ніколи б не порушив цього правила... Якби це й досі мало значення.

— Прощай, Домовику,— схлипнув хлопець.— Прощай, друже.

Рука впала. Батлера не стало.

— Ні! — закричав Артеміс, відступивши.

Це не правильно. Не так усе мало скінчитися. Чомусь він завжди уявляв, що вони помруть разом — у якомусь екзотичному місці, не в змозі впоратися з нездоланими труднощами. Може, на схилах пробудженого Везувію або на берегах величного Гангу. Але разом, як друзі. Ураховуючи все, через що вони пройшли, Батлер просто не міг померти

від руки якогось другосортного качка.

Одного разу Батлер уже мало не помер. Рік тому він бився з тролем із тунелів під Небесним містом. Тоді своєю ельфійською магією його врятувала Холлі Шорт. Але зараз поруч не було жодного ельфа, який би зміг урятувати життя Батлера. Час перетворився на ворога. Якби Артеміс мав трохи більше того часу, він би придумав, як зв'язатися з ЛЕП і переконати Холлі знову скористатися своєю магією. Лишалось хвилини чотири, доки мозок Батлера не відключиться. Дуже мало. Навіть для такого генія, як Артеміс. От би купити трохи більше часу. Або вкрасти.

Думай, хлопче, думай. Подивись, як можна скористатися ситуацією. Артеміс витер з очей сльози. Він у ресторані. Тут подають морепродукти. Усе марно! Нічого тут не вдієш. Якби вони були в якійсь лікарні, він би щось зробив. Але тут? Чим можна було скористатися тут? Духовки, раковини, каструлі. Навіть якби в нього були всі необхідні інструменти, він іще не закінчив курс медицини. Та й запізно вже було звертатися до традиційної хірургії, хіба придумали метод трансплантації серця менш ніж за чотири хвилини.

Минали секунди. Артеміс сердився сам на себе. Час проти нього. Час — його ворог. Час потрібно зупинити. В мозку Артеміса електричним розрядом нейронів спалахнула думка. Нехай він і не мож зупинити час, але він може затримати Батлера. Процес ризикований, звісно, але це єдиний шанс, що в них лишився.

Артеміс ногою зняв візок із гальма і покотив його до кухні. Кілька разів довелося зупинятися, аби прибрати зі шляху непритомні тіла.

До ресторану квапилися машини «швидкої допомоги». Очевидно, вибух привернув увагу. Лишилося кілька хвилин, і йому доведеться вигадувати для поліції якусь історію... Краще зникнути... Відбитки пальців не проблема, адже в ресторані було кілька десятків відвідувачів. Лишається тільки вибратися звідси раніше, ніж тут з'являться найкращі лондонські поліцейські.

Усе кухонне обладнання було зроблено з іржостійкої сталі. Плити, витяжки, робочі поверхні — після вибуху все було завалено уламками. В раковині тріпотіла риба, по кахлевій підлозі повзали омари, зі стелі скрапували залишки страв.

Ось воно! В дальньому кінці кухні. Ряд морозильників, таких необхідних у ресторані морепродуктів. Артеміс підштовхнув візок

плечем, спрямувавши його до морозильників.

Найбільший із них був зі спеціальними розсувними дверцятами, як то часто зустрічається у великих ресторанах. Артеміс швидко розчинив дверцята, повикидав звідти лососів, морських окунів і хеків, укритих інеем.

Кріогеніка. Єдиний їхній шанс. Наука про те, як заморозити тіло, доки медицина достатньо еволюціонує, щоб його оживити. Щоправда, медична спілка цей метод не сприйняла, але щороку мільйони фунтів стерлінгів надходили від ексцентричних багатіїв, яким, хотілося мати більше ніж одне життя, аби витратити всі свої гроші. Зазвичай кріогенні камери мають відповідати певним стандартам, але в Артеміса не було часу думати про ті стандарти. На деякий час морозильник згодиться. Необхідно тримати голову Батлера в холоді, аби зберегти клітини мозку. Доки функції мозку не порушені, його теоретично можна оживити, навіть якщо серце не б'ється.

Артеміс підштовхнув візок до морозильника і за допомогою срібного блюда переклав тіло дворецького на кригу. Ноги довелося підігнути, але тіло влізло. Артеміс завалив свого товариша зверху льодом, а потім виставив температуру на термостаті на мінус чотири, аби уникнути пошкодження тканин. Обличчя Батлера майже не було видно.

— Я повернуся,— сказав хлопець. — Спи.

Сирени були вже близько. Почувся скрегіт коліс.

— Тримайся, Домовику,— прошепотів Артеміс і зачинив дверцята.

Артеміс вийшов через задні двері та змішався з юрбою місцевих жителів і туристів. Поліція фотографуватиме натовп, тож хлопець не затримався поряд із рестораном і навіть не озирнувся. Він пройшов до найближчого торговельного центру і сів за столик у кафе.

Після того як він переконав офіціантку, що не шукає мамусю і має достатньо готівки, щоб заплатити за горнятко чаю, Артеміс дістав мобільний телефон і вибрав номер у меню швидкого набору.

Йому відповіли після другого дзвінка.

— Вітаю. Говоріть скоріше, ким би ви не були. Наразі я дуже зайнятий.

Інспектор Джастін Барр зі Скотланд-Ярду. Грубий голос у Барра з'явився завдяки ножу, приставленому до горла під час розборів у барі в дев'яностих. Якби поруч не опинився Батлер, щоб зупинити кровотечу,

Джастін Барр так і лишився би сержантом. Настав час сплатити борг.

— Інспекторе Барр, це Артеміс Фаул.

— Артемісе, як справи? І як там мій старий друг Батлер?

Хлопець потер лоба.

— Боюсь, йому зовсім недобре. Потрібна ваша послуга.

— Заради нашого велетня все що завгодно. Чим можу допомогти?

— Ви чули щось про стрілянину в Найтсбріджі?

Запанувала тиша. Артеміс почув, як задзиччав факс і хтось відірвав папір.

— Так. Щойно надійшла інформація. В одному з ресторанів розбили шибки. Нічого серйозного. Кілька туристів у шоківому стані. Згідно з попереднім звітом там сталося щось на кшталт локалізованого землетрусу, якщо цьому можна вірити. Там зараз дві наші машини. Ти ж не хочеш сказати, що за всім тим стоїть Батлер?

Артеміс набрав повітря.

— Потрібно, щоб ваші люди трималися подалі від морозильників.

— Дивне прохання, Артемісе. А що в морозильниках такого, чого мені не можна бачити?

— Нічого протизаконного,— пообіцяв Артеміс.— Можете не вірити, але для Батлера то справа життя або смерті.

Барр не вагався.

— Це не в моїй юрисдикції, але я подивлюся, що можна зробити. Тобі потрібно те, що лежить у морозильнику і мені не можна бачити?

Детектив прямо таки прочитав його думки.

— І якомога скоріше. Двох хвилин цілком вистачить.

Барр подумав.

— Гаразд. Давай синхронізуємо наш розклад. Судово-медичні експерти пробудуть там іще годин зо дві. Нічого з цим не можу вдіяти. Але рівно о шостій тридцять, це я гарантую, там нікого не буде. Матимеш п'ять хвилин.

— Більш ніж достатньо.

— І скажи здорованню, що ми квити.

Артеміс доклав зусиль, щоб його голос не затремтів.

— Так, інспекторе. Перекажу.

Якщо матиму нагоду, подумав він.

Кріогенний Інститут «Льодовиковий період», Гарлей Стріт,

Лондон

Власне, кріогенний інститут «Льодовиковий період» був розташований не на вулиці Гарлей Стріт. Формально він значився на Дікенс Лейн, славетному медичному бульварі у південній частині Лондона. Але це не завадило головному лікареві Констанц Лейн надрукувати Гарлей Стріт на всіх реквізитах «Льодовикового періоду». Бо інакше ніякої довіри не буде. Коли заможні класи бачили ці чарівні слова на візитівках, вони аж зі шкіри пнулися, аби їхні тендітні тіла заморозили.

Справити враження на Артеміса Фаула було не так просто. Але вибір у нього був невеликий; «Льодовиковий період» — один із трьох кріогенних центрів у місті, і він єдиний мав три відділки. Хоча, на думку Артеміса, слова на неоновій вивісці «Транспортери у вічність» — то вже занадто. їй-богу.

Побачивши будівлю інституту, Артеміс поморщився. Фасад було облицьовано сяючим алюмінієм очевидно для того, щоб надати будинку схожість із космічним кораблем, двері нагадували шлюзи ракет із дешевих серіалів. Де культура? Де мистецтво? Як такого монстра взагалі дозволили збудувати в історичному центрі Лондона?

У приймальні сиділа медсестра у білому халаті й чепчику. Артеміс сумнівався, що то справжня медсестра,— щось не подобалася йому сигарета у пальцях із накладними нігтями.

— Вибачте, міс?

Медсестра ледь на нього глянула поверх глянцевого журналу.

— Так? Когось шукаєш?

Артеміс за спиною стиснув кулаки.

— Так, хотів би побачити доктора Лейн. Вона ж хірург, чи не так?

Медсестра струсила попіл у переповнену попільничку.

— Це ж не через завдання, яке ти отримав у школі? Доктор Лейн наказала більше школярів не пропускати.

— Ні, не через завдання.

— І ти не адвокат, так? — із підозрою запитала медсестра.— Бувають такі генії, що отримують диплома, коли ще з пелюшок не вирости.

Артеміс зітхнув.

— Я геній. Але навряд чи юрист. Я, міс, ваш клієнт.

Медсестра тієї ж миті перетворилася на саму чарівність.

— О, клієнт! Чому ж ви одразу не сказали? Я вас зараз проведу. Чи не бажає містер чаю, кави або чогось міцнішого?

— Мені тринадцять, міс.

— Соку?

— Підійде чай. З бергамотом, якщо у вас є. Без цукру: я від нього гіперактивний.

Медсестра терпляче проковтнула сарказм від клієнта, готового заплатити, і провела Артеміса до кімнати очікування, оздобленої, знову ж таки, в космічному стилі. Багато блискучого оксамиту і дивних дзеркал.

Артемій випив майже половину кукля чогось, що навіть і не нагадувало чай із бергамотом, коли відчинились двері та увійшла доктор Лейн.

— Будь ласка, заходьте,— висока жінка невпевнено запросила його до іншого кабінету.

— Мені йти пішки? — поцікавився Артемій.— Чи ви мене телепортуєте?

На стінах кабінету висіли дипломи і світлини. З одного боку — сертифікати, дипломи і почесні грамоти. Артемій підозрював, що більшість із них можна було отримати за якийсь тиждень. На іншій стіні — кілька фотографічних портретів. Над ними було написано: «Кохання спить». Хлопець мало не пішов геть, але він був у відчаї.

Доктор Лейн сіла за стіл. Напрочуд гламурна жінка, з яскравим рудим волоссям і тоненькими пальцями митця. Він неї пахло «Діор». Навіть посмішка у Констанц Лейн була ідеальною. Артемій придивився уважніше і зрозумів, що її обличчя — справжній шедевр руки пластичного хірурга. Отже, усе життя цієї жінки було пов'язане з обдурюванням часу. Він у правильному місці.

— Отже, юначе, Трейсі сказала, що ви хочете стати нашим клієнтом? — Доктор спробувала посміхнутися, але обличчя натягнулося і стало схожим на повітряну кульку.

— Не особисто,— відповів Артемій.— Але я хотів би орендувати у вас місце. На короткий час.

Констанц Лейн дістала з ящика памфлет і звірилася з червоними цифрами.

— Наші розцінки не малі.

Хлопець навіть не глянув на цифри.

— Гроші не проблема. Я просто зараз можу перевести гроші зі свого рахунку у швейцарському банку. Через п'ять хвилин на вашому власному рахунку осядуть п'ятсот тисяч фунтів. Мені лише потрібне місце на одну ніч.

Сума справила враження. Констанц подумала про всі підтяжки, які зможе зробити. Але все одно вагалася...

— Як правило, неповнолітні не можуть залишати в нас тіла своїх родичів. Такий закон.

Артемис подався вперед.

— Докторе Лейн. Констанц. Те, що я тут роблю, не зовсім законне, але я нікого не скривджу. Одна ніч — і ви багата жінка. Завтра в цей самий час ви побачите мене востаннє. Ані тіла, ані скарг.

Доктор провела рукою по підборіддю.

— Одна ніч?

— Лише одна. Ви навіть не знатимете, що ми тут.

Констанц витягла із шухляди люстерко й уважно оглянула своє відображення.

— Телефонуйте в банк,— сказала вона.

Стоунхендж, Вілтшир

На півдні Англії з'явилися два порти ЛЕП. Один у самому Лондоні, але він був зачинений, бо футбольний клуб «Челсі» збудував свій стадіон просто над портом.

Інший розташовувався у Вілтширі, поряд із тим місцем, яке люди називали Стоунхенджем. Люди Бруду мали кілька теорій щодо походження конструкції. Її називали і портом прибульців, і місцем, де поганці поклонялися своїм богам. Правда була не такою гламурною. Стоунхендж, власне, був місцем роздачі їжі на хлібі. Тобто, людською мовою — піцерією.

Гном на ім'я Ваг зрозумів, що багато туристів забувають прихопити із собою бутерброди, коли рушають на поверхню, тож заснував поряд із терміналом крамничку. Ідея виявилася дуже вдалою. Підходите до одного з віконець, називаєте, що вам покласти на хліб, і через десять хвилин наминаєте свого бутерброда. Звісно, Багові довелося переїхати під землю, коли люди навчилися говорити повними реченнями. До того ж від сиру земля стала якоюсь м'якою. Дві будочки навіть завалилися.

Через постійну активність на поверхні ельфам було дуже важко отримати візу до Стоунхенджу. Втім, хіпі бачили ельфів щодня, і на сторінки газет ця інформація не потрапила. Холлі була поліцейським офіцером, тож проблем з візою не мала. Реконівський значок відкривав перед нею всі підйомники, що вели на поверхню.

Але й реконівський значок не допоміг би, якщо не було виверження лави. А підйомник до Стоунхенджу спав уже понад три століття. Жодної іскорки. У разі відсутності виверження Холлі довелося б летіти туристичним транспортером.

Найближчий рейс був увесь переповнений, але на щастя, в останню мить хтось відмовився, тож Холлі обійшлася без викидання невинних.

Транспортер виявився розкішним лайнером на п'ятдесят місць. Виділили його спеціально для братерства Батів, аби елфи могли навістити територію своїх предків. Ці гноми все своє життя присвятили піці, і щороку на річницю першого робочого дня Бага вони замовляли транспортер, щоб улаштувати вечірку на поверхні землі. Ласували піцою, пивом і морозивом зі смаком піци. Можна й не говорити, що цілий день вони ходили в капелюхах у вигляді піци.

Отже, шістдесят сім хвилин Холлі провела між двома пропахлими пивом гномами, які горланили пісню:

*Піца, піца,
Подія значна.
Багато начинки
І дуже смачна.*

У пісні було сто чотирнадцять куплетів. І всі в такому ж дусі. Іще ніколи Холлі не була такою щасливою, як тієї миті, коли побачила швартові вогні Стоунхенджа.

Термінал був дуже великим, він міг похвалитися трьома коридорами для оформлення віз, комплексом розваг і магазинами дьюті-фрі. Останньою сувенірною новинкою був бегемотик-хіпі, якому можна було натиснути на животик і почути: «Розслабся, чуваче».

Значок допоміг Холлі швиденько пройти чергу до таможні та піднятися на поверхню службовим ліфтом. Останнім часом вийти зі Стоунхенджу стало трохи легше, бо Люди Бруду його огородили. Вони захищали свою спадщину, як вони вважали. Як не дивно, але Людей

Бруду більше цікавило минуле, ніж теперішнє.

Холлі надягла крила і, отримавши сигнал від контрольної вежі, відкрила шлюз і злетіла на висоту семи тисяч метрів. Було дуже хмарно, але вона все одно увімкнула захист. Тепер її ніхто не помітив би. І для людей, і для їхніх приладів вона стала невидимою. Тільки пацюки і два види мавп здатні були бачити крізь захист.

Холлі увімкнула навігатор на комп'ютері крил і довірила йому керування польотом. Як чудово знову летіти над землею і спостерігати захід сонця. Її улюблена частина дня. На обличчі у Холлі заграла усмішка. Незважаючи на серйозність ситуації, вона була задоволена. Саме для цього вона і народилася. Служити в Реконі. Літати з вітром і вирішувати складні задачки.

Найтсбрідж, Лондон

Відтоді як Батлера підстрелили, минуло вже майже дві години. Як правило, час між зупинкою серця і відмиранням мозку становить чотири хвилини, але його можна подовжити, якщо знизити температуру тіла. Утоплеників, наприклад, можна повернути до життя через годину після клінічної смерті. Артемісові лишалося тільки молитися, аби його імпровізована кріогенна камера протримала тіло Батлера в потрібному стані, доки він зможе перевезти його до «Льодовикового періоду».

Кріогенний інститут мав спеціальні машини для транспортування клієнтів з приватних клінік, де ті померли, до камер інституту. Фургон був обладнаний генератором і всім необхідним для хірургічного втручання. Навіть якщо традиційна медицина вважала спеціалістів із кріогеніки за шарлатанів, від фургона вони були б у захваті, адже він відповідав усім стандартам з обладнання та гігієни.

— Автомобіль коштує майже мільйон фунтів,— повідомила доктор Констанц Лейн Артемісу, коли вони сіли на білосніжні сидіння. На ношах між ними стояла циліндрична кріогенна камера.— Його виготовили на замовлення в Мюнхені. Він абсолютно захищений. Може проїхати по мінному полю і лишитися без жодної подряпинки.

Тепер і Артеміс зацікавився.

— Чудово, лікаре. А чи не може він їхати швидше? Час спливає. Уже минуло сто двадцять сім хвилин, відколи мій партнер у такому стані.

Констанц Лейн спробувала нахмуритись, але над бровами не вистачило шкіри.

— Дві години... Нікого ще не оживляли після такого довгого часу. Але ж, нікого ще взагалі не оживляли після кріогенної камери.

Транспорт у цьому районі завжди рухався хаотично. В торговельному центрі сьогодні влаштували розпродаж, тож усюди було повно втомлених покупців із повними торбами. Знадобилося ще сімнадцять хвилин, аби дістатися службового входу «Ан Фан». Як і обіцяли Артемісу, там не було жодного поліцейського. Тільки інспектор Джастін Барр стояв на порозі. Він був просто велетенський, нащадок зулусів, якщо вірити Батлерові. Не важко було уявити його поруч із Батлером у якійсь екзотичній країні.

Неймовірно, але вони знайшли місце для парковки, і хлопець вийшов із машини.

— Кріогенний інститут,— прочитав Барр на дверцятах автомобіля. — Думаєш, для нього можна щось зробити?

— Тож ви заглянули в морозильник? — запитав Артеміс.

Офіцер кивнув.

— Не зміг утриматися. Цікавість — моя робота. Тепер шкодую про те, що зробив. Він був гарною людиною.

— Він є гарною людиною,— виправив його Артеміс.— Я ще не готовий махнути на нього рукою.

Барр зробив крок убік і пропустив двох санітарів «Льодовикового періоду».

— Мої люди кажуть, що ресторан спробувала пограбувати група озброєних бандитів, але їм завадив землетрус. І якщо це правда, я готовий з'їсти свій значок. Не думаю, що ти зможеш пролити світло на те, що тут сталося?

— Мій конкурент не погодився з бізнес-стратегією. Розбіжності виявилися критичними.

— Хто натиснув на курок?

— Арно Блант. Із Нової Зеландії. Світле волосся, сережки у вухах, тату на торсі та шиї. Не вистачає більшості зубів.

Барр занотував.

— Передам усім аеропортам. Може, знайдуть.

Артеміс потер очі.

— Батлер урятував моє життя. Ця куля призначалась мені.

— Дуже схоже на Батлера,— кивнув Барр.— Чи можу я чимось допомогти?

— Ви дізнаєтесь першим,— сказав Артеміс.— Чи знайшли когось у ресторані ваші офіцери?

Барр розкрив блокнота.

— Кілька відвідувачів і персонал. Усіх перевірили і відпустили. Злодії зникли ще до того, як ми приїхали.

— Байдуже. Я сам із ними розберуся.

Барр намагався не звертати уваги на те, що відбувається в кухні за його спиною.

— Артемісе, ти можеш гарантувати, що мені не доведеться ні про що шкодувати? Це ж, фактично, вбивство.

Хлопець подивився в очі інспектору, і то було дуже нелегко.

— Інспекторе, немає тіла — немає справи. І я гарантую, що до завтра Батлер буде живий і здоровий.

Попрошу його вам зателефонувати, якщо вас це заспокоїть.

— Заспокоїть.

Санітари прокотили повз них візок із тілом. Обличчя Батлера було вкрите кригою. Пальці вже почали синіти.

— Тут допоможе тільки чарівник!

Артеміс опустив очі.

— Саме такий у мене план, інспекторе. Саме такий.

У фургоні доктор Лейн зробила ін'єкцію глюкози.

— Щоб припинити руйнування клітин,— пояснила вона і потерла груди Батлера, щоб ліки розійшлися по тілу.— Інакше вода в крові викристалізується і проб'є клітинні стінки.

Охоронець лежав у відкритій криогенній камері, обладнаній гіроскопом. На ньому був спеціальний срібний костюм, тіло обклали пакетами з льодом.

Констанц не звикла, щоб люди слухали, коли вона пояснювала, що відбувається, але цей блідий юнак хватав деталі швидше, ніж вона встигала пояснювати.

— Вода ж усе одно кристалізується. Глюкоза не допоможе.

Констанц була вражена.

— Так. Але кристалики будуть дуже маленькими, тож вільно проходитимуть поміж клітин.

Артеміс зробив кілька нотаток у своєму портативному комп'ютері.

— Маленькі кристалики, зрозуміло.

— Глюкоза — лише тимчасовий захід,— продовжила жінка.— Наступний крок — операція. Потрібно промити вени і замінити в них кров на консервуючу рідину. Тоді можемо охолоджувати тіло до мінус тридцяти градусів. Це вже відбудеться в інституті.

Артемів вимкнув комп'ютер.

— У цьому немає потреби. Ви маєте тримати його в такому стані лише кілька годин. Тоді вже нічого не матиме значення.

— Не розумію вас, юначе,— знизала плечима доктор Лейн.— Сучасна медицина ще не на тому рівні, де може зцілити такі рани. Якщо ми повністю не змінимо кров, почнеться серйозне пошкодження тканин.

Колесо фургона потрапило в одну з багатьох ям на дорогах Лондона, і машина підскочила. Рука Батлера смикнулася, і на якусь мить Артемісові здалося, що охоронець ожив.

— Нехай вас це не хвилює, лікарє.

— Але...

— Сто тисяч фунтів, Констанц. Просто повторюйте подумки цю цифру. Припаркуйте фургон біля інституту і забудьте про нас. Уранці нас уже не буде. Жодного з нас.

Доктор Лейн здивувалася,

— Припаркуватися біля інституту? Ви навіть не хочете увійти?

— Ні, Батлер лишиться зовні,— сказав Артемів.— Мій... е-е... лікар має деякі проблеми з будинками. Втім, чи можу я зайти на хвилинку і скористатися телефоном? Потрібно зробити один дуже важливий дзвінок.

Небо над Лондоном

Унизу, немов зірки якоїсь дивної галактики, сяяли вогні нічного Лондона. Як правило, над столицею Англії офіцери Рекону не літали, бажаних вистачало і без них, ураховуючи чотири аеропорти міста. П'ять років тому капітан Трабл Кельп мало не зіткнувся з аеробусом, що вирушив із Хітроу до аеропорту Джона Кеннеді. Відтоді, якщо доводилося пролітати повз аеропорт, рейс потрібно було узгоджувати особисто з Фоулі.

Холлі дмухнула в мікрофон, убудований у шолом. — Фоулі, чи не намічається якогось літака?

— Зараз перевірю радар. Так, подивимось. На твоєму місці я б метрів на двісті спустився. Із Малаги летить Боїнг 747. Через кілька хвилин буде зовсім близько. Тебе він не зачепить, але може збити навігаційну систему шолома.

Холлі скерувала літальний прилад на потрібну висоту. Небо над головою перетнув велетенський літак. Якби не звукові фільтри, барабанні перетинки полопалися б.

— ОК. Зіткнення з одним апаратом із туристами вдалося уникнути. Що далі?

— Тепер чекатимемо. Якщо щось термінове, я тебе викличу.

Довго чекати не довелось. Менш ніж через п'ять хвилин у динаміках почувся голос Фоулі.

— Холлі. Дещо є.

— Знову радар?

— Ні. Отримав із «Сентинеля». Стривай, я перешлю файл на твій шолом.

На візорі Холлі з'явився звуковий файл. Щось схоже на дані сейсмографа.

— Що це? Запис телефонної розмови?

— Не зовсім,— відповів Фоулі.— Один із мільярдів файлів, що «Сентинель» присилає нам щодня.

«Сентинель» — система спостереження, якою кентавр користується, щоб отримувати інформацію із секретних американських та російських супутників. Ціль — моніторинг усіх телекомунікаційних систем людей. Звісно, кожен телефонний дзвінок прослухати неможливо. Тож комп'ютер запрограмували таким чином, аби він реагував на певні слова. Наприклад, якщо в розмові з'являлися слова «ельф», «небесний» і «під землею», комп'ютер негайно починав записувати розмову. Чим більше звучало фраз, пов'язаних із Народом, тим більше сигналів подавала машина.

— Цей телефонний дзвінок пролунав у Лондоні кілька хвилин тому. В ньому повно ключових слів. Такого я ще не чув.

— Програти,— віддала Холлі голосову команду. По діаграмі поповзла вертикальна рисочка курсора.

— Народ,— почула вона крізь перешкоди,— ЛЕП, магія, Небесне місто, транспортери, ельфи, Б'ва Келл, тролі, блокада часу, Рекон, Атлантида.

— Це і все?

— Тобі недостатньо? Той, хто це сказав, мабуть, збирається писати нашу біографію.

— Але ж це лише набір слів. У ньому немає ніякого сенсу.

— Гей, навіщо зі мною сперечатися? — відповів кентавр.— Я лише збираю інформацію. Це має бути пов'язане з пеленгуванням. Дві такі події в один день — це не просто збіг обставин.

— Гаразд. Маємо точні координати?

— Дзвінок надійшов із криогенного інституту в Лондоні. Але щоб ідентифікувати голос, «Сентинелю» потрібна краща якість. Нам просто відомо, що дзвінок зробили в помешканні інституту.

— Кому телефонував наш таємничий незнайомиць?

— Дивно. Він телефонував на гарячу лінію кросвордів «Times».

— То, може, всі ці слова — відповіді на сьогоднішній кросворд? — із надією в голосі запитала Холлі.

— Ні, я перевірів. У ньому не було жодного слова, пов'язаного з ельфами.

Холлі перемкнула крила на ручний режим.

— Гаразд, час дізнатися, хто ж то був. Надішли мені координати інституту.

Холлі підозрювала, що то фальшива тривога. Щодня надходили сотні таких дзвінків. Фоулі був таким параноїком, який уважав, що почалося вторгнення Людей Бруду щоразу, коли він чув слово «магія» в якійсь телефонній розмові. Якщо врахувати останні тенденції у фільмах і відеоіграх, це слово повторювали доволі часто. Поліцейські витратили не одну годину на перевірку житла, звідки поступили ті телефонні дзвінки, і як правило, з'ясовувалося, що то просто якийсь малий грався на своєму комп'ютері.

Скоріше за все, цей фантомний телефонний дзвінок був результатом збою на лінії, або хтось намагався знайти субтитри до якогось голлівудського фільму, чи навіть офіцер ЛЕП, що працює під прикриттям, намагався додзвонитися додому. Але сьогодні, Фоулі має рацію, усе потрібно ретельно перевірити.

Холлі викинула ногу вперед і пірнула вниз. Правила такий маневр забороняли. Усі рухи мали бути контрольованими і поступовими, але навіщо ж літати, якщо ти не можеш хоча б трохи розім'ятися?

Кріогенний інститут «Льодовиковий період», Лондон

Артемів притулювався до заднього бамперу фургона. Дивно, як швидко змінюються пріоритети. Сьогодні вранці його хвилювало, які черевики взути, а тепер він не може думати ні про що інше, лише про те, що життя його друга висить на волоску. І обірватися цей волосок може будь-якої миті.

Артемів витер іній з окулярів, які дістав із кишені охоронця. То були не звичайні окуляри. Зір у Батлера був стовідсотковий. Ці окуляри були обладнані фільтрами, знятими з ЛЕПівського шолома. Проти-захисними фільтрами. Батлер не розлучався з ними відтоді, як Холлі Шорт накинулася на нього біля маєтку Фаулів.

— Не можна бути впевненим,— сказав тоді дворецький.— Ми ж загроза для безпеки ЛЕП. І командира Рута вже могли замінити кимось не таким до нас прихильним.

Тоді Артеміса не переконали його слова. Ельфи — мирний народ. Вони нікому не заподіють лиха, навіть Людині Бруду, з якою мали проблеми в минулому. Урешті-решт, вони ж розійшлися як друзі. Принаймні, не як вороги.

Артемів сподівався, що телефонний дзвінок спрацює, та чом би й ні: людські комунікаційні системи моніторили кілька агентів, відловлюючи ключові слова і записуючи розмови, які загрожували національній безпеці. А якщо люди це робили, то можна бути впевненим, що Фоулі був на два кроки попереду.

Артемів начепив окуляри і заліз до кабіни. Слухавку він поклав десять хвилин тому. Припустімо, Фоулі відразу ж узявся до справи, тож потрібно ще годин зо дві, доки офіцер ЛЕП дістанеться поверхні землі. То буде вже п'ять годин, відколи зупинилося серце Батлера. Рекордом було дві години п'ятдесят хвилин: в Альпах якийсь лижник мало не замерз у лавині. Через три години ще ніхто не повертався до життя. Може, і не повернеться.

Артемів глянув на тацю з їжею, яку прислала доктор Лейн. Раніше він би поскаржився майже на все, що тут було, але тепер усього цього вистачить, аби протриматися до прибуття допомоги. Хлопець зробив великий ковток із пластикового стаканчика з чаєм. Можна було навіть почути, як рідина впала в пустий шлунок. За ним, у фургоні гула кріогенна камера з Батлером. Час від часу апарат проводив

самодіагностику, і тоді щось попискувало і дзижчало. Артеміс пригадав кілька тижнів у Гельсінки, коли він чекав, доки прийде до тям його батько. Чекав, аби побачити, на що здатна славнозвісна ельфійська магія...

Уривок із щоденника Артеміса Фаула. Диск 2. Розшифровка.

Сьогодні батько зі мною заговорив. Уперше за два роки я почув його голос, і був він не зовсім такий, яким я його пам'ятав. Але ж багато чого змінилося.

Два місяці тому Холлі Шорт застосувала свою магію, а батько й досі перебував у шпиталі у Гельсінки. Не рухався, не реагував. Лікарі нічого не розуміли.

— Він уже давно мав прийти до тям,— сказали вони.— Мозок працює нормально. І серце б'ється, як у коня. Неймовірно, але цей чоловік був на порозі смерті, а м'язовий тонус у нього, як у двадцятирічного.

Звісно, для мене це не диво. Магія Холлі повністю зцілила батька, от хіба ліву ногу, яку він утратив поблизу узбережжя Мурманська, повернути не вдалося. В тіло ніби влили додаткову порцію життя.

Як магія впливає на тіло, я знав. Цікаво, як вона впливає на розум. Такі переміни для батька можуть виявитися болючими. Він патріарх Фаулів, і все його життя обертається навколо грошей.

Шістнадцять днів ми сиділи в батьковій палаті і чекали хоч на якісь ознаки життя. Я вже навчився розбиратися в даних на моніторах обладнання і того ранку одразу зрозумів, що активність мозку батька збільшується. Мій діагноз — він скоро повернеться до тям, тож я покликав медсестру.

Нам наказали вийти з палати, і туди збіглося принаймні з півдесятка лікарів. Кардіологи, анестезіолог, нейрохірург, психолог, кілька медсестер.

Медична допомога батькові не знадобилася. Він просто сів, протер очі й вимовив одне слово: «Анджеліна».

Мамі дозволили увійти. Батлерові, Джульєтті та мені довелося чекати ще кілька важких хвилин, доки мама не вийшла.

— Заходьте всі,— сказала вона.— Він хоче вас бачити.

Раптом я перелякався. Батько, місце якого я намагався зайняти впродовж цілих двох років, повернувся. Чи він виправдає мої сподівання? І чи виправдаю я його?

Я нерішуче увійшов. Артемів Фаул Перший сидів, обіпершись на подушки. Перше, що я помітив,— його обличчя. Не шрами — вони вже майже затяглися. Вираз обличчя. Раніше похмуро і суворе, зараз батькове обличчя було розслабленим і безтурботним.

Після такої довгої розлуки я навіть не знав що сказати.

Батько навіть не вагався.

— Артї,— вигукнув він і протягнув до мене руки.— Ти став уже дорослим. Юнак.

Я кинувся до нього і в міцних обіймах забув про всі свої плани. У мене знову був батько.

Кріогенний інститут «Льодовиковий період», Лондон

Спогади Артеміса перервав якийсь рух угорі. Хлопець виглянув у вікно і вдивився в точку через фільтри. На карнизі третього поверху крався ельф. Офіцер Рекону з крилами і шоломом. Через п'ятнадцять хвилин! Його хитрощі спрацювали. Фоулі помітив дзвінок і прислав когось розібратися. Тепер лишалося сподіватися, що цей ельф аж булькає від магії та дуже хоче допомогти.

Діяти потрібно дуже обережно. Навіщо лякати офіцера Рекону? Один необережний рух, і він прокинеться через шість годин без жодної згадки про події сьогоденного дня. І для Батлера це буде дуже сумно.

Артемів повільно відчинив дверцята фургона і зробив крок на двір. Ельф нахилив голову, спостерігаючи за рухами людини. Хлопець не дуже втішився, коли міфічне створіння дістало платиновий пістолет.

— Не стріляй,— підняв руки Артемів.— Я не озброєний. Мені потрібна твоя допомога.

Ельф активував крила і повільно опустився, візор шолома опинився на одному рівні з очима Артеміса.

— Не бійся,— продовжив хлопець.— Я друг Народу. Я допомагав подолати Б'ва Келл. Мене звать...

Непрозорий візор шолома відкинувся.

— Я знаю, як тебе звать, Артемісе,— сказала капітан Холлі Шорт.

— Холлі, — схопив її за плечі хлопець. — Це ти!

Холлі скинула його руки.

— Я знаю, що це я. Що тут відбувається? Здогадуюся, телефонував саме ти.

— Так, так. Немає часу пояснювати. Пізніше, гаразд?

Холлі увімкнула двигун і піднялася на чотири метри.

— Ні, Артемісе. Я вимагаю пояснення негайно. Якщо тобі була потрібна допомога, чому ти не зателефонував зі свого телефону?

— Ти ж сказала, що Фоулі зняв спостереження за моїм телефоном. І я не був певний, що ти прилетиш.

Холлі подумала.

— ОК. Може, і не прилетіла б.— Потім вона помітила: — А де Батлер? Прикриває твою спину, як завжди?

Артеміс не відповів. Але по його обличчю Холлі відразу здогадалася, навіщо Хлопець Бруду її покликав.

Артеміс натиснув кнопку, і кришка криогенної камери відчинилася. Всередині під сантиметрами льоду лежав Батлер.

— Ні,— зітхнула Холлі.— Що сталося?

— Він зупинив кулю, призначену для мене,— пояснив Артеміс.

— Коли вже ти чогось навчишся, Хлопче Бруду? — grimнула Холлі.— Від тебе самі неприємності. І як правило, страждають люди, яким ти не байдужий.

Артеміс не відповів. Правда є правдою.

Холлі підняла з грудей охоронця пакет із льодом.

— Як довго?

Хлопець перевірів час на мобільному телефоні.

— Три години. Плюс-мінус п'ять хвилин.

Капітан Шорт прибрала лід, поклала долоні на груди Батлера.

— Три години. Не знаю, Артемісе. Нічого не відчуваю. Жодної іскри життя.

Артеміс підвів на неї очі.

— Ти зможеш, Холлі? Зможеш його зцілити?

Холлі відступила.

— Я? Я не можу. Потрібен професійний цілитель. І навіть за нього я не ручаюся.

— Але ж ти зцілила батька.

— То зовсім інше. Твій батько був живий. Навіть не в критичному стані. Мені боляче це казати, але Батлер помер. Уже давно.

Артеміс зняв із шиї золотий медальйон на шкіряному шнурочку. Диск із акуратною дірочкою посередині.

— Пам'ятаєш? Це ти зробила — показати, що твій палець приріс до руки. Сказала, що це нагадає мені про краплину добра, яка в мені лишилася. Зараз я саме і намагаюся зробити щось добре, капітане.

— Це не питання доброти. Цього просто не можна зробити.

Артеміс постукав пальцями по камері. Замислився.

— Я хочу поговорити з Фоулі,— нарешті сказав він.

— Я виступаю від імені Народу, Фауле,— відрізала Холлі.— Ми не підкоряємось наказам людей.

— Будь ласка, Холлі,— заблагав Артеміс.— Не можна ж отак просто дозволити йому померти. Це ж Батлер.

Холлі не встояла. Врешті-решт, Батлер не один раз рятував їх усіх.

— Гаразд,— погодилася вона і полізла за запасним мікрофоном.— Проте не сподівайся на гарні новини.

Артеміс повісив навушник на одне вухо і підніс мікрофон до рота.

— Фоулі, ти слухаєш?

— Жартуєш? Це ж цікавіше за будь-який із ваших серіалів.

Артеміс зібрав докупі думки. Він має бути переконливим, інакше в Батлера не лишиться жодного шансу.

— Я хочу, щоб ви спробували зцілити. Розумію, це може не спрацювати. Але невже вам важко спробувати?

— Не все так просто, Хлопче Бруду,— відповів кентавр.— Зцілення — процес непростий. Він потребує таланту і концентрації. Холлі — здібний ельф, я гарантую, але для такої справи потрібна ціла команда цілителів.

— Обмаль часу,— сердито відповів Артеміс.— Батлер уже занадто довго в такому стані. Це потрібно зробити зараз, доки глюкоза не всмокталася в кров. Тканини на пальцях уже почали розкладатися.

— Може, і мозок теж? — припустив кентавр.

— Ні. Я знизив температуру майже тієї ж хвилини. Увесь цей час череп перебуває в холоді.

— Ти впевнений? Ми ж не хочемо повернути до життя тіло Батлера без мозку.

— Упевнений. Із мозком усе гаразд.

Фоулі помовчав.

— Артемісе, якщо ми погодимось спробувати, я навіть не уявляю,

яким буде результат. Батлерове тіло могло катастрофічно змінитися, не кажучи вже про його розум. Такої операції над людиною ще ніколи не проводили.

— Я розумію.

— Хіба, Артемісе? Справді розумієш? Ти готовий прийняти всі наслідки такого зцілення? Можуть виникнути будь-які непередбачувані проблеми. Хто б не повстав із цієї кріогенної камери, ти за нього відповідатимеш. Ти готовий до такої відповідальності?

— Готовий,— без вагань заявив Артеміс.

— Добре. Тоді вирішуватиме Холлі. Ніхто не може змусити її скористатися магією. Це її рішення.

Артеміс опустил очі. На ельфійку він дивитися не міг.

— Ну, Холлі? Візьмешся? Спробуєш?

Холлі змахнула лід із лоба Батлера. Він був добрим другом Народу.

— Я спробую,— погодилася вона.— Ніяких гарантій, але зроблю що зможу.

У Артеміса від полегшення підкосилися ноги. Але він швидко взяв себе в руки. Потім падатиме.

— Дякую, капітане. Я розумію, що таке рішення нелегко було прийняти. Що я можу зробити?

Холлі показала на дверцята.

— Ти можеш вийти. Мені потрібне стерильне середовище. Я тебе покличу, коли все скінчиться. І що б не сталося, що б ти не почув, не заходь, доки я не покличу.

Холлі зняла із шолома камеру, прикріпила її на кришку кріогенної камери, щоб Фоулі міг краще побачити пацієнта.

— Ну як?

— Добре,— відповів Фоулі.— Прекрасно бачу верхню частину тіла. Кріогеніка. Фаул — геній, незважаючи на те, що він людина. Чи ти усвідомлюєш, що в нього було менше хвилини, щоб скласти план? Розумний Хлопець Брудю.

Холлі ретельно вимила руки в невеличкій раковині.

— Не такий уже й розумний, коли не може втриматися подалі від неприємностей. Повірити не можу, що я це роблю. Тригодинне зцілення. Це вперше.

— Фактично, це двохвилинне зцілення, якщо мозок заморозили відразу ж. Але...

— Але що? — спитала Холлі, витираючи руки рушником.

— Але охолодження впливає на біоритми тіла й на магнітні поля — такі речі навіть Народ повністю не розуміє. На кону не лише шкіра і кістки. Ми навіть уявлення не маємо, як така травма могла вплинути на Батлера.

Холлі сунула голову під камеру.

— Думаєш, я правильно вчинила, Фоулі?

— Був би в нас час на дискусію, Холлі! Але з кожною секундою наш старий друг утрачає клітини мозку. Я розмовлятиму з тобою весь час. По-перше, потрібно оглянути рану.

Холлі прибрала кілька пакетів із льодом, розстебнула срібний костюм. Вхідний отвір від кулі був маленьким, чорним, навколо нього запеклася кров — немов перед нею був бутон троянди.

— У нього не було жодних шансів. Прямо під серце. Зараз збільшу.

Холлі наблизилася візора і за допомогою фільтрів збільшила рану Батлера.

— Туди потрапили якісь волокна. Кевлар, я б сказала.

Фоулі аж застогнав.

— Цього нам бракувало. Ускладнення.

— А яка різниця, є там волокна чи ні? І зараз не час для жаргону. Поясни простою гномською.

— Добре. Хірургія для дилетантів, так би мовити. Якщо ти засунеш свої пальці в рану, магія відтворить клітини Батлерового тіла разом із новими волокнами кевлару. Він лишиться мертвим, але цілком куле-непробивним.

У Холлі напружилася спина.

— Що ж мені робити?

— Потрібно зробити нову рану і впустити магію через неї.

«Чудово,— подумала Холлі,— нова рана. Просто пошматувати старого друга».

— Але ж він твердий, як скеля.

— Тож доведеться трошки його розтопити. Скористайся «Нейтрино-2000», вистав найменший режим, але не дуже довго. Якщо мозок прокинеться раніше, ніж нам потрібно, йому кінець.

Холлі витягла «Нейтрино», переключила на мінімум.

— Куди направляти заряд?

— З іншого боку грудної клітки. Приготуйся до зцілення; тепло

розповсюджується швидко. Батлера потрібно зцілити до того, як до мозку дістанеться кисень.

Холлі направила лазера на груди охоронця.

— Скажи хоч щось.

— Трохи ближче. Десь із п'ятнадцяти сантиметрів. Тримай дві секунди.

Холлі підняла візора, кілька разів глибоко вдихнула. «Нейтрино-2000» виконує роль медичного інструмента. Хто б таке подумав?

Холлі натиснула на курок один раз. Іще одне натискання, і активується лазер.

— Дві секунди.

— Так. Поїхали.

Клац. Із дула «Нейтрино» вирвався помаранчевий промінь концентрованого тепла і увійшов у груди Батлера. Якби охоронець був притомним, він би вже відключився. Відтаяв акуратний кружечок льоду, пара піднялася до стелі й осіла конденсатом.

— А тепер,— наказав Фоулі, і голос у нього мало не зірвався від напруги,— звузь промінь і сфокусуй його.

Холлі вправно змінила настройки лазера великим пальцем. Якщо промінь звузити, він стане більш потужним, але лазер необхідно сфокусувати, аби не розрізати Батлерового тіла.

— Виставлю п'ятнадцять сантиметрів.

— Добре, але поквася; тепло поширюється.

Шкіра на грудях Батлера повернула свій колір, лід по всьому тілу почав танути. Холлі знову натиснула на курок. Цього разу вона зробила надріз у вигляді півмісяця. Із рани виступила єдина краплина крові.

— Не тече,— завважив Фоулі.— Добре.

Холлі опустила зброю:

— Що тепер?

— Тепер заводь руки всередину і випускай туди всю свою магію, до останньої краплини. Не просто спостерігай, як вона витікає, а штовхай її туди.

Холлі скривилася. Ця частина їй ніколи не подобалася. Байдуже, кілька разів вона вже проводила зцілення, їй було дуже неприємно совати пальці до нутроців інших. Вона склала великі пальці разом і засунула їх до рани.

— Зцілися,— видихнула вона, і по пальцях потекла магія.
Над раною зметнулися блакитні іскорки, немов за горизонт падали зорі.

— Іще, Холлі,— сказав кентавр.— Іще трохи.

Холлі напружилася. Магія спочатку потекла густим потоком блакитних іскор, але скоро сповільнилася.

— Ну от,— ледь вимовила Холлі.— Майже нічого не лишилося на захист по дорозі додому.

— Тоді,— наказав кентавр,— відійди, доки я тобі не скажу. Тому що зараз і небу буде гаряче.

Холлі відступила до стіни. Якусь мить нічого не відбувалося. Раптом Батлер вигнувся, мало не підстрибнув. Холлі почула, як захрустіли хребці.

— Зцілення почалося,— схвально сказав Фоулі.— Це найлегша частина.

Батлер знову впав у камеру, зі свіжої рани бризнула кров. Магічні іскорки переплелися, на грудях чоловіка утворилося щось на кшталт вібруючої решітки. Батлер підскакував на ношах, немов горох у брязкальці. Магія почала змінювати атоми. Над тілом наче туман завис — то через пори виводилися токсини. Кірка льоду навколо тіла відразу ж розтанула, і краплини води осіли конденсатом на стелі. Пакети з льодом лопалися, як повітряні кульки, кристали розліталися по всій кабіні. Холлі немов опинилася в центрі різнокольорової грози.

— Залазь туди! — крикнув у вухо Холлі Фоулі.

— Що?

— Залазь до камери. Магія піднімається по хребту. Ти маєш тримати його голову нерухомо, щоб усі пошкоджені клітини відновилися. А якщо вже вони зціляться, назад повернути не можна.

Клас, подумала Холлі. Утримати Батлера нерухомим. Жодних проблем. Вона підійшла ближче, по візору заторохкотіли кристалики.

Тіло людини здригалося в камері, оповите хмарою пари.

Холлі поклала долоні на скроні Батлера. Вібрації передалися до її рук, а скоро затрусилося і все тіло.

— Тримай його, Холлі. Тримай!

Холлі нахилилася до камери, навалилася на голову охоронця всією своєю вагою. Але вона навіть не могла зрозуміти, допомогло це чи ні.

— Ну, починається! — сказав їй у вухо Фоулі. — Приготуйся!

Магічні іскри добігли до Батлерової шиї, перейшли на обличчя. Блакитні спалахи дісталися до очей, помандрували по оптичних нервах просто в мозок. Очі Батлера розплющилися, завертілися в різні боки. Рот також не лишився осторонь. З язика злетіла довга низка слів різними мовами, і жодне з них не мало значення.

— Мозок перевіряє систему,— пояснив Фоулі.— Просто аби переконатися, що все в робочому стані.

Кожен м'яз, кожен суглоб напружувався до межі, здригався, розтягувався, вивертася. Волосяні фолікули почали працювати з неймовірною швидкістю, і за хвилину виголений череп Батлера вкрився густою гривою волосся. Короткі нігті перетворилися на тигрячі кігті, підборіддя заросло кошлатою бородою.

Холлі ледь трималася. Мабуть, саме так почувуються ковбої на родео, коли намагаються приборкати якогось дикого бичка.

Нарешті іскри розсіялися, злетіли в повітря, як над вогнищем. Батлер заспокоївся. Тіло лежало за п'ятнадцять сантиметрів від води. Дихання було повільним і глибоким.

— Нам удалося,— сказала Холлі і сповзла по криогенній камері на коліна.— Він живий.

— Не радій зарано,— порадив кентавр.— Не так швидко все відбувається. Він не прийде до тями ще днів зо два, і навіть тоді ми не знатимемо, в якому стані його розум. І, звісно, лишається очевидна проблема.

Холлі підняла візор.

— Яка ще проблема?

— Сама подивись.

Дивитися на те, що було в камері, капітан Шорт боялася. В уяві виникали гротескні образи. Якого нещасного мутанта вони створили?

Перше, що вона помітила,— грудна клітка Батлера. Дірка від кулі майже зникла, але шкіра потемнішала, на майже чорному тлі виднілася червона лінія, схожа на велику літеру У.

— Кевлар,— пояснив Фоулі.— Якісь волокна таки помножилися. На щастя, не дуже багато, щоб його вбити, але. достатньо, щоб уповільнити його дихання.

— А що то за червона лінія?

— Я б сказав, що то фарба. Мабуть, на куленепробивному жилеті було щось написано.

Холлі оглянула фургон. Батлерів жилет лежав у кутку. На ньому червоними літерами було надруковано ЦРУ. По центру У була маленька дірочка.

— Що поробиш,— зітхнув кентавр.— Це невелика ціна за його життя. Може вдати, що в нього таке тату. Зараз у Людей Бруду це дуже модно.

Холлі сподівалася, що шкіра, зміцнена кевларом, і є та очевидна проблема, про яку згадував Фоулі.

Проте було щось іще. І вона відразу це зрозуміла, коли погляд зупинився на обличчі охоронця. Або, точніше, на волоссі, що росло з того обличчя.

— Боже,— видихнула Холлі.— Артемісові це не сподобається.

Увесь час магічної операції Артеміс міряв кроками двір. Тепер, коли план почав утілюватися в життя, на нього знову накиннулися сумніви, немов слимаки на капусту. Чи правильно вони вчинили? А якщо Батлер не буде сам собою? Урешті-решт, батько дуже змінився, коли знову повернувся до них. Він ніколи не забуде їхньої першої розмови...

Уривок із щоденника Артеміса Фаула.

Диск 2. Розшифровка.

Лікарі в Гельсінки вирішили, що вони мають накачати батька вітамінами. Той вирішив, що того не буде. А якщо Фаул щось вирішив, то так воно і буде.

— Я чудово почувуюся,— наполягав він.— Будь ласка, дозвольте мені більше бути з родиною.

Лікарі погодилися, зачаровані його люб'язними манерами. Мене це дуже здивувало. Батько ніколи навіть не намагався бути люб'язним. Досі він добивався свого, просто змітаючи того дурня, що стояв у нього на шляху.

Батько сидів у єдиному кріслі в палаті, поставивши ноги на невеличкий стілець. Мама присіла поруч на бильце. Сліпуча красуня в білому хутрі.

Батько помітив, що я дивлюся на його ногу.

— Не хвилюйся, Арті,— сказав він.— Завтра знімуть мірку для протезу. З Дортмунду прилітає лікар Герман Грубер.

Про Грубера я чув. Він працював з німецькою олімпійською командою. Найкращий.

— Хочу попросити щось спортивне. Може, жовтий із чорними смугами.

Жарт. Зовсім не схоже на батька.

Мама потріпала його волосся.

— Не дражнися, любий. Ти ж знаєш, що для Артї все це ще дуже важко. Він же був зовсім маленьким, коли ти зник.

— Не таким уже й маленьким, мамо,— сказав я.— Одинадцять років.

Батько ніжно посміхнувся. Може, зараз саме час поспілкуватися, доки він у доброму гуморі, доки не став грубим, як завжди?

— Тату, після твого зникнення багато чого змінилося. Я змінився.

Батько урочисто кивнув.

— Так, ти маєш рацію. Ми маємо поговорити про справи.

Так. Повертаємося до справ. Саме такого батька я і пам'ятаю.

— Думаю, тобі сподобається, що сімейні рахунки в гарному стані, і схвалиш цінні папери, що ми придбали. Минулого фінансового року вони принесли нам вісімнадцять процентів дивідендів. В умовах сучасного ринку це дуже непоганий процент. Я тебе не підвів.

— Я підвів тебе, синку,— відповів Артемїс Старший.— Якщо ти вважаєш, що банківські рахунки й акції мають таке значення. Мабуть, ти навчився цього від мене.— Він притягнув мене до себе.— Я був не дуже гарним батьком, Артї. Не дуже гарним. Надто зайнятий справами. Мені завжди казали, що мій обов'язок — піклуватися про імперію Фаулів. Кримінальну імперію, ми обидва, це добре знаємо. Якщо в тому, що я пережив, і є щось гарне, то це переоцінка моїх пріоритетів. Я хочу, щоб ми всі почали нове життя.

Я навіть повірити не міг, що чую таке. З дитинства пам'ятаю, як батько повторював: «*Aurum potestas est*». «Золото — сила». А тепер він мало не спиною повернувся до Фаулівських принципів. Що з ним зробила магія?

— Золото не найважливіша річ у світі, Артї,— продовжив він.— І сила також. Зараз ми маємо все, що нам потрібно. Ми разом.

Я був просто приголомшений. І не сказати, що це було неприємно.

— Але ж, тату. Ти завжди казав... Це не ти. Я бачу нову людину.

До розмови приєдналася мама:

— Ні, Арті. Не нову людину. Стару. Того чоловіка, в якого я закохалася і з ким побралася, іще до того, як зросла імперія Фаулів. Він повернувся. Ми знову родина.

Я подивився на батьків, які щасливі вони разом. Родина? Чи можуть Фаули бути нормальною родиною?

Звуки з фургона «Льодовикового періоду» змусили Артеміса повернутися до реальності. Автомобіль почав розгойдуватися, за дверима щось спалахувало блакитним.

Артеміс не запанікував. Він уже бачив, як відбувається зцілення. Минулого року, коли Холлі приростила палець, магія розтопила півтони криги,— і то був лише маленький пальчик. Що вже казати про такий критичний стан, як у Батлера.

Кілька хвилин у фургоні відбувалося пекло кромішне. Дві шини лопнули, зламалася підвіска. На щастя, на ніч інститут зачинили, інакше доктор Лейн обов'язково додала б вартість ремонту до рахунку.

Нарешті, буря всередині затихла, і фургон зупинився. Холлі відчинила задні двері, обіперлася на раму. Вона була геть виснажена. Її кадова шкіра зблідла.

— Ну? — кинувся до неї Артеміс.— Він живий?

Холлі не відповіла. Після такого серйозного зцілення її нудило, вона втомилася. Капітан Шорт зробила кілька глибоких вдихів, присіла на бампер.

— Живий? — повторив хлопець.

Холлі кивнула.

— Живий. Так, він живий. Але...

— Але що, Холлі? Кажі!

Холлі зняла шолом. Він висковзнув із її пальців і покотився по двору.

— Вибач, Артемісе. Я зробила все, що могла.

І це були найгірші слова, що вона колись казала.

*

Артеміс заліз до фургона. На підлозі було повно води і кольорових кристалів. Із вентиляційної системи валив дим, неонові смуги, що були замість лампочок, мерехтіли, немов блискавка в пляшці.

Кріогенну камеру відкинуло в кут, із гіроскопа крапала рідина. Одна рука Батлера звисала через край, відкидаючи на стіну потворну тінь.

Контрольна панель камери ще працювала. Артеміс із полегшенням помітив, що індикатор, що стежить за серцебиттям, спалахує з рівномірним інтервалом. Батлер живий! У Холлі знову вийшло! Але щось її тривожило. Була якась проблема.

Щойно Артеміс зазирнув у кріогенну камеру, як він одразу зрозумів, що то за проблема. Нове волосся охоронця було сивим: на кригу Батлера поклали сорокарічним чоловіком, а зараз перед Артемісом була людина принаймні п'ятдесяти років. Може, і старша. За три години Батлер постарів.

За плечем хлопця з'явилася Холлі.

— Принаймні він живий,— сказала вона.

Артеміс кивнув.

— Коли він прокинеться?

— За два дні. Можливо.

— Як це сталося? — спитав хлопець, прибравши з лоба Батлера прядку сивого волосся.

Холлі знизала плечима.

— Не знаю. На цьому Фоулі спеціалізується.

Артеміс дістав із кишені запасні навушники з мікрофоном, начепив на вухо.

— У тебе є якась теорія, Фоулі?

— Я не дуже впевнений,— відповів кентавр,— але можу припустити, що магії Холлі виявилось недостатньо. Довелося підключити резерви самого Батлера. Схоже, це дорівнює п'ятнадцяти рокам його життя.

— Чи можна щось зробити?

— Боюся, що ні. Зцілення переробити не можна. Якщо тебе втішить, скажу, що він, можливо, проживе довше, ніж прожив би до зцілення. Але молодість йому не повернеш, і ми ще не впевнені щодо стану його психіки. Зцілення могло стерти інформацію в мозку.

Артеміс зітхнув.

— Що я з тобою зробив, старий друже?

— Плакати немає часу,— перебила його Холлі.— Ви обоє маєте забиратися звідси. Думаю, шум привернув увагу. Маєте транспорт?

— Ні. Прилетіли на звичайному літаку. Потім узяли таксі із Хітроу. Холлі знизала плечима.

— Я б і рада допомогти, Артемісе, але я і так уже витратила багато часу. Я маю завдання. Дуже важливе завдання. І мушу повернутися до нього.

Артеміс відійшов від криогенної камери.

— Холлі, твоє завдання...

Капітан Шорт повільно обернулася.

— Артемісе...

— Вас запеленгували, так? Щось проникло крізь систему, захисту Фоулі?

Холлі витягла із рюкзака великий аркуш камуфляжної фольги.

— Маємо десь поговорити. Там, де ніхто нам не завадить.

Наступні сорок п'ять хвилин промайнули для Артеміса, немов у тумані. Холлі загорнула людей у камуфляжну фольгу і прикріпила до свого місячного паска. Цей пасок знижував вагу у п'ять разів.

І все одно механічні крила насилу несли їх трьох по нічному небу. Холлі навіть довелося перемкнути двигун на повну потужність, щоб утриматися хоча б на висоті п'ятисот метрів над рівнем моря.

— Я увімкну захист,— сказала вона в мікрофон.— Намагайтеся не дуже бовтатися. Не хотілося б когось із вас загубити.

І вона зникла, залишивши замість себе ледь помітне мерехтіння. Купка зірочок у формі Холлі. Віб्राції передавалися через шнур, і в Артеміса зацокотіли зуби. У фользі, коли видно було лише обличчя, він відчував себе велетенським жуком у коконі. Подорож була навіть приємною: цікаво було летіти над містом, дивитися, як унизу по дорогах повзуть світлі цяточки автомобілів. Потім Холлі спіймала західний вітер, і вони полетіли над морем.

Раптом усесвіт Артеміса сповнився різких поривів вітру, неприємних рухів і переляканих птахів. Під ним висіло непритомне тіло Батлера. Фольга, в яку їх загорнули, поглинала навколишні кольори і відображала домінуючі відтінки. До точної передачі було ще далеко, але летіти вночі над морем до Ірландії можна було.

— Ця фольга невидима для радарів? — спитав Артеміс у мікрофон.
— Не хочу, щоб мене переплутали з НЛО і підсмажили.

Холлі задумалася.

— Ти маєш рацію. Варто мені трохи спуститися, про всяк випадок.

Через кілька секунд Артеміс дуже пошкодував, що спитав: Холлі кинулася вниз, і вони каменем понеслися назустріч темним хвилям. Останньої миті вона загальмувала, але Артеміс міг би заприсягнутися, що в нього мало не здерло шкіру з обличчя.

— Достатньо низько для тебе? — запитала Холлі з ледь помітною іронією.

Вони мало не торкалися води. Хвилі мерехтіли, і фольга разом із ними. Океан був неспокійний, і Холлі то піднімалася, то опускалася разом із хвилями. Їхню присутність відчула група китів. Кілька з них вистрибнули із морської піни, пролетіли метрів із триста і знову зникли під водою. Дельфінів не було. Вони поховалися від негоди в бухтах і затоках уздовж узбережжя.

Холлі обігнула паром. Вони пролетіли так близько до нього, що відчули, як працює двигун. Кількох пасажирів нудило на палубі, і залишки вечері мало не потрапили на невидимих мандрівників.

— Чудово,— пробурмотів Артеміс.

— Не хвилюйся,— сказав із порожнечі голос Холлі,— Майже прилетіли.

Вони пролетіли повз морський вокзал, потім уздовж узбережжя на північ, пролетіли над горами Віклоу. Навіть у такому стані Артеміс не міг не насолоджуватися швидкістю. Крила — фантастичний винахід. Уявити тільки, скільки грошей можна було б отримати, якщо їх запатентувати. Хлопець зупинив себе. Саме через торгівлю ельфійськими технологіями і постраждав Батлер.

Вони полетіли повільніше, і Артеміс зміг роздивитися місця, над якими вони пролітали. На сході лежав Дублін — жовта аура над системою магістралей. Холлі обігнула місто, повернула до менш населеної північної частини країни. По центру величезної темної плями засвітилася яскрава пляма — будинок Артемісових предків, маєток Фаулів.

Маєток Фаулів, Дублін, Ірландія

— Тепер поясни,— сказала Холлі, коли вони перенесли Батлера в ліжку.

Вона сіла на нижню сходинку. На неї з портретів дивилися покоління Фаулів. Капітан ЛЕП активувала мікрофон шолома і

переключилася на гучний зв'язок.

— Фоулі, запиши це, будь ласка. У мене таке відчуття, що нам доведеться прослухати цю розповідь іще разок.

— Усе почалося із зустрічі сьогодні вдень,— почав Артеміс.

— Продовжуй.

— Я зустрічався із Йоном Спіро, американським підприємцем.

Холлі почула, як у навушниках заклацали клавіші. Мабуть, Фоулі перевіряв, що за тип той Спіро.

— Йон Спіро,— сказав кентавр.— Дуже темний товариш, навіть за людськими мірками. Агентство безпеки Людей Бруду уже тридцять років намагається впіймати цього хлопця. Усі його компанії — загроза для екології. І це лише верхівка айсберга: промисловий шпіонаж, викрадення, шантаж, підозрілі зв'язки. Але досі йому вдавалося якось викручуватися.

— Так, це він,— кивнув Артеміс.— Тож я призначив містеру Спіро рандеву.

— Що ти хотів йому продати? — перебив його Фоулі. — Така людина, як Спіро, не перетне Атлантику заради чаю з кексами.

Артеміс спохмурнів.

— Нічого я йому не хотів продати. Але запропонував притримати деякі революційні технології. За певну ціну, звісно.

У голосі у Фоулі задзвенів метал:

— Які революційні технології?

Артеміс трохи повагався.

— Пам'ятаєте шоломи, які Батлер зняв із групи захвату вашої Служби Вилову?

— О ні,— застогнала Холлі.

— Я зняв із шоломів механізми самознищення, а із сенсорів і чипів сконструював Сі-Куб, мініатюрний комп'ютер. То було дуже просто — установив волоконно-оптичні блокатори, аби ви не змогли керувати Кубом, якщо його помітите.

— Ти віддав ельфійські технології такому чоловікові, як Спіро?

— Нічого я йому не віддавав,— огризнувся Артеміс.— Він сам узяв.

Холлі наставила на хлопця палець:

— Навіть не прикидайся жертвою, Артемісе. Тобі не личить. Ти що думав? Йон Спіро випустить із рук технології, які здатні зробити його

найзаможнішою людиною на планеті?

— Отже, нас запеленгував твій комп'ютер? — запитав Фоулі.

— Так,— зізнався Артеміс.— Ненавмисно. Спіро попросив перевірити, чи за ним ніхто не стежить, і Куб перехопив сигнал ЛЕПівської системи безпеки.

— Чи не можемо ми заблокувати такі перехоплення в майбутньому? — поцікавилася капітан.

— Дефлектори Небесного міста безсилі проти наших власних технологій. Рано чи пізно Спіро дізнається про ельфів. І коли це станеться, така людина, як він, просто не дозволить нам жити в гармонії.

Холлі виразно подивилася на Артеміса.

— Нікого тобі не нагадує?

— Я зовсім не схожий на Йона Спіро,— почав захищатися хлопець.
— Він холоднокровний убивця!

— Зачекай кілька років,— сказала Холлі,— Ти теж таким станеш.

Фоулі зітхнув. Зведіть Артеміса Фаула і Холлі Шорт в одній кімнаті і за кілька хвилин матимете скандал.

— ОК, Холлі,— втрутився кентавр,— Спробуємо діяти як професіонали. Крок перший: припинити ізоляцію. Наступне, що ми зробимо,— повернемо Куб, доки Спіро не розгадав усі його секрети.

— Якийсь час у нас є,— сказав Артеміс.— Куб зашифрований.

— Як добре?

— У жорсткий диск убудований код вічності.

— Код вічності,— гмикнув Фоулі.— Я вражений.

— То було не так уже і складно. Я винайшов абсолютно нову мову, тож Спіро не матиме, від чого відштовхуватися.

Холлі відчула себе виключеною із розмови.

— Скільки часу знадобиться, щоб зламати цей код вічності?

Артеміс не втримався і скептично підняв брови.

— Вічність,— відповів він.— Теоретично. Але з такими технологіями, як у Спіро, трохи менше.

Холлі не звернула уваги на його тон.

— Добре, тоді ми в безпеці. Тож нащо бігати за Спіро, якщо все, що він має,— це набір схем, від якого ніякої користі?

— Не те щоб ніякої,— поправив її Артеміс.— Один лише чіп здатен спрямувати команду розробників у дуже цікавому напрямку. Але

ти маєш рацію, Холлі. Бігати за Спіро немає потреби. Тільки-но він зрозуміє, що я живий, як кинеться мене шукати. Урешті-решт, я єдиний можу розкрити повний потенціал Сі-Куба.

Холлі обхопила голову.

— Отже, будь-якої миті сюди може увірватися команда бойовиків у пошуках ключа до коду вічності. Саме такої миті потрібен хтось, схожий на Батлера.

Артеміс підняв слухавку домашнього телефону.

— У родині не один Батлер,— сказав він.

ГЛАВА 4: СІМЕЙНИЙ БІЗНЕС

Сфакс, Туніс, Північна Африка

НА свій вісімнадцятий день народження Джульєтта попросила й отримала захисний жилет для дзюдо, два обважнених металевих ножа і відеозапис

чемпіонату світу з боротьби — пересічні дівчатка такого, як правило, не замовляють. Проте назвати Джульєтту пересічною дівчинкою аж ніяк не можна було. Дівчина багато в чому відрізнялася від інших. По-перше, вона могла влучити в ціль, що рухалася, з будь-якої зброї, що спала б вам на думку. По-друге, вона могла будь-кого закинути аж світ за очі.

Звісно, усього цього вона навчилася не тоді, коли переглядала відео змагань із боротьби. Тренуватися Джульєтта почала, коли їй виповнилося чотири. Щодня після дитячого садочка Домовик Батлер відводив свою молодшу сестричку до спортивної зали в маєтку Фаулів, де навчав її різних видів бойових мистецтв. Коли дівчині минуло вісім, вона вже мала третій дан і чорний пояс із семи єдиноборств. У двадцять вона переплунула всі пояси.

За традицією, коли хлопцям Батлерам виповнювалося десять років, їх усіх записували до Академії Особистого Захисту мадам Ко. Щороку вони проводили там шість місяців, вивчаючи мистецтво охорони, інші шість місяців працювали за фахом там, де не було великого ризику. Дівчат, як правило, відправляли на службу до найзаможніших родин світу. Але Джульєтта вирішила поєднати обидві ролі, тож півроку жила в Анджеліні Фаул, а інші півроку — в таборі бойових мистецтв мадам Ко. Вона була першою дівчиною серед Батлерів, що поступила до Академії, і п'ятою дівчиною серед студентів, що успішно склала всі

екзамени. Табір ніколи не розташовувався в одній країні більш ніж п'ять років. Батлер проходив навчання в Швейцарії та Ізраїлі, а от його молодшій сестрі довелося відвідати високогірний район Уцукушигахара в Японії.

Умови проживання у мадам Ко були далеко не такими розкішними, як кімнати в маєтку Фаулів. В Японії Джульєтта спала на солом'яній циновці та вживала лише рис, рибу і протеїнові коктейлі.

День починався о п'ятій тридцять, коли Джульєтта з іншими учнями пробігали чотири милі до найближчого струмка, де ловили рибу голими руками. Приготувавши рибу, вони підносили її сенсею, а тоді прив'язували до спини порожні столітрові бочки і лізли туди, де сніг. Учні наповнювали бочки снігом і котили їх униз до табору, де товкли голими ногами, доки сніг не танув і не перетворювався на воду для ванни сенсея. Лише тоді можна було починати щоденні тренування.

До програми входило Кос Тапа — вид бойових мистецтв, створений мадам Ко спеціально для охоронців, метою яких був не самозахист, а захист своїх начальників. Також учні вивчали різні види зброї, інформаційні технології, технічне обслуговування автомобілів і прийоми проведення переговорів під час визволення заручників.

Коли Джульєтті виповнилося вісімнадцять, вона могла із заплющеними очима розібрати і зібрати дев'яносто відсотків існуючої у світі зброї, керувати будь-яким видом транспорту, за чотири хвилини нанести грим і, попри свою дивну генетичну азійсько-європейську суміш, розчинитися в юрбі будь-якого народу. Старший брат дуже нею пишався.

Останнім ступенем навчання була симуляція в польових умовах в іноземному середовищі. Якщо вона пройде випробування, мадам Ко зробить на плечі дівчини тату у вигляді блакитного діаманту. Саме таке тату мав на своєму плечі Батлер, і воно було не лише символом вправності випускника, але й указувало на багатопрофільність отриманих знань і навичок. У професійних кругах охоронець із блакитним діамантом на плечі інших рекомендацій не потребував.

Для останнього завдання Джульєтти мадам Ко обрала місто Сфакс у Тунісі. Дівчина мала супроводжувати свого начальника по неспокійному ринку. Власне, охоронець має застерегти свого роботодавця, аби той не відвідував місця з таким скупченням людей, але, як зазначила мама Ко, начальники майже не слухаються таких

порад, і краще приготуватися до неминучого. І немов Джульєтті було мало такого напруження, мадам Ко вирішила особисто зіграти роль начальника.

У Північній Африці було винятково жарко. Джульєтта примружилася крізь скельця сонцезахисних окулярів, намагаючись не загубити невеличку фігурку, що квапливо пробиралася крізь юрбу попереду неї.

— Поквапся,— кинула мадам Ко,— ти мене загубиш.

— Навіть і не сподівайтесь,— спокійно відповіла Джульєтта.

Мадам Ко просто намагалася відволікти її розмовами. А того, що відволікало, і так уже було чимало. Навколо звисали низки золотих прикрас, проходи закривали туніські килими на дерев'яних рамах — ідеальне прикриття для вбивці. Місцеві жителі проходили дуже близько, аби роздивитися привабливу жінку, і дорога була дуже зрадливою — один невірний крок, і можна було впасти або вивихнути ногу.

Джульєтта автоматично обробляла цю інформацію та корегувала свої дії. Рішуче відсунула рукою підлітка, що з посмішкою кинувся до неї, перестрибнула через маслянисту калюжу, що сяяла всіма кольорами райдуги, і завершила за мадам Ко в інший ряд безкінечного лабіринту базару.

Раптом перед нею вискочив чоловік. Один із торговців.

— У мене чудові килими,— сказав він поганою французькою,— Ходи зі мною. Я покажу!

Мадам Ко не зупинилася. Джульєтта рішуче пішла за нею, але чоловік перегордив дорогу.

— Ні, дякую. Я не цікавлюся. Я живу на вулиці.

— Дуже смішно, мадемуазель. Ти кажеш гарні жарти. Ходи зі мною і подивись на килими Ахмеда.

На них почали звертати увагу. Люди оберталися в їхній бік, немов ніздрі велетенського організму. Мадам Ко ішла собі далі. Іще мить, і дівчина її загубить.

— Я сказала, ні. Відійдіть, містере продавець килимів. Не змушуйте мене піднімати руку.

Тунісець не звик, щоб жінки віддавали йому накази, до того ж, на нього дивилися друзі.

— Маю гарну пропозицію,— продовжив він, показуючи на свої товари.— Найкращі килими у Сфаксі. Джульєтта кинулася в один бік,

але натовп перекрив їй шлях.

І тоді Джульєтта втратила будь-яке співчуття до Ахмеда. Досі він був просто невинним місцевим торговцем, що трапився не в тому місці та не в той час. Але зараз...

— Ходімо,— сказав чоловік і обхопив білявку за талію. Навіть не підозрюючи, що ця думка аж ніяк не очолювала рейтинг його найкращих ідей.

— Помилка, чоловіче!

Не встиг Ахмед і оком змигнути, як його вже загорнули в килим, а дівчина зникла. Ніхто навіть не зрозумів, що відбулося, доки не передивилися запис, якого зробив на свій телефон Камал, торговець курятиною. Уповільнений режим дозволив розгледіти, як євразійка схопила Ахмеда за шию і за пасок і кинула на гору килимів. Один із торговців золотом пригадав, що бачив такий прийом на якомусь чемпіонаті з єдиноборств. Усі так реготали, що кілька осіб мало не вмерли від зневоднювання. Це найкумедніший випадок за весь рік. Відеоролик виграв приз на туніській версії «Найкумедніших відео». Через три тижні Ахмед переїхав до Єгипту.

Повернімося до Джульєтти. Майбутній охоронець побігла по проходу, як спринтер, огинаючи торговців на своєму шляху. Відійти далеко мадам Ко не могла. А завдання потрібно було виконати до кінця. Джульєтта сердилася сама на себе. Саме про це і попереджав її брат.

— Стережися мадам Ко,— порадив їй Батлер.— Ти навіть уявити не можеш, що вона приготує тобі на випробування. Я чув, що одного разу вона навіть налякала стадо слонів, аби відволікти учня.

Ні в чому не можна було бути певним. Того торговця килимами могла найняти мадам Ко, але він міг бути і простодушним цивільним, що вирішив сунути свого носа туди, куди не слід.

Прохід звузився, просуватися тепер можна було лише по одному. Одяг висів стінами заввишки з людину. Куди не глянь — усюди парували від спеки гутри та абайї.

Джульєтта пригнулася і перебігла на інший ряд, обігнула покупців. Із-під ніг кинулися в різні боки прив'язані на мотузки індички.

Раптом вона опинилася на відкритому місці. Невеличкий майданчик, оточений триповерховими будинками. На балконах сиділи чоловіки і курили кальян. Під ногами була безцінна мозаїка, що

відтворювала сцену в римських банях.

У центрі майдану лежала мадам Ко, підігнувши коліна до підборіддя. Над нею схилилися троє чоловіків. На місцевих торговців вони були не схожі. Усі троє були в чорних костюмах і наносили удари з точністю і вправністю професіоналів. Це не екзамен. Вони дійсно намагалися вбити сенсея. Зброї у Джульетти не було — таке вже правило. Приїхати до африканської країни зі зброєю означало автоматично отримати довічне ув'язнення. На щастя, у агресорів зброї, здається, також не було, хоча для такої роботи їм вистачило б і кулаків із ногами.

Щоб вижити, тут потрібно було імпровізувати. Нападати відкрито не мало ніякого сенсу. Якщо ці троє подолали мадам Ко, то у відкритому бою вона проти них не встоїть. Час вигадати щось неортодоксальне.

Джульетта на бігу підстрибнула і вхопилася за мотузку, на якому висів одяг. Кільце, до якого був прив'язаний мотузку, секунду опиралося, а потім вискочило зі стіни. За нею потягся шлейф килимів і хусток. Джульетта завернула ліворуч, наскільки дозволяла довжина мотузки, а потім обернулася до чоловіків.

— Гей, хлопці! — крикнула вона. І не через браваду, а тому що так легше зробити те, що вона хотіла.

Чоловіки як один підняли голови, і тут обличчя їм заліпило мокрою верблюжою вовною. За мить їх уже огорнули килими й накидки, а шиї перехопив нейлоновий шнур. І секунди не минуло, як всі троє вже лежали на землі. І Джульетта, натиснувши кожному на особливу точку на шиї, переконалася, що вони не скоро підведуться.

— Мадам Ко! — крикнула вона, розкидаючи купу одягу. Жінка лежала і здригалася. На ній була сукня оливкового кольору, обличчя прикривала проста хустина.

Джульетта допомогла їй підвестися на ноги.

— Ви бачили, мадам? Як я обдурила цих негідників. Б'юся об заклад, вони такого ще не бачили. Імпровізація. Батлер завжди казав, що це найголовніше. Знаєте, мені здається, що їх відволікли мої тіні для повік. Мерехтливий зелений. Ніколи не підводить...

Джульетта замовкла, бо до горла їй притисли ножа. І приставила його мадам Ко, яка, власне, була зовсім не мадам Ко, а якась інша східна жінка в оливковій сукні. Приманка.

— Три трупи,— сказала жінка.

— Так,— погодилася мадам Ко, виступаючи з тіні. — А якщо ти труп, то і твій начальник мертвий. Іспит ти не склала.

Джульєтта низько нахилилася, склавши долоні.

— Це був хитрий трюк, мадам,— сказала вона ввічливо.

Сенсей розсміялася.

— Звісно. Таке вже життя. На що ти очікувала?

— Але ті вбивці! Я добряче нам'яла їм боки. Я їх перемогла.

Мадам Ко зневажливо махнула рукою.

— Просто пощастило. На щастя для тебе, то не наймані вбивці. Три випускники Академії. А що то за дурниці з дротом?

— У єдиноборствах існує такий прийом,— похмуро відповіла Джульєтта.— Називається «мотузок із білизною».

— Ненадійно,— зауважила японка.— Тобі пощастило, бо фортуна була на твоєму боці. Але в нашій справі фортуни замало.

— То не моя провина,— заперечила Джульєтта.— Все через того хлопця, що накинувся на мене. Довелося приспати його на якийсь час.

Мадам Ко постукала її по лобі.

— Замовкни, дівчино. Поміркуй. Що ти мала зробити?

Джульєтта нахилилася іще нижче.

— Я мала негайно вивести його з ладу.

— Саме так. Його життя нічого не варте. Це дрібниця в порівнянні з безпекою твого начальника.

— Я ж не можу так просто вбивати невинних людей,— не погодилася Джульєтта.

Мадам Ко зітхнула.

— Знаю, дитино. І саме тому ти не готова. В тебе є всі необхідні навички, але тобі бракує зосередженості та рішучості. Може, наступного року.

Серце у Джульєтти калатало. Брат отримав блакитний діамант у вісімнадцять. Наймолодший випускник Академії за всю історію її існування. Вона також на це сподівалася. А тепер доведеться ще раз складати іспит через дванадцять місяців. Суперечки ні до чого не приведуть. Мадам Ко ніколи не міняє своїх рішень.

До них підійшла молода жінка, вбрана як служниця. В руках у неї була невеличка валізка.

— Мадам,— вклонилася жінка.— Вам дзвінок по супутниковому

телефону.

Мадам Ко взяла навушники і кілька секунд уважно слухала.

— Повідомлення від Артеміса Фаула,— нарешті сказала вона.

Джульетті захотілося розігнутися, але то було б непростимим порушенням протоколу.

— Так, мадам?

— Повідомлення таке: ти потрібна Домовикові.

Джульетта нахмурилася.

— Тобто, я потрібна Батлерові?

— Ні, відповіла мадам Ко без жодної емоції.— Ти потрібна Домовикові. Я просто повторюю те, що він мені сказав.

Раптом Джульетта відчула, як сонце пече шию, як навколо, немов бормашинка, дзижчать комарі, і їй закортіло розігнутися і бігти до самого аеропорту. Батлер ніколи б не відкрив своє ім'я Артемісові. Хіба... Ні, це просто неможливо. Вона про таке навіть думати не хоче.

Мадам Ко взяла дівчину за підборіддя.

Ти не готова. Не варто тебе відпускати. Ти дуже емоційна, щоб бути гарним охоронцем.

Будь ласка, мадам,— попросила Джульетта.

Сенсей замислилася на дві довгі хвилини.

— Добре,— сказала вона.— Іди.

Джульетта зникла, не встигла луна від останнього слова облетіти площу, і бережи боже тих торговців, що трапляться їй на шляху.

ГЛАВА 5: МЕТАЛЕВИЙ ЧОЛОВІК І МАВПА

Вежа Спіро, Чикаго, Іллінойс, США

Із Хітроу до міжнародного аеропорту О'Хара в Чикаго Йон Спіро летів на Конкорді. Довгий лімузин доставив його до підніжжя Вежі Спіро, вісімдесятишестиповерхової будівлі зі сталі та скла, що сягала самісінького неба. «Спіро Індастріз» розташувалися на верхніх поверхах — з п'ятдесятого до вісімдесят п'ятого. На вісімдесят шостому містилися особисті апартаменти Спіро, до яких можна було потрапити або через приватний ліфт, або через майданчик для гелікоптера.

Йон Спіро ані на хвилючку очей не стулив, думав про маленький куб у своєму дипломаті. Голова технічного відділу мало не танцював від захвату, коли Спіро розказав, на що здатна проста на вигляд коробочка, і відразу ж кинувся розкривати секрети Сі- Куба. Через шість годин він повернувся до конференц-зали на нараду.

— Від неї ніякої користі,— поскаржився науковець, якого звали доктором Пірсоном.

Спіро покрутив оливку у склянці з мартіні.

— Я так не вважаю, Пірсоне,— сказав він,— Чого не можна сказати про цю коробочку, так це того, що від неї ніякої користі. Мені здається, що в цьому рівнянні користі немає від вас.

Спіро був у жахливому гуморі. Щойно зателефонував Арно Блант і повідомив, що Артеміс Фаул вижив. Коли Спіро був у такому гуморі, деякі люди зникали з поверхні землі, якщо їм пощастило.

Пірсон потилицею відчув іще чийсь погляд. У конференц-залі була третя особа. І вам би не захотілося, щоб на вас розсердилася така жінка.

Пірсон знав, що якби Йону Спіро закортіло викинути голову технічного відділу у вікно, ця особа, не змигнувши оком, підписала б свідоцтво, що він сам зістрибнув униз.

Пірсон обережно добирав слова:

— Цей прилад...

— Сі-Куб. Саме так він називається. Я тобі вже це казав, тож використовуй саме це ім'я.

— Безсумнівно, цей Сі-Куб має величезний потенціал. Але розшифрувати його неможливо.

Спіро кинув оливку в голову науковця. Принизлива ситуація для володаря Нобелівської премії.

— Тож зламайте код. За що я вам плачу?

Серце у Пірсона закалатало.

— Не все так просто. Цей код. Його неможливо розшифрувати.

— Чи правильно я розумію? — відкинувся Спіро на шкіряну спинку свого крісла. — Щороку я вкладаю двісті мільйонів у відділ, який не може зламати коду, вигаданого якоюсь дитиною?

— Куб активується голосом. Він запрограмований на голос Артеміса Фаула. Зламати цей код не може ніхто. Це неможливо.

Спіро нічого не відповів. Це був сигнал продовжувати.

— Я щось таке чув. У нас, науковців, є певні теорії. Код вічності — так ми його називаємо. Код має мільйони можливих комбінацій, і це ще не все. Він базується на невідомій мові. Схоже, що хлопець створив мову, якою крім нього ніхто не розмовляє. Ми навіть не знаємо, як та мова співвідноситься з англійською. Ми навіть не думали, що такий код узагалі існує. Якщо Фаул помер, тоді мені дуже шкода, містер Спіро, але Сі-Куб помер разом із ним.

Йон Спіро відсунув сигару в куток губ. Він її навіть не запалив. Лікарі заборонили. Люб'язно.

— А якщо Фаул живий?

Пірсон одразу зрозумів, що це його рятувальний круг.

— Якщо Фаул живий, зламати цей код було б набагато легше.

— Гарзд, доку,— сказав Спіро.— Ви вільні. Ви не захочете почути, що тут говоритимуть через кілька хвилин.

Пірсон зібрав свої нотатки і поквапився до дверей. Він намагався не дивитися на жінку за столом. Якщо він не почує того, що тут говоритимуть, можна тішитися тим, що його сумління чисте. А якщо він

не побачить жінку за столом, то він не впізнає її за межами кімнати.

— Схоже, у нас проблеми,— повернувся Спіро до жінки в темному костюмі.

Жінка кивнула. Вона була вся в чорному. Чорний англійський костюм, чорна блузка, чорні черевики на шпильках. Навіть годинник на зап'ястку був вугільно-чорний.

— Так. Але це вже мої проблеми.

Карла Фрацетті була хресницею Спаца Антонеллі, який очолював центральну секцію кримінальної родини Антонеллі. Вона допомагала Спіро й Антонеллі, двом наймогутнішим чоловікам у Чикаго, підтримувати зв'язок. Спіро ще на початку своєї кар'єри зрозумів, що бізнес у співпраці з мафією приречений на процвітання.

Карла уважно оглянула наманікюрені нігті.

— Здається, у вас лише один варіант: потрібно викрасти того хлопця Фаула і вичавити з нього код.

Спіро посмоктав незапалену сигару, обмірковуючи її слова.

— Не все так просто. Хлопець дуже обережний.

А маєток Фаулів — справжня фортеця.

Карла посміхнулася.

— Ми ж говоримо про тринадцятирічну дитину, чи не так?

— За шість місяців йому виповниться чотирнадцять,— спробував захиститися Спіро.— До того ж, існують деякі ускладнення.

— Наприклад?

— Арно поранений. Фаулу якось удалося вибити йому зуби.

— Ох,— поморщилася Карла.

— Він навіть на вітру стояти не може, не кажучи вже про те, щоб очолювати операцію.

— Погано.

— Власне, цей хлопець вивів із ладу всіх моїх найкращих людей. Тепер вони всі сидять у черзі до стоматолога. Це вилететься мені в кругленьку суму. Ні, цього разу мені насправді потрібна серйозна допомога.

— Хочете звернутися по допомогу до нас?

— Саме так. Але люди мають бути перевіреними. Ірландія — місце старомодне. Ваших хлопців за милію можна побачити. Потрібні такі, що змішаються з натовпом і зможуть переконати хлопця приїхати сюди. Легкі гроші.

Карла підморгнула.

— Я вас зрозуміла, містере Спіро.

— Тож чи маєте ви таких хлопців? Таких, щоб і справу зробили, і до себе зайвої уваги не привернули?

— Якщо я вас правильно зрозуміла, вам потрібні металевий чоловік і мавпа?

Спіро кивнув. Зі сленгом мафії він був знайомий. Металевий чоловік носив пістолета, а мавпа могла залізти до будь-якого важкодоступного місця.

— У нас є двоє таких. Даю гарантію, що в Ірландії зайвої уваги до себе вони не привернуть. Але обійдуться вони недешево.

— Вони гарні? — поцікавився Спіро.

Карла посміхнулася. На одному з різців спалахнув малесенький рубін.

— О, вони гарні,— відповіла вона. — Ці хлопці найкращі.

МЕТАЛЕВИЙ ЧОЛОВІК

Тату-салон «Чорнильна пляма», центр Чикаго

Мокасину Мак-Гіру робили тату. Череп у формі пікового туза. Малюнок придумав він сам і дуже цим пишався. Так пишався, що захотів, аби тату зробили на шії. Майстер татуажу Інкі Бертон його відмовив, заявивши, що для конів тату на шию було набагато краще, ніж ім'я на ярличку в морзі, коли доводилося пізнавати підозрюваних. Мокасин із неохотою погодився.

— Гарзд,— сказав він.— Вибийте на передпліччі.

Тату Мокасин робив після кожного завдання. На шкірі лишилося не так уже й багато місць, що досі зберегли первісне забарвлення. От як добре Мокасин виконував свою роботу.

Справжнє ім'я Мокасіна було Алоїзій, і родом він був з ірландського містечка Кілкенні. Прізвисько Мокасин він сам собі вигадав, уважав, що для мафії краще бути Мокасином, аніж Алоїзієм. Усе своє життя Мокасин хотів бути гангстером, як у кіно. І коли його спроби заснувати кельтську мафію провалилися, Мокасин приїхав до Чикаго.

Тут кримінальний світ зустрів його з розкритими обіймами. Власне, один із хлопців мало не задушив його у своїх медвежих лапах. Мокасин

відправив його та ще шістьох до лікарні. Непогано для хлопця п'яти футів на зріст. Через вісім годин після того як Мокасин зійшов із борту літака, його вже випустили під заставу.

І от, через два роки і низки вдалих завдань, він уже був найкращим металевим чоловіком в організації. Спеціалізувався на пограбуваннях і збиранні боргів. Як правило, звичайним невисоким хлопцям такого не доручають. Та назвати Мокасіна звичайним хлопцем аж ніяк не можна було.

Мокасин відкинувся на стільці.

— Тобі подобаються черевики, Інкі?

Інкі змахнув піт з очей. Із цим Мак-Гіром потрібно бути обережним. Навіть невинне питання могло виявитися пасткою. Одна неправильна відповідь, і ти вже виправдовуєшся перед Святим Петром.

— Так. Подобаються. Як вони називаються?

— Мокасини! — гримнув коротенький гангстер.— Мокасини, ідіоте. Це ж мій фірмовий стиль.

— Ага, мокасини. Я забув. Мабуть, круто мати свій фірмовий стиль.

Мокасин перевірів, як просувається робота над тату.

— Із цією голкою ти вже закінчив?

— Щойно закінчив,— відповів Інкі.— Контури вже готові. Зараз візьму нову голку.

— Боляче буде?

«Звісно, буде, покиньку,— подумав Інкі.— Я ж тикатиму в твою руку голкою».

Але вголос він сказав:

— Не дуже. Я змастив руку знеболювальним гелем.

— Краще, щоб боляче не було,— попередив його Мокасин.— Бо інакше скоро стане боляче тобі.

Ніхто не загрожував Інкі, крім Мокасіна Мак- Гіра. А він робив тату всім мафіозі. Він був найкращим майстром у штаті.

У двері увійшла Карла Фрацетті. Її чорна елегантність здавалася недоречною в такому брудному закладі.

— Вітаю, хлопці,— сказала вона.

— Вітаю, пані Карло,— почервонів Інкі. Не так уже багато леді заходять до «Чорнильної плями».

Мокасин скочив на ноги. Навіть він поважав хрещену доньку боса. '

— Місіс Фрацетті. Ви ж могли надіслати мені повідомлення на пейджер. Навіщо приходити до такої Діри.

— Немає часу. Термінова справа. Маєш їхати просто зараз.

— їхати? Куди?

— В Ірландію. Твій дядько Пет захворів.

Мокасин спохмурнів.

— Дядько Пет? У мене немає ніякого дядька Пета.

Карла постукала носком чорного черевичка.

— Він захворів, Мокасине. Дуже захворів, якщо ти мене розумієш.

Нарешті Мокасин зрозумів.

— О! Второпав. Тож мені потрібно його відвідати.

— Саме так. Він дуже хворий.

Мокасин узяв ганчірку і витер із руки чорнило.

— Гарзд. Я готовий. Ми їдемо прямо до аеропорту?

Карла поплескала гангстера по плечу.

— Скоро, Мокасине. Але спершу заїдемо по твого брата.

— Немає в мене брата,— запротестував Мокасин.

— Звісно, є. Той, у кого ключі від хати дядька Пета. Маленька така мавпа.

— А,— зрозумів Мокасин,— Цей брат.

Карла з Мокасином доїхали на лімузині до Істсайду. Мокасин і досі захоплювався висотою американських хмарочосів. У Кілкенні найвищі будинки були п'ятиповерховими, а сам Мак-Гір усе своє життя прожив у передміській халупці. Але хлопцям із мафії він би ні за що в цьому не зізнався. Для них він був сиротою, що провів дитячі роки, поневіряючись по інтернатах.

— Хто мавпа? — спитав він у Карли.

Карла Фрацетті поправляла зачіску, роздивляючись себе у компактне люстерко. Волосся в неї було чорне, коротке і зачесане назад.

— Новенький. Мо Дігенс. Він також ірландець. Це дуже зручно. Не потрібно ані візи, ані паперів, ані історії для прикриття. Просто двоє маленьких ірландців їдуть у відпустку додому.

Мокасин наїжачився.

— Що значить — двоє маленьких ірландців?

Карла закрила люстерко.

— Із ким ти розмовляєш, Мак-Гіре? Не може бути, щоб зі мною. Таким тоном зі мною не розмовляють.

Мокасин зблід, перед очима пролетіло все його життя.

— Вибачте, місіс Фрацетті. Просто... Я все своє життя чую, що маленький.

— А як би ти хотів, щоб тебе називали? Велетнем? Ти малий, Мокасіне. Змирися. Адже завдяки своєму зросту ти багато чого досяг. Мій хрещений батько завжди каже, що немає нікого більш небезпечного, ніж маленький хлопець, який хоче щось довести. Саме тому ти й отримав це завдання.

— Я так і думав.

Карла поплескала його по плечу.

— Не вішай носа, Мокасіне. У порівнянні з цим хлопцем ти справжній гігант.

Мокасин одразу повеселішав.

— Справді? Який же на зріст Мо Дігенс?

— Малий,— відповіла Карла.— Не знаю точно, скільки сантиметрів, але будь він іще нижчим, і довелось б міняти йому підгузки і катати в колясці.

Мокасин посміхнувся. Ця справа йому вже починала подобатися.

МАВПА

Були в Мо Дігенса і кращі часи. Якихось чотири місяці тому він жив у пентхаусі в Лос-Анджелесі і мав мільйон доларів на банківському рахунку. А тепер його фонди заморозило Бюро Кримінальних й Добрива. Стіни миттєво вкрилися пліснявою і вологою, тож ремонт можна було не робити. За лічені години квартиру заселили комахи. Мульч лежав на спині і ловив бородою тарганів. Рідний дім! І чудово не лише те, що житло нагадує тунель, а й те, що коли б тут не з'явилися офіцери ЛЕП, не встигнуть вони й оком змигнути, як Мульч уже буде на п'ятдесят метрів під землею.

Через кілька днів Мульч шкодуватиме, що не зробив цього, щойно почув, як постукали у двері.

У двері постукали. Мульч виліз зі свого тунелю і подивився у вічко. Карла Фрацетті перевіряла зачіску, дивлячись у мідну ручку.

Хрещена донька боса? Власного персоною. Мабуть, дуже важливе завдання. Може, комісійних вистачить, щоб перебратися до іншого штату. Він уже три місяці в Чикаго, і щомиті ЛЕП можуть вийти на його

слід. Але із США він не поїде. Якщо вже жити над землею, то там, де існує кабельне телебачення і багато заможних людей, у яких можна красти.

Мульч натиснув на кнопку інтеркому.

— Хвилиночку, місіс Фрацетті. Я одягнуся.

— Поквапся, Мо,— брязнув металом голос Карли через колонки.— Я тут зістарію.

Мульч накинув халат зі старих мішків із-під картоплі. Текстура тканини нагадувала йому піжаму у в'язниці Небесного міста, і це, як не дивно, втішало. Швидко причесав бороду, позбавившись усіх непотрібних комах, і відчинив двері.

Карла Фрацетті пройшла повз нього до вітальні та розташувалася в єдиному кріслі. На порозі стояв іще один чоловік, якого не помітила камера. Мульч подумав, що потрібно скорегувати об'єктив. Так і ельф проскочить, навіть без захисту.

Чоловік глянув на Мульча мало не з ненавистю. Типова поведінка мафіозі. Навіть якщо ти вбивця, навіщо ж бути таким грубим?

— Іншого стільця у тебе немає? — спитав невисокий чоловічок, що увійшов слідом за містером Фрацетті до вітальні.

Мульч зачинив двері.

— У мене небагато відвідувачів. Власне, ви перші. Як правило, Бруно надсилає мені повідомлення, і я йду до китайської крамнички.

Сер Бруно був у мафії кимось на кшталт зв'язкового в цьому районі. Вів справи, не виходячи з-поза прилавку. Ходили легенди, що за п'ятнадцять років він жодного разу і носа за двері не висунув.

— Ну в тебе й інтер'єрчик,— саркастично зауважив Мокасин.— Пліснява і жуки. Мені подобається.

Мульч із ніжністю провів пальцем по зеленій стрічці плісняви.

— Ось ця була прямо під шпалерами, коли я в'їхав. Уявити тільки, що люди ховають.

Карла Фрацетті дістала із сумочки пляшечку парфумів «Біла пелюстка» і побризкала повітря навколо себе.

— Годі балачок. Я маю для тебе особливе завдання, Мо.

Мульч ледь утримався, щоб не підстрибнути. Це його великий шанс. Може, знайде собі десь огидну діру, щоб якийсь час там пересидіти.

— Чи не таке це завдання, що добре оплачується, коли все зробиш

правильно?

— Ні,— відрізала Карла.— Це таке завдання, коли тобі стає дуже боляче, бо щось зробив неправильно.

Мульч зітхнув. Невже ввічливість більше не в моді?

— Чому саме я? — поцікавився він.

Карла Фрацетті посміхнулася, у темряві спалахнув рубінчик.

— Я тобі відповім, Мо. Хоча я не звикла нічого пояснювати найманцям. Особливо таким мавпам, як ти.

У Мульча в горлі пересохло. Він уже й забув, якими жорстокими бувають люди. Надовго їхнього терпіння не вистачає.

— Для цього завдання вибрали тебе, Мо, через ту справу з Ван Гогом.

Мульч скромно посміхнувся. Вимкнути сигналізацію в музеї — дитяча забавка. Там навіть собак не було.

— До того ж, у тебе ірландський паспорт.

Коли гном-утікач опинився в Нью-Йорку, в кишені у нього лежали ірландські документи, викрадені з ЛЕПівського копіювального центру. Ця нація завжди йому подобалася, тож він вирішив стати ірландцем. Знав би він, що через це на нього чекають клопоти.

— Це завдання має бути виконане в Ірландії, що само по собі не дуже зручно. Але для вас обох це буде немов оплачена відпустка.

Мульч кивнув на Мокасіна.

— Хто він такий?

Мокасин іще більше нахмурився. Гном знав, що достатньо одного слова місіс Фрацетті, і цей чоловік уб'є його на місці.

— Це Мокасин Мак-Гір, твій напарник. Він металевий чоловік. Це завдання для двох. Ти відкриваєш двері. Мокасин доставляє клієнта сюди.

Доставляє клієнта. Мульч розумів, що цей термін означає, але не хотів мати до справи ніякого відношення. Пограбування — це одне, а викрадення людини — геть інше. Але знав він і те, що відмовитися від завдання неможливо. Усе, що він міг зробити,— це втекти від металевого чоловіка при першій же нагоді та попрямувати до якогось південного штату. Кажуть, у Флориді є чудові болота.

— І хто наш клієнт? — Мульч удав, що зацікавився.

— Це секретна інформація,— відрізав Мокасин.

— І саме тому мені не потрібно її знати?

Карла Фрацетті витягла з кишені світлину.

— Чим менше знатимеш, тим менш винним почуватимешся. Ось усе, що тобі потрібно. Будинок. Це все, що ми маємо на даний момент. Деталі отримаєш на місці.

Мульч глянув на фото. Коли він побачив, що там було, його немов струмом пронизало. Маєток Фаулів. Отже, клієнт — Артеміс. Маленького психопата послали викрасти Артеміса.

Фрацетті відчула: щось не гаразд.

— Щось не так, Мо?

«Не подавай знаку,— наказав сам собі Мульч.— Не можна, щоб вони побачили».

— Ні. Просто... Будинок добре охороняється. Бачу сигналізацію, камери спостереження. Нелегке завдання.

— Якби було легке, я б сама його виконала,— сказала Карла.

Мокасин зробив крок уперед і зміряв Мульча поглядом.

— Що, малий? Занадто важке для тебе?

Мульч гарячково перебирав варіанти. Якщо Карла вирішить, що він не годиться для цього завдання, вона знайде когось іншого. Того, хто без вагань приведе мафію до дверей Артеміса. Гном із подивом зрозумів, що не може такого дозволити. Ірландський хлопець урятував йому життя під час заколоту гоблінів і став майже другом — дуже зворушливо, якщо подумати. Доведеться погодитись на це завдання, але зробити гак, щоб усе пішло за іншим планом.

— Гей, не хвилюйся за мене. Не збудували ще такої фортеці, куди б не проліз Мо Дігенс. Сподіваюся, Мокасин також не дурень.

Мокасин схопив гнома за грудки.

— Що це ти хочеш сказати, Дігенсе?

Як правило, Мульч намагався не ображати людей, які могли його вбити. Але зараз виставити Мокасіна хлопцем, не здатним тримати себе в руках, навіть йому було б на руку. Якщо він хоче звинуватити його в тому, що операція зірвалася.

— Одна річ — карликова мавпа, і зовсім інша — карликовий металевий чоловік. Як ти орієнтуєшся в замкненому просторі?

Мокасин аж рота роззявив, а тоді рвонув на грудях сорочку, оголивши свою колекцію тату:

— От як я орієнтуюся, Дігенсе. Порахуй тату! Уважно порахуй!

Мульч кинув на пані Фрацетті красномовний погляд. І погляд той

казав: «І такому хлопцеві ви довіряєте?»

— Годі! — не витримала Карла,— Тестостерону в цій кімнаті більше, ніж плісняви. Завдання дуже важливе. Якщо ви двоє не можете з ним упоратися, я знайду інших.

Мокасин застебнув сорочку.

— Усе добре, місіс Фрацетті. Ми впораємося. Вважайте, що завдання вже виконане.

Карла підвелася, струснула з піджака кілька мокриць. Через комах вона не дуже переймалася. За двадцять п'ять років вона бачила багато чого гіршого.

— Рада це чути. Мо, одягайся і бери свої інструменти. Ми чекаємо на тебе в лімузині.

Мульч зачекав, доки вони пішли. Це остання можливість утекти. Можна прогризти фундамент у спальні, і не встигне Карла Фрацетті й оком змигнути, як він уже буде в потязі, що прямує до південних штатів.

Мульч серйозно обміркував такий варіант. Не подобається йому це. І не те щоб він був поганим ельфом, просто не звик він допомагати людям, якщо не мав для себе ніякої користі. А в допомозі Артемісу Фаулу жодної користі не було. Мульч аж здригнувся. Тільки сумління йому не вистачало! Може, просто взяти печиво і піти продавати його на користь дівчаток-скаутів?

ГЛАВА 6: НАПАД НА МАЄТОК ФАУЛІВ

Уривок із щоденника Артеміса Фаула. Диск 2. Розшифровка.

БАТЬКО нарешті прийшов до тьми. Звісно, я відчув полегшення, але його останні слова того дня не виходили у мене з голови.

— Золото не найважливіша річ у світі, Арті,— сказав він.— І сила також. Зараз ми маємо все, що нам потрібно. Ми разом.

Чи могла магія так змінити батька? Я мав з'ясувати. Потрібно було поговорити з ним наодинці. Отже, о третій ночі на взятому напрокат мерседесі Батлер привіз мене до шпиталю Гельсінського університету.

Батько не спав, читав «Війну і мир» при світлі нічника.

— Багато не посмієшся,— прокоментував він. Іще один жарт. Я намагався посміхнутися, але моє обличчя не схотіло цього робити.

Батько закрив книгу.

— Я чекав на тебе, Арті. Ми маємо поговорити. Потрібно дещо прояснити.

Я завмер біля його ліжка.

— Так, батьку. Я згоден.

Батькова усмішка стала сумною.

— Так офіційно... Пригадую, що і сам був таким до свого батька. Іноді мені здається, що він мене зовсім не знав, і я хвилююся, чи не станеться такого з нами. Отже, я хочу поговорити, сину. І не про банківські рахунки. Не про акції та цінні папери. Не про корпоративні справи. Не хочу говорити про бізнес, хочу поговорити про тебе.

Саме цього я і боявся.

— Про мене? Але ж ти важливіший, тату.

— Можливо. Але я не можу бути щасливим, доки твоя мама неспокійна.

— Неспокійна? — перепитав я, не в змозі зрозуміти, що відбувається.

— Не вдавай, що ти нічого не розумієш, Артемісе. Я зв'язався з кількома своїми інформаторами в Європі. Схоже, ти виявляв певну активність під час моєї відсутності. Неабияку.

Я знизав плечима, бо не зрозумів, схвалює він це чи ні.

— Нещодавно я був би вражений твоїми здібностями. Такі результати, а ти ж навіть не повнолітній. Але тепер усе має змінитися, Арті. Це я тобі як батько кажу. Тобі треба повернутися в дитинство. І мама, і я хочемо, аби ти після канікул повернувся до школи і залишив сімейні справи мені.

— Але, тату!..

— Повір мені, Арті. Я в цьому бізнесі набагато довше за тебе. Я пообіцяв твоїй мамі, що Фаула відтепер не займатимуться темними справами. Усі Фаула. Я отримав іще один шанс і не витрачати його на жадобу. Тепер ми родина. Справжня. Тепер ім'я Фаулів асоціюватиметься із честю та чесністю. Згоден?

— Згоден,— сказав я, потиснувши йому руку.

Що ж тепер із зустріччю з чиказьким Йоном Спіро? Я вирішив її не відмінати. Остання пригода — і Фаула зможуть стати справжньою родиною. Врешті-решт, я ж буду з Батлером. Що зі мною станеться?

Масток Фаулів

Батлер розплющив очі. Він удома. У кріслі поряд із ліжком спить Артеміс. На вигляд хлопцеві всі сто років. І не дивно — після всього, що трапилося. Те життя вже скінчилося. Остаточо.

— Чи є хтось удома? — спитав охоронець.

Артеміс миттю схаменувся.

— Батлере, ти повернувся!

Батлер піднявся на лікті. Далося це не дуже легко.

— Дуже дивно. Я не сподівався тебе побачити. Та й узагалі нікого.

Артеміс налив у склянку води із глечика на столику поряд.

— Ось, друже. Відпочивай.

Батлер повільно випив. Він почувався втомленим. Але не тільки це. Він і раніше відчував утому після бійки, але цього разу було гірше.

— Артемісе, що сталося? Я не мав лишатися живим. А коли припустити, що лишився, мав би відчувати страшенний біль.

Артеміс підійшов до вікна, виглянув на двір.

— Блант тебе підстрелив. Рана була смертельною, і поруч не було Холлі, щоб допомогти, тож я тебе заморозив, доки вона не прилетіла.

Батлер потрусив головою.

— Кріогеніка? Цілком у стилі Артеміса Фаула. Морозильник для риби, чи не так?

Артеміс кивнув.

— Сподіваюся, частина мене не перетворилася на прісноводну форель, еге ж?

Коли хлопець повернувся, усмішки на його обличчі не було.

— Виникли деякі ускладнення.

— Ускладнення?

Артеміс зітхнув.

— Зцілення було дуже складним, і не можна було передбачити наслідків. Фоулі попереджав, що твій організм може не витримати, але я наполягав, щоб воно все одно відбулося.

Батлер сів.

— Артемісе. Все гаразд. Я живий. А це набагато краще, ніж усі інші варіанти.

Хлопця ці слова не втішили. Він узяв з комода люстерко з перламутровою ручкою.

— Приготуйся і подивись на себе.

Батлер набрав повні легені повітря і глянув. Він порухав щелепою і помацав мішки під очима.

— Скільки ж я був непритомним? — запитав він.

Трансатлантичний Боїнг 747

Мульч вирішив, що найкращий спосіб завалити операцію,— це чіплятися до Мокасина, аж доки той не вибухне. А доводити людей до сказу гном умів. І докладати багато зусиль йому не доводилося.

Двоє невисоких чоловіків сиділи пліч-о-пліч у Боїнгу 747 і дивилися на хмари під літаком. Перший клас — одна з переваг роботи на Антонеллі.

Мульч відпив трохи шампанського з високого келиха.

— Отже, Лапте...

— Мокасин...

— Ага, Мокасине. Яка історія прихована за кожним тату?

Мокасин закатав рукава і відкрив бірюзову змію з краплинами крові замість очей. Теж сам вигадав.

— Роблю тату після кожної справи.

— О! — здивувався Мульч. — Отже, кухню пофарбував — і в салон?

— Не гака справа, дурню.

— А яка ж тоді?

Мокасин скрипнув зубами.

— Тобі по буквах продиктувати?

Мульч прихопив горішки з візка стюардеси.

— Та ні. Я ж до школи не ходив. Просто скажи.

— Не можна ж бути таким дурним! Спац Антонеллі не бере на роботу кретинів.

Мульч хитро підморгнув:

— Ти точно знаєш?

Мокасин похлопав себе по боках, сподіваючись знайти хоч якусь зброю.

— Постривай, доки все скінчиться, розумнику. Отоді ми з тобою з'ясуємо, що до чого.

— Сам себе втішаєш, Чоботе?

— Мокасин!

— Та яка різниця!

Мульч сховався за журналом. Не дуже складно. Бандюк уже майже втратив голову. Іще кілька годин у компанії Мульча, і в Мокасина Мак-Гіра пара з вух піде.

Дублінський аеропорт, Ірландія

Мульч і Мокасин без жодних проблем пройшли через митницю. Врешті-решт, вони ж просто звичайні громадяни, що повертаються додому після відпустки. Хіба вони схожі на мафіозі, які задумали щось недобре? Чи таке можливо? Хто чув про карликів на службі в організованій злочинності? Ніхто. Та, може, це тому, що маленькі люди

дуже вправні.

Під час паспортного контролю Мульчеві випала ще одна можливість подратувати напарника.

Офіцер дуже намагався не помічати Мульчевого зросту чи ліпше його відсутності.

— Отже, містере Дігенсе, додому, побачитися з родичами?

Мульч кивнув.

— Саме так. Мамина родина з Кілларні.

— Хіба?

— їхнє прізвище О'Райлі. Але поля вони не орали.

— Дуже дотепно. Вам би на сцені виступати.

— Дотепний жарт...

Офіцер паспортного контролю мало не застогнав. Іще десять хвилин, і його зміна закінчиться.

— Власне, то був сарказм...— пробурмотів він.

— ...тому що ми з моїм другом містером Мак- Гіром саме беремо участь у різдвяній пантомімі. Граємо гномів. Я Розумник, а він Сонько.

Офіцер напружено посміхнувся.

— Дуже добре. Наступний!

Мульч заговорив гучніше, щоб його почула вся черга.

— Містер Мак-Гір просто створений, щоб грати Сонька, якщо ви мене розумієте.

І в Мокасіна терпець урвався прямо тут, в аеропорту.

— Ах ти маленький негідник! — заревів він.

Я тебе вб'ю! Ти станеш моєю наступною тату!

Коли Мокасіна забирало з півдесятка охоронців, Мульч тільки головою похитав.

— Актори,— сказав він,— Нерви не витримують.

Звільнили Мокасіна через три години, після ретельного обшуку та кількох телефонних дзвінків до пастора в його рідному містечку. Мульч чекав у замовленому заздалегідь автомобілі — особливій моделі з високими педалями зчеплення і гальма.

— Твоя поведінка ставить під загрозу всю операцію,— сказав гном, не змигнувши оком.— Доведеться телефонувати пані Фрацетті, якщо ти не триматимеш себе в руках.

— їдь собі,— похмуро буркнув металевий чоловік.— Покінчимо зі справою.

— Гаразд. Але це твій останній шанс. Іще один такий вибрик, і я тобі голову розгризу.

Мокасин уперше помітив, які в напарника зуби. Немов могильні плити, вкриті емаллю. І було їх забагато для одного рота. А раптом Дігенс і справді може голову розгризти? Ні, відмахнувся від цієї думки Мокасин. Просто нерви в нього трохи напружені після перевірки на митниці. Але є щось таке у посмішці того карлика. Немов той приховує якісь свої жахливі здібності. І краще металевому чоловікові про ті здібності не знати.

Поки Мульч був зайнятий дорогою, Мокасин зробив кілька дзвінків з мобільного. Просто зв'язався зі старими знайомими і домовився, щоб зброю, глушник і дві пари навушників лишили в спортивній сумці під дорожнім знаком біля маєтку Фаулів. Із приятелями Мокасіна можна було розрахуватися навіть кредитною карткою, тож не було потреби влаштовувати сцену з передачею грошей, як то показують у кіно.

Зброю Мокасин перевірів у машині. Він знову відчув, що ситуація під контролем.

— Ну, Мо,— сказав Мокасин і посміхнувся, немов то був найудаліший жарт у його житті. На жаль, так воно і було.— Уже придумав план?

Мульч не зводив очей з дороги.

— Ні. Я думав, ти тут за головного. Плани — то твоя парафія. Я просто залізу у вікно і відчиню двері.

— Саме так. Я тут за головного. І можеш мені повірити, малому Фаулові також доведеться з цим змиритися, коли я з ним побалакаю.

— *Малий* Фаул? — невинно поцікавився Мульч.— То ми тут через дитину?

— Це не просто дитина,— зізнався Мокасин, хоча це і було проти правил.— Артеміс Фаул. Спадкоємець кримінальної імперії Фаулів. У голові в нього щось таке, що знадобилося пані Фрацетті. Тож ми маємо переконати маленького шмаркача здійснити з нами невеличку подорож.

Мульч міцніше вхопився за кермо. Уже давно мав би щось зробити. Але ж фокус був не в тому, щоб вивести Мокасіна з гри, а в тому, щоб переконати Карлу Фрацетті не посилати іншої команди.

Артеміс щось вигадав би. Потрібно дістатися хлопця раніше за Мокасіна. Йому вистачить дзвінка по мобільному і візиту до туалету. Шкода, що він так і не зібрався купити собі телефон, але ж раніше не

було кому телефонувати. До того ж, із Фоулі обережність зайвою не буде. Той кентавр і цвіркуна на іншому кінці світу вистежить.

— Краще поповнити наші припаси,— сказав Мокасин.— Ми можемо кілька днів витратити на перевірку.

— Та ні. Я знаю місцевість. Тинявся тут за часів юності. Простіше простого.

— А раніше ти цього не казав, бо...

Мульч показав непристойного жесту водію вантажівки, що зайняв цілих дві смуги.

— Сам знаєш, як воно. Я працюю за комісійні. Комісійні нараховуються за важкість. Скажи я, що вже бував тут, одразу ні за що ні про що втратив би десять тисяч.

Сперечатися Мокасин не став. Самісінька правда. Важкість роботи завжди перебільшують. Хто ж відмовиться витрусити з працедавця кілька зайвих баксів?

— Тож усередину ми потрапимо?

— Я потраплю. А потім вийду по тебе.

Мокасин щось запідозрив.

— Чому я не можу залізти з тобою? Це ж краще, ніж вештатися тут серед білого дня.

— По-перше, доки не стемніє, я нікуди не піду, А по-друге, можеш лізти за мною, якщо не маєш нічого проти вигрібної ями і дев'яти метрів каналізаційної труби.

Від самої лише думки про це Мокасину захотілося розчахнути вікно.

— Гаразд. Ти за мною вийдеш. Але залишайся на зв'язку. Повідомиш, якщо щось піде не так.

— Так, босе,— сказав Мульч, укрупнюючи навушник у волохате вухо і чіпляючи до куртки мікрофон.— Не хотілося б, аби ти пропустив побачення з дитиною.

Сарказм просвистів повз Мокасіна.

— Саме так,— сказав той.— Я бос. І *ти* маєш зробити так, щоб те побачення відбулося.

Мульчу довелося зосередитися, аби волоски бороди не позакручувалися. Волосся у гномів дуже чутливе, особливо до ворожості, що так і сочилася з напарника. А Мульчева щетина іще ніколи не помилялася. Ця співпраця добром не скінчиться.

Мульч припаркувався в тіні під стіною, що відділяла маєток Фаулів від іншого світу.

— Ти переконаний, що це саме те місце? — спитав Мокасин.

Мульч тицьнув куцим пальцем у ковані ґрати воріт.

— Бачиш, там написано «Маєток Фаулів»?

— Так.

— Я б сказав, це саме те, що нам потрібно.

Такий грубий жарт навіть Мокасин зрозумів.

— Для тебе ж краще буде, Дігенсе, якщо ти мене заведеш туди, а то...

Мульч вишкірив зуби:

— А то що?

— А то пані Фрацетті дуже розсердиться,— незграбно закінчив Мокасин, добре розуміючи, що змагання на дотепність він програв.

І Мокасин сам собі пообіцяв, що покаже Дігенсу, де раки зимують, щойно трапиться така нагода.

— Сердити пані Фрацетті дуже не хочеться,— погодився Мульч.

Він зліз із високого сидіння і дістав із багажника сумку зі своїм інструментом. Там було кілька незвичних злодійських штучок, які він отримав від свого інформатора-ельфа у Нью-Йорку. На щастя, жодна з них не знадобиться. Потрапити до маєтку він збирався в інший спосіб.

Мульч постукав по пасажирському віконцю. Мокасин опустив скло.

— Що?

— Не забудь, що маєш лишатися тут, доки я по тебе не прийду.

— Схоже на наказ, Дігенсе. Ти мені наказуєш?

— Я? — Мульч посміхнувся так, що стало видно всі його зуби.— Наказую? Навіть мріяти про це не наважився б.

Мокасин знову підняв вікно.

— І не наважуйся,— сказав він, коли між ним і тими зубами опинилося куленепробивне скло.

У маєтку Фаулів Батлер закінчив голитися і стригтися. Знову став схожий на себе. На старого себе.

— Кевлар, кажете? — спитав він, розглядаючи темну пляму на грудях.

Артемів кивнув.

— Певно, в рану потрапили волокна. Магія їх розмножила. Якщо

вірити Фоулі, нова тканина ускладнить тобі дихання, але вона недостатньо щільна, аби не пропускати кулі, хіба що дрібнокаліберні.

Батлер застібнув сорочку.

— Усе змінилося, Артемісе. Я не можу більше вас захищати.

— Мені не потрібен захист. Холлі має рацію. Усі мої великі плани закінчуються тим, що я завдаю клопоту людям. Щойно розберемося зі Спіро, я зосереджуся на навчанні.

— Щойно розберемося зі Спіро? Ви кажете так, ніби це вже вирішено. Йон Спіро — небезпечна людина, Артемісе. Мені здалося, що ви це зрозуміли.

— Зрозумів, старий друже. Повір, тепер я знаю, чого від нього можна очікувати. Я вже почав складати план. Ми маємо повернути Сі-Куб і нейтралізувати містера Спіро, якщо Холлі погодиться нам допомогти.

— Де Холлі? Я маю подякувати їй. Знову.

Артеміс виглянув у вікно.

— Полетіла виконувати Ритуал. Сам знаєш куди.

Батлер кивнув. Уперше вони зустріли Холлі на священному ельфійському місці на південному сході, коли вона проводила Ритуал, що відновлював її магичні сили. Хоча сама Холлі не сказала б, що то була зустріч. «Викрадення» — оце вже ближче до правди.

— Вона повернеться за годину. А до того пропоную відпочити.

Батлер покачав головою.

— Відпочити я можу і пізніше. А зараз маю перевірити територію. Не думаю, щоб Спіро так швидко зібрав команду, але краще перестраховатися.

Охоронець підійшов до панелі управління, що зв'язувала його кімнату з центральною системою контролю. Тепер, коли у нього в грудях була стороння тканина, підйом сходами здався б справжнім марафоном.

Батлер вивів на монітор зображення з усіх камер. Одне з них зацікавило його більше за інші, тож він його збільшив.

— Оце так,— посміхнувся він.— Подивіться, хто до нас завітав.

До панелі підійшов Артеміс. Гість був дуже маленький, і він показував камері на дверях кухні непристойний жест.

— Мульч Дігенс,— сказав Артеміс.— Саме його я і хотів побачити.

Батлер перевірив зображення Мульча на головний екран.

— Можливо. Але навіщо йому знадобилося побачити вас?

У своєму мелодраматичному стилі гном спочатку зажадав бутерброда, а вже потім пообіцяв усе пояснити. На нещастя для Мульча, робити канапку визвався Артеміс. Через кілька хвилин хлопець повернувся зі стравою, що скоріше нагадувала вибух на тарілці, аніж щось їстівне.

— Усе не так просто, як на вигляд,— прокоментував хлопець.

Мульч розімкнув свої масивні щелепи і проковтнув усе одним разом. Пожувавши кілька хвилин, він сунув до рота руку і витяг шматок смаженої індички.

— Наступного разу додай більше гірчиці,— сказав він і стряхнув із сорочки крихти. Ненароком він увімкнув і мікрофон.

— Добре,— погодився Артеміс.

— Ти маєш мені подякувати, Хлопче Бруду,— сказав Мульч. — Я прилетів сюди аж із Чикаго, щоб урятувати тобі життя. Невже я не заслужив на канапку? І коли я кажу «канапка», то розумію під цим просту маленьку канапку в прямому значенні цього слова.

— Із Чикаго? Тебе прислав Йон Спіро?

Гном похитав головою.

— Можливо. Але не напряду. Я працюю на родину Антонеллі. Вони, правда, навіть не підозрюють, що я гном. Думають, що я просто злодій.

— Чіказький повірений пов'язує родину Антонеллі зі Спіро. Принаймні, спробував це зробити.

— То й нехай. Отже, план такий: я пробираюся до вашого дому, а потім мій напарник переконує тебе здійснити подорож до Чикаго.

Батлер обіперся на стіл.

— А де зараз твій напарник, Мульче?

— За воротами. Маленький і сердитий. До речі, радий бачити тебе живим, велетню. У підземному світі ходили чутки, ніби ти помер.

— Помер,— погодився Батлер, направляючись до панелі контролю.
— Але мені вже трохи полегшало.

Мокасин дістав із нагрудної кишені невеличкий блокнотик на спіральці. Туди він записував фрази, що могли б статися в нагоді в небезпечній ситуації. Метафоричний монолог — фірмова відзнака кожного гангстера, принаймні, якщо судити по фільмам. Він погортав сторінки і ніжно посміхнувся.

— *Час закривати твій рахунок. Назавжди* — Ларрі Феррігамо. Нечесний банкір. 9 серпня.

— *Боюся, твій жорсткий диск щойно дефрагментували.*— Девід Спінскі. Хакер. 23 вересня.

— *Я це роблю, бо замісив тісто,* — Морті-пекар, 17 липня.

Який матеріал він зібрав! Може, одного дня напише і свої мемуари.

Мокасин посміхнувся, аж раптом почув у вусі голос Мо. Спочатку він вирішив, що мавпа з ним розмовляє, але потім зрозумів, що так званий партнер розкриває перед їхнім голубком усі таємниці.

— Ти маєш мені подякувати, Хлопче Бруду,— сказав Дігенс.— Я прилетів сюди аж із Чикаго, щоб урятувати тобі життя.

Урятувати йому життя! Дурний карлик працював на інший бік і забув про мікрофон.

Мокасин вийшов із машини, не забувши її зачинити. Якщо її вкрадуть, він утратить заставу, і місіс Фрацетті вирахує гроші із його комісійних. Поряд із воротами була невеличка хвіртка. Мо Дігенс лишив її відчиненою. Мокасин пройшов через неї і квапливо побіг до головного входу, тримаючись тіні.

У вусі дзвеніли слова Мо. Він здав малому Фаулові всі плани, і йому навіть не загрожували тортурами. Цілком добровільно. Мабуть, Дігенс працював на цього ірландського хлопця. Більше того, Мо був ніякий не Мо, а Мульч. Що це за ім'я таке? Мульч — ельф, гном. Що далі, то гірше. Мабуть, гноми — така банда. Ані ельфи, ані гноми суперників до смерті не перелякають.

Мокасин минув ряд елегантних срібних беріз і поле для крокету. На березі штучної водойми прогулювалися два павичі. Мокасин хмикнув. До того як на телебаченні почали теревенити про штучні водойми, такі калюжі називали просто ставками.

Цікаво, до якого входу привозять вантажі. Ага, он знак: «Доставка». Красно дякую. Він іще раз перевірів глушник і навшпиньках пішов стежкою, засипаною гравієм.

Артеміс принюхався.

— Що за запах?

Мульч висунув голову з-поза дверцят холодильника.

— Боюся, це я,— пробурмотів він. Із рота в нього посипалися крихти.— Крем проти засмаги. Огидно, знаю, але без нього сморід був би значно гіршим.

Щось схоже на шматочки бекону, які на кілька днів лишили на розпеченому камінні.

— Гарненька картинка.

— Гноми — підземні створіння,— пояснив Мульч.— Навіть за часів династії Фронда ми жили під землею...

Фронд був першим ельфійським королем. Під час його царювання люди й ельфи разом жили на поверхні землі.

— .. бо чутливість до світла дуже ускладнює життя серед людей. Якщо чесно, я трохи втомився від такого життя.

— Твоє бажання — закон,— пролунав голос. Це був Мокасин. Він стояв на порозі кухні. І в руці у нього був дуже великий пістолет.

Потрібно віддати належне Мульчеві — отямився він дуже швидко.

— Здається, я наказав тобі чекати на вулиці.

— Твоя правда, наказав. Але я все одно вирішив увійти. І знаєш, що? Ніякої вигрібної ями, ніякої каналізації на моєму шляху не трапалося. Задні двері були відчинені.

Коли Мульч думав, він скреготів зубами. І звук був такий, немов хтось шкрябає цвяхом по графітовій дошці.

— А... так. Трохи пощастило. Я і сам нею скористався. Але тут мене застукав хлопець. Щойно я втерся йому в довіру, як увірвався ти.

— Не силуй себе,— перервав його Мокасин.— Мікрофон увімкнений. Я все чув, Мо. Чи варто називати тебе Мульчем-гномом?

Мульч разом проковтнув усе, що було в роті. Раз язик знову довів його до біди, може, він допоможе і виплутатись? Може, розтулити щелепи ширше і просто проковтнути цього куцого хлопця? Він і більшу кількість речовини перетравлював. Невеличке виділення газу — і він перелетить на інший бік кімнати. Лишається сподіватися, що пістолет не вистрілить раніше.

Мокасин спіймав Мульчів погляд.

— Саме так, карлику,— помахав він пістолетом.— Іди до мене. Побачимо, скільки тобі вдасться пройти.

Артеміс також думав. Він знав, що на якусь мить він у безпеці. Незнайомець не завдасть йому шкоди, бо не було такого наказу. Але Мульчів час збігав, і ніхто не міг його врятувати. Батлер був ослабким, аби втручатися, навіть якби він і був поруч. Холлі далеко звідси виконувала Ритуал. А самого Артеміса можна було не враховувати, якщо мова заходила про фізичні дії. Лишалися переговори.

— Я знаю, навіщо ти тут,— почав він.— Таємниці Куба. Я все тобі розкажу, тільки не чіпай мого друга.

Мокасин похитав стволем.

— Робитимеш усе, що я тобі накажу, коли я тобі накажу. Можеш навіть плакати, як дівчисько. Іноді таке трапляється.

— Добре, добре. Я розкажу все, що захочеш. Тільки ні в кого не стріляй.

Мокасин ледь утримався від посмішки.

— Гаразд. Домовилися. Просто поїдеш зі мною, тихо і спокійно, і я нікого не скривджу. Даю слово.

До кухні увійшов Батлер. Обличчя в нього блищало від поту, він важко дихав.

— Я перевірів монітори,— сказав він.— Машина порожня, той чоловік має бути...

— Тут,— закінчив за нього Мокасин.— Це вже ні для кого, крім тебе, не новина, дідусю. А тепер ніяких різких рухів, або в тебе станеться серцевий напад.

Артемів побачив, як очі Батлера метнулися по кімнаті. Шукали схованку. Якийсь шанс на порятунок. Може, учорашній Батлер і знайшов би вихід, але сьогоднішній був на п'ятнадцять років старшим і ще не відійшов від магічної хірургії. Ситуація безнадійна.

— Ти можеш зв'язати інших,— запропонував Артемів.— Тоді ми зможемо піти разом.

Мокасин почухав потилицю..

— Слушна думка! А тоді я погоджуся на таке, що затримає нас на довше. Звісно, якщо вважати мене повним новачком у справі.

Мокасин відчув, як на спину впала чиясь тінь. Він обернувся і побачив на порозі дівчинку. Іще один свідок. Карла Фрацетті отримає кругленький рахуночок за всі ці незручності. Завдання виявилось зовсім не таким, як йому розповідали.

— Прошу приєднуватися до інших, міс,— наказав Мокасин.— І не роби нічого дурного.

Дівчина біля дверей перекинула волосся через плече і блиснула на нього своїми яскравими зеленими повіками.

— Я не роблю дурниць,— заявила вона.

У повітрі блиснула її рука і миттю вибила пістолета. Дівчина підхопила зброю на льоту і спритно викрутила ложе. Тепер пістолет ні

на що не здатний, хіба цвяхи забивати.

Мокасин відсахнувся.

— Гей, гей. Обережніше. Не хочу тебе поранити. Пістолет може випадково вистрілити.

Так він думав.

Мокасин міцно тримав шматок нешкідливого металу.

— Відійди, дівчинко. Двічі не повторюватиму.

Джульєтта піднесла йому до носа ложе.

— А то що? Підстрелиш мене ось цим?

Мокасин скопив очі на металеву деталь.

— Гей, це ж схоже на...

Джульєтта так сильно ударила його в груди, що він зламав столик для сніданків.

Мульч витріщився на непритомного гангстера, потім перевів очі на дівчину.

— Гей, Батлере. Ризикую попасти пальцем у небо, але я б сказав, що це твоя сестра.

— Ти не помиляєшся,— міцно обійняв охоронець сестричку. — Як ти здогадався?

ГЛАВА 7: НАЙКРАЩІ ПЛАНИ

Маєток Фаулів

ЧАС провести нараду. Тієї ночі члени групи розсілися за столом у кімнаті для консультацій перед моніторами, які Джульєтта принесла із кімнати охорони.

Фоулі налаштувався на частоту моніторів, і вони отримали пряму трансляцію із самим командиром Рутом.

Незважаючи на незадоволення Мульча, йому теж довелося бути присутнім. Він намагався вкрати в Артеміса деякі нагороди, коли повернулася Холлі і прикувала його наручниками до стільця.

Від диму Рутової сигари майже нічого не було видно.

— Здається, уся банда зібралася,— він говорив англійською, бо ельфи мали неабиякий хист до іноземних мов.— А банди мені не подобаються.

Холлі поклала шолома на середину столу, щоб командир міг побачити всіх.

— Я можу пояснити, командире.

— Не сумніваюся, що можеш. Але, як не дивно, у мене таке відчуття, що твоє пояснення не допоможе і твій значок лежатиме в моїй шухляді ще до того, як твоя зміна скінчиться.

Артеміс спробував утрутитися.

— Справді, командире. Холлі... Капітан Шорт тут лише тому, що я її надурив.

— Хіба? А якщо так і сталося, благаю, поясни, чому вона досі там? Вечерю готує, чи що?

— Зараз не час для сарказму, командире. Ситуація дуже серйозна. Майже катастрофічна.

Рут видихнув хмару зеленуватого диму.

— Що ви, люди, робите там одне одному, нас не обходить. Ми не твоя приватна поліція, Фауле.

Фоулі відкашлявся.

— Нас це також стосується, хочемо ми того чи ні: саме Артеміс нас запеленгував. І це ще не найгірша новина, Джуліусе.

Рут глянув на кентавра. Фоулі назвав його на ім'я. Справа дуже серйозна.

— Гаразд, капітане,— сказав він.— Продовжуй.

Холлі відкрила рапорт на кишеньковому комп'ютері.

— Учора я відреагувала на сигнал системи охорони «Сентинель». Сигнал послав Артеміс Фаул, Людина Бруду, добре відома ЛЕП за участь у ліквідації заочолу Б'ва Келл. Помічника Фаула Батлера було смертельно поранено за наказом іншої Людини Бруду, Йона Спіро, і потрібна була моя допомога у зціленні.

І ти відмовила і звернулася до команди наших техніків із проханням стерти пам'ять, як того вимагають наші правила.

Холлі могла заприсягнутися, що монітор став гарячим.

Ні. Враховуючи, що Батлер надав нам значну допомогу під час гоблінської революції, я провела процедуру зцілення і транспортувала Батлера з Фаулом до їхнього дому.

— Тільки не кажи, що ви летіли...

— Вибору не було. Я загорнула їх у фольгу.

Рут потер скроні.

— Нога. Якби хоча б одна нога висунулася з фольги, назавтра світлини були б в Інтернеті. Холлі, чому ти так мене не любиш?

Холлі не відповіла. Що вона могла сказати?

— Більше того. Нам довелося вивести з ладу одного із найманців Спіро. Не дуже чиста робота.

— Він тебе побачив?

— Ні. Але чув, як Мульч назвав себе гномом.

Жодних проблем,— сказав Фоулі.— Частково зі тремо пам'ять і відправимо його додому.

— Не все так просто. Цей чоловік — найманий убивця. Його можуть послати знову, аби він закінчив роботу. Думаю, потрібно його перемістити. Повірте. Тут за ним не сумуватимуть.

— Гаразд,— погодився Фоулі,— Дай йому заспокійливе, зітри пам'ять і позбудься всього, що може визвати спогади. А тоді відішли

кудись, де він не завдасть шкоди.

Щоб заспокоїтись, командир зробив кілька затяжок.

— Так, тепер розкажіть мені про пеленг. Якщо в цьому винен Фаул, то можна вважати, що загроза минула?

— Ні. Ельфійські технології вкрав у Артеміса бізнесмен Йон Спіро. А Артеміс украв їх у нас,— додав Фоулі.

Цей Спіро рішуче налаштований розкрити таємниці технологій, і байдуже, за яку ціну,— продовжила Холлі.

І кому ці таємниці відомі? — запитав Рут.

— Єдиний, хто знає, як користуватися Сі-Кубом,— це Артеміс.

— Може, варто мені розказати, що таке Сі-Куб?

Слово взяв Фоулі.

— Артеміс використав ЛЕПівські технології, щоб сконструювати мікрокомп'ютер. Більшість розробок під землею уже застарілі, але за людськими стандартами до них іще років із п'ятдесят.

— Саме тому вони варті цілого статку,— підсумував командир.

— Саме тому вони варті цілого статку,— погодився Фоулі.

Мульч раптом зацікавився.

— Цілого статку? А якого саме статку?

Рутові аж від серця відлягло: нарешті можна на когось накричати.

— Стули пельку, заарештований! Тебе це не стосується. Насолоджуйся останніми ковтками вільного повітря. Завтра в цей самий час ти будеш тиснути руки своїм співкамерникам, сподіваюся, то будуть тролі.

Але гнома його слова не вразили.

— Розкажи мені щось новеньке, Джуліусе. Щоразу, коли справа стосується Фаула, мені доводиться прикривати твій жалюгідний зад. Не сумніваюся, що який би план не придумав Артеміс, мене до справи теж залучать. І відведуть мені якусь дуже небезпечну роль.

Обличчя Рута із рожевого стало темно-червоним.

— Ну, Артемісе? Чи плануєш ти якось задіяти заарештованого?

— Усе залежить від вас.

— Як так?

— Дасте ви мені Холлі чи ні.

Голова Рута зникла в хмарі сигарного диму. Видно було тільки червоний розжарений кінчик, і командир до болю нагадував паротяг, що вискочив із тунелю. Частина диму переповзла навіть на монітор Фоулі.

— Мені це не подобається,— заявив кентавр.

Нарешті Рут достатньо заспокоївся, щоб говорити.

— Дати тобі Холлі? Боже, пошли мені терпіння. Ти собі уявляєш, скільки правил я порушив лише заради цієї конференції?

— Думаю, багато.

— Силу-силенну, Артемісе. Безліч. Я б узагалі з тобою не розмовляв, якби не справа з Б'ва Келл. Якщо це спливе, я чиститиму туалети на підводних човнах в Атлантиці.

Рот Мульча розтягнувся аж до вух.

— Не варто мені було цього чути.

Але командир не звернув на нього уваги.

— У тебе тридцять секунд, Артемісе. Говори.

Артеміс підвівся і став перед екраном.

— Спіро заволодів ельфійськими технологіями. Навряд чи він зможе ними скористатися, але вони наштовхнуть учених на іонні розробки. Цей чоловік — справжній маніяк, він не поважає ані життя, ані навколишнє середовище. Хто знає, які жахливі машини він сконструює за допомогою ельфійських технологій? Існує також дуже велика вірогідність, що ці нові технології призведуть до того, що він відкриє Небесне місто, і якщо це станеться, життя кожної істоти на землі чи під нею буде в небезпеці.

Рут відкотився на своєму стільці від камери і з'явився на моніторі Фоулі. Він нахилився до вуха кентавра і щось зашепотів.

— Нічого доброго це не обіцяє,— завважила Холлі.— Полечу додому наступним транспортером.

Артеміс постукав пальцями по столу. Без допомоги ельфів зі Спіро він не справиться.

Через кілька хвилин командир повернувся на свій монітор.

— Ситуація дуже серйозна. Ми не можемо ризикувати. Будь-якої миті Спіро здатен активувати пошук. Якою б малою не була ця ймовірність, вона існує. Доведеться скликати команду. Потрібна повністю укомплектована група захвату.

— Повністю укомплектована? — запротестувала Холлі.— У місті? Командире, ви ж знаєте, що таке група захвату. Справа може скінчитися катастрофою. Дозвольте мені виконати це завдання.

Рут замислився.

— Групі на операцію відводиться сорок вісім годин. Отже, стільки

ж отримаєш і ти. На кілька днів я тебе прикрию. Фоулі вам не дам. Він уже і так достатньо зробив, коли організував цю конференцію. Але Діггумс може допомагати, якщо схоче. Це його вибір. Я можу заплющити очі на кілька пограбувань, але все одно йому світить від п'яти до десяти за викрадення мільярдів. Це все, що я можу зробити. Якщо ти не впораєшся, відправлю групу захвату.

Настала черга Артеміса задуматися.

— Дуже добре.

Рут звів дух.

— Але є одна умова.

— Так я і думав,— сказав Артеміс.— Хочете стерти пам'ять? Угадав?

— Так, Артемісе. Ти стаєш для Народу неабиякою загрозою. Якщо ми допоможемо вам у цій справі, ви погодитеся на процедуру стирання пам'яті.

— А якщо ні?

— Тоді перейдемо до плану Б, а пам'ять вам усе одно зітруть.

— Без образ, командире, але це технічне питання...— втрутився Фоулі.— Існують два види стирання пам'яті. Блочне стирання стосовно обраного періоду. Його може виконати і Холлі з тими інструментами, що в неї є. І вдосконалене стирання, що видаляє певні спогади. Ця процедура більш складна, але ризик зниження IQ після неї не такий великий. Усі ви пройдете вдосконалене стирання. Я запуску в твою комп'ютерну систему програму, що автоматично зітре всі файли, пов'язані з ельфами. Також мені потрібна буде твоя згода на обстеження будинку, щоб прибрати всі ельфійські сувеніри. Наступного дня після закінчення операції ти прокинешся без будь-яких спогадів про Народ.

— Ви позбавите мене майже двох років спогадів.

— Ти за ними не сумуватимеш. Твій мозок щось вигидає замість них.

Прийняти рішення було дуже непросто. З одного боку, знання про існування Народу дуже вплинуло на становлення особистості Артеміса. З іншого, не можна більше ставити життя ельфів під загрозу.

— Гарзд,— сказав підліток.— Я погоджуюся на ваші умови.

Рут кинув сигару до найближчого сміттєспалювача.

— ОК. Домовилися. Капітане Шорт, увесь час лишайтесь на зв'язку.

— Так, сер.

— Холлі.

— Командире?

— Будь обережною. Твоя кар'єра не витримає ще одного провалу.

— Зрозуміло, сер,— сказала Холлі.

— О, заарештований?

Мульч зітхнув.

— Це ти до мене, Джуліусе?

Рут нахмурився.

— Усе скінчилося, Мульче. Цього разу ти не втечеш. Тож готуйся до холодної їжі та твердих стін.

Мульч підвівся і повернувся спиною до моніторів. Якимось так сталося, що клапан на штанях сам собою відкрився. І командирові випав шанс помилуватися чудовим видом. У гномському світі демонстрація заду вважалася найбільшою образою. Як і в будь-якій іншій культурі.

Командир Рут відключився. Зрештою, якої відповіді можна чекати на такі дії?

Захід Ваджиру, Кенія, Західна Африка

Мокасин Мак-Гір прокинувся від нестерпного головного болю. Біль був таким сильним, що йому довелося вигадати кілька образів, аби пізніше його описати. Голова боліла так, немов усередині копірсався сердитий дикобраз. Непогано, подумав він. Потрібно записати до блокнота.

«До якого блокнота?» — раптом з'явилася думка. «Хто я?» — подумалося потім. Черевики, щось пов'язане з черевиками.

Так завжди буває, коли ті, кому стерли пам'ять, приходять до тями. Стара особистість існує ще кілька хвилин, намагаючись повернутися, доки її не проженуть зовнішні стимули.

Мокасин сів, і дикобраз зовсім сказився і почав колоти голками кожен сантиметр м'якої тканини мозку.

— Ох,— простогнав Мокасин і обхопив свою бідолашну голову. Що таке? Де він? Як він сюди потрапив?

Чоловік подивився на свої руки. На секунду мозок побачив тату на шкірі, але образ швидко зник. Шкіра була без єдиної цяточки. Сонячний промінь блискавкою пробіг по ліктію.

Навколо була савана. Теракотова рівнина на горизонті переходила в пурпурні пагорби. Золотистий сонячний диск висвітлював розтріскану суху землю. З'явилися дві постаті, елегантні, немов гепарди.

Чоловіки були справжніми гігантами, майже зо два метри на зріст. У кожного був овальний щит, тонкий спис і мобільний телефон. Волосся, шия і вуха прикрашали різнокольорові намиста.

Мокасин скочив на ноги. На ногах у нього, як він помітив, були шкіряні сандалі. У чоловіків — кросівки «Nike».

— Допоможіть! — закричав він. — Допоможіть!

Чоловіки змінили курс і підійшли до розгубленого гангстера.

— Джамбо, брате. Ти заблукав? — спитав один.

— Перепрошую, — відповів Мокасин на бездоганнім суахілі. — Я не розмовляю на суахілі.

Чоловіки презирнулися.

— Зрозуміло. Як тебе звуть?

— Мокасин, — відповів мафіозний мозок. — Нуру, — сказав рот.

— Ну, Нуру. Унатока вапі? Звідки ти?

Слова злетіли з язика, не встиг Мокасин і подумати.

— Я не знаю, звідки я, але я хочу піти з вами. До вашого села. Саме там я маю бути.

Кенійські воїни витріщилися на невисокого незнайомця. Колір шкіри у нього був неправильний, але, здається, з головою все було гаразд.

Той, що був вищий на зріст, дістав із футляра на паску з леопардової шкіри мобільного. Набрал номер сільського старости.

— Джамбо, ватажку. Це Боббі. Духи землі лишили нам іще одного.

Боббі засміявся і поглянув на Мокасіна.

— Так, маленький, але, схоже, сильний. І посмішка в нього більша за очищений банан.

Мокасин посміхнувся іще ширше. На всяк випадок. Чомусь усе, чого він зараз бажав, було піти до села і вести там осмислене життя.

— Гаразд, ватажку. Ми його приведемо. Він може жити у старій місіонерській хижі.

І Боббі сховав телефон у футляр.

— Добре, брате Нуру. Ти ідеш з нами. Ходімо, і намагайся не відставати.

Воїни побігли. Мокасин, якого тепер звали Нуру, кинувся за ними,

тільки сандалі закивали. Потрібно і собі знайти пару кросівок.

За сто п'ятдесят метрів над ними посміхнулася капітан Шорт, яка була свідком усього, що сталося.

— Переміщення завершено,— сказала вона в мікрофон шолома.— Суб'єкт успішно пройшов адаптацію. Жодних залишків первісної особистості. Але його моніторитимуть із інтервалом в один місяць, на всяк випадок.

На іншому кінці лінії був Фоулі.

— Чудово, капітане. Негайно повертайтеся до порту E77. Якщо поквапитеся, можете встигнути на вечірній транспортер. Через дві години повернетесь до Ірландії.

Холлі не потрібно було повторювати двічі. Не так уже й часто дозволяють літати на повній швидкості. Вона активувала радар і ввімкнула секундомір.

— Подивимось,— сказала вона,— чи зможу я побити рекорд. Рекорд, який вісімдесят років тому встановив Джуліус Рут.

ГЛАВА 8: НА ГАЧКУ

Уривок із щоденника Артеміса Фаула. Диск 2. Розшифровка.

СЬОГОДНІ батькові приміряли протез. Цілу процедуру він жартував, немов із нього знімали мірки на костюм на Графтон Стріт. Маю зізнатися, що добрий гумор заразливий, і я просто сидів у кутку палати і насолоджувався тим, що відбувалося.

Так було не завжди. У минулому, щоб побачити батька, потрібні були вагомі причини. Звісно, його не завжди можна було застати, а якщо він і був у своєму кабінеті, часу в нього було обмаль. Просто так потрапити до нього не можна було. Але тепер я відчував, що він радий мене бачити. І це відчуття дуже приємне.

Батькові завжди подобалося ділитися мудрістю, але зараз вона була більш філософською, ніж фінансовою. Раніше він повернув би мою увагу до останніх цін на біржі в «Файненшл Таймс».

— Дивись, Артемісе,— сказав би він. — Усе падає, лише золото лишається стабільним. Це тому, що його не вистачає. І ніколи не вистачатиме. Купуй, хлопче, золото, і зберігай його в надійному місці.

Мені подобалося слухати такі перлини мудрості, але зараз їх було важко зрозуміти.

На третій день, відколи мій батько прийшов до тями, я заснув на лікарняному ліжку, коли батько робив зарядку. Прокинувся від того, що відчув на собі його задумливий погляд.

— Сказати тобі щось, Арті? — спитав він.

Я кивнув, не дуже впевнений, чого очікувати.

— Поки я був у полоні, думав про своє життя, як я його змарнував, збираючи багатства, чого б вони не коштували моїй родині і людям навколо мене. За життя випадає не так уже й багато шансів зробити

щось важливе. Вчинити правильно. Бути героєм, якщо хочеш. Я хочу взяти участь у цій боротьбі.

Чути такі слова від батька було дуже незвично. Чи то його власні думки, чи ельфійська магія? Чи комбінація і того й іншого?

— Раніше я ніколи не втручався. Завжди вважав, що світ не можна змінити.

У його погляді спалахнула нова пристрасть.

— Але тепер усе змінилося. У мене інші пріоритети. Я хочу щось змінити, стати героєм, яким і має бути кожен батько.

Він сів на ліжко поруч зі мною.

— Ну що, Артї? Вирушиш у подорож разом зі мною? Коли настане мить, ти скористаєшся шансом стати героєм?

Я не відповів. Не знав, що сказати. І досі не знаю.

Маєток Фаулів

Артемїс на дві години замкнувся у своєму кабінеті та сидів у медитативній позі, схрестивши ноги, як його навчив Батлер. Час від часу він щось казав уголос, і це записувалося на диктофон, який активувався голосом. Батлер і Джульєтта добре знали, що цей процес не можна переривати. Це рішучий момент, від якого залежить успіх усієї операції. У Артемїса був справжній хист уявляти гіпотетичну ситуацію і прораховувати можливі наслідки. Його стан дуже нагадував дрімоту, і від найменшого втручання ідеї вмить розлетілися б.

Нарешті хлопець вийшов, утомлений, але задоволений. Із собою він виніс три компакт-диски.

— Хочу, щоб ви передивилися ось ці файли,— сказав він.— Тут подробиці вашого нового завдання. Коли все запам'ятаєте, знищіть диски.

Холлі взяла диски.

— CD. Як старомодно. У нас такі можна побачити в музеях.

— У кабінеті є кілька комп'ютерів,— продовжив Артемїс.— Користуйся яким хочеш.

Батлер лишився з пустими руками.

— А для мене нічого, Артемїсе? — спитав він.

Хлопець почекав, доки всі не розійшлися.

— Я сам дам тобі інструкції,— почав він.— Не хочу ризикувати.

Фоулі може відстежити їх через комп'ютер.

Батлер зітхнув і опустився в шкіряне крісло біля комину.

— Я з вами не їду, чи не так?

Артемів сів на ручку крісла.

— Ні, друже. Але я маю для тебе дуже важливе завдання.

— Послухайте, Артемісе,— сказав Батлер.— Я пропустив кризу середнього віку. Тож не потрібно нічого вигадувати аби тримати мене зайнятим.

— Ні, Батлере. Це дуже важливо. Стосується стирання пам'яті. Якщо мій план спрацює, нам доведеться пройти через цю процедуру. Не можу уявити, як її можна уникнути, тож маю переконатися, що не вся інформація потрапить до Фоулі. Щось має відновити наші спогади про Народ. Якимсь Фоулі сказав мені, що сильний стимул може знову повернути пам'ять.

Батлер змінив позу і поморщився. В грудях досі відчувалася важкість. Не дивно. Він же і двох днів ще не прожив.

— Є якась ідея?

— Маємо лишити кілька фальшивих слідів. Фоулі очікує на щось подібне.

— Звісно. Схований на сервері файл. Можна відправити собі електронного листа, але не відкривати. А коли ми його завантажимо, з ним завантажиться і вся інформація.

Артемів передав охоронцеві зігнутий аркуш формату А4.

— Я переконаний, що нас замесмеризують і допитають. Колись ми рятувалися від месмеру за сонцезахисними окулярами. Зараз цей фокус не спрацює. Тож доведеться вигадати щось інше. Ось інструкції.

Батлер прочитав.

— Можливо. Я знаю одну людину в Лімерику. Кращого для цієї роботи не знайти.

— Чудово,— кивнув Артемів.— Потім тобі потрібно записати на один диск усе, що ми знаємо про Народ. Усі документи, відео, схеми. Усе. І не забудь мій щоденник. У ньому вся історія.

— А куди сховати диск? — поцікавився Батлер.

Артемів зняв із шиї ельфійський кулон.

— Мені здається, він такий же за розміром, як і диск. Ні?

Батлер сунув золотого медальйона до кишені.

— Принаймні скоро буде таким же,— підтвердив він.

Батлер приготував вечерю. Нічого особливого. Вегетаріанські роли, ризотто з грибами і крем-карамель на десерт. Мульч вибрав відро нарізаних хробаків і жуків, тушкованих у дощовій воді, та вінегрет із мохом.

— Усі запам'ятали, що робити? — запитав Артемід, коли група зібралася в бібліотеці.

— Так,— сказала Холлі.— Але, здається, не вистачає кількох ключових моментів.

— Цілого плану ніхто не має. Лише те, що стосується вас. Мені здається, так безпечніше. Ми маємо все необхідне обладнання?

Холлі висипала на килимок усе, що було в рюкзаку.

— Повний ЛЕПівський комплект, включаючи камуфляжну фольгу, мікрофони, відеокамери й аптечку.

— Плюс іще два цілих ЛЕПівських шоломи і три лазерних пістолети, що лишилися після блокади,— додав Батлер,— І прототип Куба з лабораторії.

Артемід передав Мульчеві безпроводний телефон. — Дуже добре. Можемо починати.

Вежа Спіро

Йон Спіро сидів у своєму прозорому кабінеті й похмуро дивився на Сі-Куб на столі. Усі вважали, що йому легко живеться. Як же мало вони знали. Чим більше у тебе грошей, тим більше тиску ти відчуваєш. Лише тут у нього вісімсот найманих робітників, і всім хочеться грошей. Усі вимагають щорічного збільшення зарплатні, медичної страховки, дитячих садочків, регулярної перерви на каву, подвійних надурочних і навіть можливість купувати акції. Іноді Спіро навіть сумував за тими часами, коли проблемного робітника просто викидали із вікна, і більше про нього ніхто не чув. Сьогодні, якщо когось викинути із вікна, він зателефонує адвокату, навіть не долетівши до землі.

Сі-Куб — відповідь на всі його молитви. Золотий шанс, що випадає єдиний раз на все життя. Якщо змусити цю маленьку штучку працювати, йому належатиме весь світ. Буквально. Супутники слухатимуться його наказів. Він отримає повний контроль над супутниками-шпигунами, військовими лазерами, комунікаційними мережами і, найголовніше, над телевізійними станціями. Увесь світ йому скориться.

Із приймальні зателефонувала секретарка.

— До вас містер Блант, сер.

Спіро натиснув кнопку інтеркому.

— Гарзд, Марлен, проведи його. І скажи, нехай відчуває вину.

Блант дійсно мав дуже винуватий вигляд, коли увійшов через подвійні двері. Двері вражали. Спіро викрав їх із бальної кімнати потопленого «Титаника». Чудовий приклад того, як влада зводить із розуму.

Арно Блант тримався не так упевнено, як у Лондоні. Та і важко бути пихатим, коли у тебе вся голова в синцях, а в роті крім ясен нічого немає.

Спіро скривився, побачивши запалі щоки.

— Скільки зубів ти втратив?

Блант помацав рота.

— Уші. Дантишт шкажав, навіть коренів не лишилося.

— Заслужив,— суворо відрізав Спіро.— Що мені робити, Арно? Я лишив тобі Артеміса на блюдечку, а ти все зіпсував. Розкажи, що сталося. І не хочу нічого чути про землетрус. Хочу правди.

Блант витер цівку слини з куточку рота.

— Не рожумію. Щось вибухнуло. Не жнаю що. Щось блиснуло зеленим. Але точно жнаю одне. Батлер помер. Я жаштрелив його прямо в серце. Пішла такої рани він не виживе.

— Замокни! — гримнув Спіро.— У мене від тебе голова болить. Чим скоріше ти вставиш зуби, тим краще.

— Яшна вже майже жажили.

— Я ж наказав тобі мовчати!

— Вибачте, боше.

— Ти поставив мене в дуже складну ситуацію, Арно. Через твою некомпетентність мені довелося наймати групу Антонеллі. Карла — дівчинка розумна, вона може вирішити, що краще отримати проценти від справи. Це коштуватиме мені мільярдів.

Арно з усієї сили намагався виглядати винуватим.

— І не дивись на мене, як цуценя, Бланте. Зі мною цей номер не пройде. Якщо справа провалиться, ти втратиш більше, ніж кілька зубів.

Арно вирішив змінити тему.

— Ну як, ваші вчені жмушили Куб працювати?

— Ні,— зітхнув Спіро і покрутив золотий браслет.— Фаул добряче

його зашифрував. Код вічності, чи щось таке. Той ідіот Пірсон нічого не зміг зробити.

Саме цієї миті із динаміків Сі-Куба пролунав голос.

— Містере Спіро? — сказав Куб.— Викликає Ірландія. Говоритимете, містере Спіро?

Йона Спіро не так легко було налякати. Іще не було такого фільму жахів, події якого змусили б його підскочити, але голос із динаміків мало не вибив його зі стільця. Якість просто неймовірна. Якщо заплющити очі, можна легко уявити, що людина, що розмовляє, стоїть зовсім поруч.

— Хочете, я відповім?

— Я ж наказав тобі мовчати! Я і сам не знаю, як відповісти.

— Я вас чую, містере Спіро,— сказав голос.— Немає потреби так кричати. Просто говоріть. Кубик зробить усе інше.

Спіро помітив, що на екрані Куба з'явився цифровий хвилеметр. Коли він говорив, крива коливалася.

— Гарзд. Побалакаємо. Хто ти в біса такий? І як ти змусив працювати цю коробку?

— Мене зовуть Мо Дігенс, містере Спіро. Я мавпа із команди Карли Фрацетті. Не знаю, яка там у вас коробка. У мене простий телефон.

— Хто ж тоді набрав номер?

— Дитина, яку я тримаю за петельки. Спробував розказати йому, як мені важливо з вами поговорити.

— А звідки ти знаєш, що розмовляти потрібно саме зі мною? Хто дав тобі моє ім'я?

— Сам же хлопець і дав. Із радістю. Після того як побачив, що я зробив із металевим чоловіком.

Спіро зітхнув. Якщо з металевим чоловіком щось сталося, доведеться платити штраф Антонеллі.

— Що ти з ним зробив?

— Нічого особливого. Але махати пістолетом на хлопця він деякий час не зможе.

— Чому ти напав на партнера, Дігенсе?

На іншому кінці запанувала тиша. Мульч намагався відновити послідовність подій.

— А діло було таке, містере Спіро. Ми отримали інструкції

супроводити хлопця в США. Але Мокасин з'їхав із глузду і почав розмахувати пістолетом на всі боки. Мені здалося, що це неправильно, тож я його зупинив. Силоміць. Як би там не було, але хлопець геть перелякався і розповів мені все, що я хотів знати. І от я з вами розмовляю.

Спіро потер долоні.

— Ти вчинив правильно, Дігенсе. Заслуговуєш на премію. Особисто простежу.

— Дякую, містере Спіро. Повірте, працювати з вами — саме задоволення.

— Фаул з тобою?

— Прямо під боком. Трохи зблід, але на ньому немає ані подряпини.

— Передай йому слухавку,— наказав Спіро. Депресію у нього як вітром звіяло.

— Спіро, це я.— Голос у хлопця був прохолодним, але помітно тремтів.

У Спіро скрючило пальці, немов він Артеміса за шию вхопив.

— Уже не такий самовпевнений, га? Я ж тобі казав, що тобі ще молоко на губах на обсохло, аби за таку роботу братися. Якщо я не отримаю те, що мені потрібно, з тобою розбиратиметься Мо. Ми ж розуміємо один одного?

— Так. Усе ясно і зрозуміло.

— Добре.— Спіро закусив велетенську кубинську сигару. Він зжує її вщент, але не запалить.— А тепер кажи. Що потрібно, аби Куб працював?

Голос у Артеміса затремтів іще більше.

— Не все так просто, містере Спіро. Сі-Куб закодований. Код вічності, якщо ви чули. На віддалі я можу активувати лише базові функції: телефон, плеєр, щось таке. Але щоб повністю дезактивувати код і розблокувати Куб, мені потрібно тримати його в руках. Якби ви могли привезти Куб сюди...

Спіро виплюнув сигару.

— Притримай коней, Фауле. Вважаєш, я такий дурний? Думаєш, поверну цю безцінну технологію до Європи? Навіть і не думай! Якщо хочеш дезактивувати цю штуку, вирушай сюди. До Вежі Спіро!

— А як же мої інструменти? Лабораторія?

— Усі інструменти тут є. І лабораторія також. Найкраща у світі. Зробиш усе тут.

— Гарзд. Як скажете.

— Правильно, хлопче. Як я скажу. Тож заправляй свій літак, а я знаю, що він у тебе є, і швиденько лети до аеропорту О'Хара. Там на тебе чекатиме мій гелікоптер.

— Здається, вибору я не маю.

— Саме так, дитино. Не маєш. Але якщо зробиш усе правильно, то я тебе відпущу. Зрозумів, Дігенсе?

— Цілком, містере Спіро.

— Добре. Розраховую на те, що ти доставиш сюди хлопця цілим-цілісіньким.

— Уважайте, що він уже у вас.

Лінія замовкла.

Спіро хмикнув.

— Це потрібно відсвяткувати,— сказав він, натискаючи на кнопку інтеркому.— Марлен, принеси горнятко кави. Але не тієї, що без кофеїну. Справжньої.

— Але, містере Спіро, лікар сказав...

Спіро почекав, доки секретарка збагне, з ким вона наважилася сперечатися.

— Вибачте, сер. Уже несучу.

Спіро відкинувся на спинку стільця, зчепив пальці за головою.

— Бачиш, Бланте. Усе, здається, обернулося на краще, попри твою некомпетентність. Хлопець буде саме там, де мені хотілося.

— Так, шер. Чудова робота, шер.

Спіро розреготався.

— Замовкни, блазню. Ти розмовляєш, немов мультяшний персонаж.

— Так. Дуже кумедно, шер.

Спіро обливав губи, уявляючи насичений смак кави.

— Щось для генія цей хлопець дуже довірливий. Якщо зробиш усе правильно, то я тебе відпущу? Він попався на гачок.

Блант спробував посміхнутися. Видовище було іще те.

— Так, містере Шпіро. Попався. Проковтнув гачок.

Маєток Фаулів

Артеміс вимкнув зв'язок. Обличчя в нього розчервонілося від азарту. Здається, попереду неабияка пригода.

— Ну, що скажете? — запитав він.

— Здається, він купився, — відповів Батлер.

— Попався на гачок, — додав Мульч. — У тебе є літак? У ньому має бути кухня.

Батлер відвіз їх до аеропорту на «Бентлі». Це його останнє завдання в цій операції. Холлі і Мульч розташувалися на задньому сидінні, за тонованим склом.

Батлери сиділи попереду, одягнені в однакові чорні костюми від Армани. Щоправда, Джульєтта оживила свій червоною краваткою і блискучим макіяжем. Брат із сестрою були дуже схожі: такий самий вузький ніс і повні губи. Такі самі очі, що мало не вискакували із очниць, як кульки в рулетці. Спостерігали, неустанно спостерігали.

— У цю подорож не варто брати традиційний пістолет, — сказав Батлер. — Візьми ЛЕПівський бластер. Його не потрібно перезаряджати, він завжди стріляє по прямій, і від нього ніхто не вмирає. Я видав Холлі парочку зі своїх запасів.

— Зрозуміла, ДOME.

Батлер повернув до виходу.

— Дом. Давно мене так ніхто не називав. Життя охоронця — зовсім інша реальність. У тебе немає особистого життя. Ти впевнена, що цього хочеш, Джульєтта?

Джульєтта заплела волосся в тугу косичу. Кінчик прикрасила декоративним нефритовим кільцем. Декоративним, але небезпечним.

— Де ще я можу битися, окрім рингу? Зараз ця професія ідеально мені підходить.

Батлер притишив голос.

— Звісно, те, що Артеміс — твій начальник, порушує всі правила. Йому відомо твоє ім'я, і, якщо чесно, мені здається, ти йому трохи подобаєшся.

Джульєтта стиснула нефритове кільце в долоні.

— Це ж тимчасово. Я ще ні в кого не працюю охоронцем. Мадам Ко не подобається мій стиль.

— Не дивно, — відповів Батлер і кивнув на кільце. — Де ти його взяла?

Джульєтта посміхнулася.

— Сама придумала. Невеличкий сюрприз для тих, хто недооцінює жінок.

Батлер зупинився на парковці.

— Послухай, Джульєтто,— він узяв сестру за руку.— Спіро дуже небезпечний. Подивись, що сталося зі мною, а я, без удаваної скромності, був найкращим. Правду кажучи, якби від цієї операції не залежало майбутнє людей та ельфів, я б тебе нізащо не відпустив.

Джульєтта погладила брата по щоці.

— Я буду обережною.

Вони вийшли на тротуар. Холлі вже давно увімкнула захист і тепер намагалася не потрапити під ноги туристам і бізнесменам. Мульч добряче намастився засобом від засмаги, і запах відлякував кожного, хто необережно підходив дуже близько.

Батлер торкнувся Артемісового плеча.

— З вами буде все гаразд?

Хлопець знизав плечима.

— Якщо чесно, я не знаю. Без тебе в мене таке відчуття, немов якоїсь кінцівки бракує.

— Джульєтта про вас подбає. Стиль у неї досить незвичний, але ж вона Батлер.

— Лише одна операція, друже. Після цього охоронець мені не знадобиться.

— Шкода, що Холлі не може просто замесмеризувати Спіро через Куб.

Артеміс похитав головою.

— Усе одно б не спрацювало. Навіть якби вдалося налаштувати зв'язок, їй би так само потрібно було глянути йому в очі. З такою сильною людиною мені б не хотілося ризикувати. Його потрібно прибрати. Навіть якщо елфи перенесуть його в інше місце, він може накоїти там лиха.

— А які у вас плани? — запитав Батлер.— Із того, що я почув, справа досить складна. Ви впевнені, що все спрацює?

Артеміс підморгнув — дуже незвично бачити його таким легковажним.

— Упевнений,— сказав він.— Повір. Я ж геній.

Джульєтта спрямувала літак через Атлантичний океан. Холлі

сиділа в кріслі другого пілота і насолоджувалася обладнанням.

— Гарна пташка,— похвалила вона.

— Непогана,— погодилася Джульєтта і ввімкнула автопілот.— Але йому далеко до ельфійських, еге ж?

— ЛЕП не переймається через комфорт,— зітхнула Холлі. — В транспортері навіть хробака не розкрутити.

— Якщо взагалі є бажання його розкручувати.

— Так.— Холлі уважно придивилася до дівчини: — А ти виросла за два роки. Останнього разу, коли я тебе бачила, ти була маленькою дівчинкою.

Джульєтта посміхнулася.

— Багато чого сталося за ті два роки. Більшість часу я боролася з кремезними волохатими чолов'ягами.

— Бачила б ти ельфійські бої! Двоє товстих гномів у нульовій камері. Те ще видовище! Я пришлю тобі відео.

— Ні, не пришлеш.

Холлі згадала про стирання пам'яті.

— Так,— потупилася вона.— Не пришлю.

У пасажирському відділенні літака Мульч згадував славетні дні свого життя.

— Гей, Артемісе,— чавкав він, ковтаючи ікру.— Пам'ятаєш, коли я мало не зніс Батлерову голову газами?

Хлопець не посміхнувся.

— Пам'ятаю, Мульче. Без тебе ельфи б тоді не впоралися.

— Якщо чесно, то було випадково. Я перелякався. Не очікував побачити такого великого парубка.

— Ну, тоді я зітхну з полегшенням. У тебе просто проблеми з кишечником.

— А пам'ятаєш, як я врятував твою шкіру в лабораторіях «Кобой»? Якби не я, ти б зараз сидів у «Хоулєрс Пік». Що б ти без мене робив!

Артеміс відпив мінеральної води з кришталевої склянки.

— Просто диво, як я дожив до сьогоднішнього дня.

До них повернулася Холлі.

— Час приготуватися, Артемісе. Приземляємося через тридцять хвилин.

— Слушна думка.

Холлі висипала вміст своєї сумки на центральний стіл.

— Так, що нам потрібно? Горловий мікрофон та іридо-камера.

Капітан ЛЕП дістала із купи щось схоже на стрічку на липучці. Вона зняла захисний шар і приліпила стрічку до шиї Артеміса. Та відразу стала такого ж кольору, що і шкіра хлопця.

— Меморі-латекс,— пояснила Холлі.— Майже непомітний. Може, мураха, що заповзе тобі на шию, і помітить, але крім неї... Також крізь матеріал не проникають рентгенівські промені, тож мікрофон ніхто не знайде. Він почує все, що скажуть у радіусі десяти метрів, а я запишу на карту пам'яті, вбудовану в шолом. На жаль, навушниками скористатися ми не зможемо — занадто помітні. Тож ми тебе почуємо, а ти нас ні.

Артеміс зітхнув. Він ковтнув і відчув, як разом із кадиком смикнувся мікрофон.

— А камера?

— Зараз буде.

Холлі витягла із флакончика з рідиною контактні лінзи.

— Справжнє диво. Високе розділення, цифрова якість, можливість запису, кілька фільтрів, включаючи збільшення і термал.

Мульч відірвався від курячої ніжки.

— Ти вже починаєш розмовляти, як Фоулі.

Артеміс подивився на камеру.

— Може, це і диво технології, але ж лінзи карі.

— Звісно, карі. У мене ж карі очі.

— Радий за тебе, Холлі. Але в мене, як тобі відомо, сині очі. Тож іридо-камера не підійде.

— Не дивись так на мене, Хлопче Бруду. Ти ж геній.

— Я не можу ходити з одним карим оком, а іншим — блакитним. Спіро відразу помітить.

— Ну то і придумав би щось, поки медитував.

— Уже запізно.

Артеміс почухав носа.

— Так, ти маєш рацію. Я тут усе придумую. І думати — мій обов'язок, а не твій.

Холлі з підозрою примружилась.

— Чи це не образа була, Хлопче Бруду?

Мульч виплюнув курячу кістку в найближче відро для сміття.

— Мушу сказати, Артї, що такі проблеми на початку операції аж ніяк не надають мені впевненості. Сподіваюся, ти такий розумний, як

усім кажеш.

— Я нікому ніколи не кажу, який розумний. Інакше всі перелякались би. Гаразд, доведеться ризикнути з карими лінзами. Якщо пощастить, Спіро не помітить. Якщо помітить, щось вигадую.

Холлі взяла камеру кінчиком пальця і вставила Артемісові в око.

— Це твоє рішення, Артемісе,— сказала вона.— Я сподіваюся, що Йон Спіро тобі не рівня.

23:00, Аеропорт О'Хара, Чикаго

Спіро чекав на них у приватному ангарі. Зверх свого фірмового білого костюма він накинув тепле пальто. Від галогенних ламп сліпуче блищав асфальт, струмені повітря від пропелеру гелікоптера роздували поли пальто. Зовсім як у кіно.

Лишалось увімкнути музику, подумав Артеміс, спускаючись трапом.

Згідно з інструкціями, Мульч виконував роль гангстера.

— Ворушися, хлопче,— гримнув він доволі переконливо.— Не хочу змушувати містера Спіро чекати.

Артеміс уже розкрив рота, щоб відповісти, та вчасно пригадав, що він має бути «переляканим хлопчиком». Нелегко ж це удавати! Бути скромним для Артеміса Фаула — справжня проблема.

— Я сказав, ворушися! — повторив гном і підштовхнув хлопця. Артеміс спіткнувся і мало не впав на Арно Бланта. Той посміхався, але посмішка та була якоюсь дивною. Зуби Бланту замінили на зроблені на замовлення порцелянові. І краї у нових зубів були гострі. Тепер охоронець нагадував гібрид людини й акули.

Блант перехопив погляд Артеміса.

— Подобаються? Маю ще кілька наборів. Навіть пласкі зуби, щоб краще розчавлювати.

З язика Артеміса мало не злетіло саркастичне зауваження, але він вчасно пригадав свою роль і прикусив губу. Спробував пригадати, як діє в такому випадку Батлер.

Спіро хлопець аж ніяк не вразив.

— Чудово граєш, синку. Але вибач, щось я сумніваюся, що славетний Артеміс Фаул так легко розсипався на грудочки. Арно, перевір літак.

Блант кивнув і швидко пірнув у салон приватного літака. Там Джульєтта у формі стюардеси старанно розправляла чохли на сидіннях. Попри свою чудову фізичну форму, вона ледь трималася на високих підборах.

— Де пілот? — гримнув Блант.

— Літаком керував містер Артеміс,— відповіла дівчина.— Він літає, відколи йому виповнилося одинадцять років.

— Хіба? Чи так можна?

Джульєтта зробила невинний вигляд.

— Я не знаю, можна чи ні, містере. Я просто подаю напої.

Блант щось буркнув — як завжди, сама люб'язність,— і швидко оглянув салон. Урешті-решт, вирішив повірити стюардесі. На щастя для себе, адже якби він вирішив сперечатися, могли б статися дві речі. Перше, Джульєтта могла б ударити його нефритовим обручем. І друге, Холлі, що ввімкнула захист і зачаїлася у шафі над сидінням, випалила б у нього з «Ней- тріно-2000» і відправила б у забуття. Звісно, Холлі легко замесмеризувала б охоронця, але після того, що він зробив із Батлером, бластер здавався доречнішим.

Блант висунув голову назовні.

— Нікого, крім дурненької стюардеси.

Спіро не здивувався.

— Я так не думаю. Вони, мабуть, десь ховаються. Можеш мені не вірити, Дігенсе, але Артеміса Фаула такий незграба, як ти, не налякає. Він тут, тому що сам цього схотів.

Артеміса не вразила така дедукція. Спіро має бути підозрілим, це цілком природно.

— Не знаю, що ви маєте на увазі,— сказав хлопець.— Я тут тому, що цей дивний чоловік пригрозив розтрити мій череп своїми зубами. Навіщо мені приїжджати? Від Сі-Куба вам ніякої користі, а я можу легко сконструювати інший.

Спіро його навіть не слухав.

— Так, так, можеш казати що завгодно, хлопче. Але вислухай і ти мене. Ти відкусив трохи більше, ніж можеш проковтнути, коли погодився приїхати сюди. У Вежі Спіро найкраща у світі охорона. У нас така команда, якої немає навіть у вояків. Щойно за тобою зачиняться двері, як ти лишишся сам. Ніхто тебе не врятує. Ніхто. Зрозумів?

Артеміс кивнув. Він зрозумів, що сказав Спіро. Але це не означає,

що він із цим погодився. Може, у Йона Спіро і є така команда, якої немає у вояків, але у Артеміса Фаула така команда, якої жодна людина навіть і не бачила.

Гелікоптер Сікорського швидко переніс їх до Вежі Спіро. Вони приземлилися на посадочний майданчик на даху хмарочоса. Артеміс трохи знався на гелікоптерах, тож зрозумів, як непросто було посадити таку махину на майданчик при шаленому вітрі.

— На такій висоті швидкість вітру має бути оманливою,— сказав він пілоту і подумав, що Холлі запише інформацію.

— Кому ти кажеш! — крикнув пілот, намагаючись перекричати гудіння гвинтів.— На верхівці Вежі швидкість сягає понад шістдесят миль за годину.

Коли погода несприятлива, посадочний майданчик може відтягти метрів на десять.

Спіро закотив очі та кивнув Бланту. Арно нахилився вперед і постукав пілота по шолому.

— Стули пельку, дурню! — гримнув Спіро.— Може, ти йому ще й план будівлі передаси? — Він повернувся до Артеміса.— І якщо тобі цікаво, Арті, ніяких планів не існує. Той, хто поцікавиться в міському архіві, дізнається, що всі плани таємничим чином зникли. У мене лишився один-єдиний примірник, тож навіть і не пропонуй своїм помічникам шукати схеми в Інтернеті.

Не дивно. Артеміс сам кілька разів шукав, хоча і не очікував, що Спіро буде таким необережним.

Вони вилізли з гелікоптера. Артеміс старанно наводив іридокамеру на всі об'єкти охорони, що могли статися в нагоді пізніше. Батлер часто казав, що навіть незначні деталі, на кшталт кількості сходинок, могли врятувати операцію.

Ліфт спустив їх із майданчика до дверей із кодом. Увесь дах містився під спостереженням продумано розставлених камер. Спіро підійшов до панелі. Артеміса щось кольнуло в око, і раптом іридокамера збільшила зображення в чотири рази. Незважаючи на відстань і тінь, він легко міг розібрати код.

— Сподіваюся, ти все записала,— пробурмотів він, і мікрофон відізвався вібраціями.

Арно Блант зігнув коліна, і тепер його неймовірні зуби опинилися за сантиметр від Артемісового носа.

— Ти з кимось розмовляєш?

— Я? — вдавано здивувався Артемів.— Із ким мені розмовляти? Ми ж на вісімдесятому поверсі, якщо ти не помітив.

Блант схопив підлітка за грудки і підняв угору.

— Може, на тобі жучок, і нас зараз хтось слухає.

— Як на мені може бути жучок, телепню? Ваш карлик очей із мене не спускав усю дорогу. Він зі мною навіть у туалет ходив.

Спіро голосно прокашлявся.

— Гей, містере-силачу, якщо хлопець впаде за огорожу, можеш стрибати за ним, бо цей малий мені дорожчий за армію охоронців.

Блант опустил Артеміса.

— Ти не назавжди такий цінний, Фауле,— зловісно просичав він.— А коли твої акції знеціняться, на тебе чекатиму я.

Вони увійшли у дзеркальний ліфт і піднялися на вісімдесят п'ятий поверх, де на них чекав доктор Пірсон із двома мускулистими охоронцями. І заглянувши в їхні очі, Артемів міг точно сказати, що ці двоє були явно не нейрохірургами. Власне, більш за все вони були схожі на двох ротвейлерів, що стали на задні лапи. Мабуть, дуже зручно мати поруч таких громил, які трощать усе навколо і не ставлять незручних питань.

Спіро підкликав одного із них.

— Пексе, ти знаєш, скільки потрібно заплатити Антонеллі, якщо ми втратимо одного з його людей?

Пекс хвилинку подумав. Губи в нього ворушилися в такт думкам.

— Так, зачекайте. Ага. Двадцять штук за металевого чоловіка і п'ятнадцять за мавпу.

— Це якщо він мертвий, так?

— Мертвий або непри... нипра... не може працювати більше.

— Гаразд,— кивнув Спіро.— Підіть до Карли Фрацетті і скажіть, що я винен їй тридцять п'ять штук за всю команду. Переведу на її рахунок на Кайманах завтра вранці.

Мульча це питання дуже зацікавило, і його можна зрозуміти.

— Перепрошую? Тридцять п'ять штук? Але ж я досі живий. Ви винні лише двадцять штук за Мокасина. Чи ви хочете накинути мені п'ятнадцять тисяч на чай?

Спіро зітхнув так щиро, що йому майже можна було повірити.

— Справи такі, Мо,— сказав він, грайливо ущипнувши Мульча за

плече.— На кону великі гроші. Величезні. Тут фігурують телефонні номери. І я не можу дозволити, аби якась інформація просочилася назовні. Може, ти щось знаєш, а може, ні. Але я не збираюся ризикувати. Не хочу, аби одного дня ти з'явився до «Фонетикс» або ще до когось із моїх конкурентів. Думаю, ти мене розумієш.

Мульч розтягнув губи, відкривши ряд здоровенних зубів.

— Прекрасно розумію, Спіро. Ти гадюка, що легко вжалить у спину. Знаєш, а хлопець пропонував мені два мільйони за те, щоб я його відпустив.

— Слід було брати готівку,— сказав Арно Блант і штовхнув Мульча в руки Пекса.

Навіть коли його тягли коридором, гном не закривав рота.

— Закопай мене глибше, Спіро. Дуже-дуже глибоко.

Спіро примружив очі.

— Чули, хлопці? Перед тим, як іти до Фрацетті, закопайте його глибше.

Доктор Пірсон провів групу в захищену кімнату. Вони пройшли через маленький передбанничок і опинилися в контрольному пункті охорони.

— Будь ласка, стань на сканер,— попросив Пірсон.— Нам би не хотілося, аби сюди потрапив якийсь жучок. Особливо електронний.

Артеміс став на килимок сканера. Той спружинив під ногами, як губка. На черевиках бризнуло піною.

— Антиінфекційна піна,— пояснив Пірсон.— Убиває будь-які віруси, які ти міг підчепити. Зараз у кімнаті проводяться біотехнологічні експерименти. Підвищена чутливість до захворювань. До того ж піна допомагає нейтралізувати засоби спостереження, які можуть прикріпити до черевиків.

Сканер над головою облив Артеміса пурпуровим світлом.

— Мій власний винахід,— похвалився Пірсон.— Комбінований сканер. Тут і термал, і рентген, і детектор металу. По суті, проміні розбивають тіло на елементи і відображають їх на цьому екрані.

Артеміс побачив свою 3D-копію на маленькому плазмовому моніторі. Він затамував подих. Аби лише обладнання Фоулі виявилось саме таким розумним, яким його вважав кентавр.

На моніторі на куртці Артеміса пульсував червоний вогник.

— Ага,— зрадів доктор Пірсон і схопив хлопця за гудзик.— Що у

нас тут?

Гудзик хруснув, і з нього випали мініатюрний мікрофон і джерело живлення.

— Дуже розумно. Мікро-жучок. Наш юний друг збирався за нами шпигувати, містере Спіро.

Йон Спіро не розсердився. Він навіть був задоволений, що отримав можливість зробити кілька саркастичних коментарів.

— От бачиш, хлопче. Може, ти і геній, але шпигунство і стеження, — це моя справа. Повз мене не можна нічого пронести. І чим скоріше ти це зумієш, тим скоріше ми перейдемо до справжньої роботи.

Артеміс зійшов з килимка. Приманка спрацювала, а справжніх жучків система навіть не помітила. Пірсон розумний, але Фоулі розумніший.

Артеміс уважно оглянув передпокій. Тут було багато чого цікавого. На кожному квадратному сантиметрі металевої поверхні можна було знайти якийсь прилад спостереження. Судячи з того, що побачив Артеміс, навіть мураха не проповзла б непоміченою. Не кажучи вже про двох людей, ельфа і гнома, — це якщо гном переживе Пекса і Чіпса.

Вражали вже самі двері. Зазвичай такі кімнати намагалися зробити якомога більш показними: багато хрому і кнопок, щоб справити враження на акціонерів. У святині Спіро не було жодного зайвого тумблера. Артеміс помітив найновіший комп'ютерний замок на подвійних титанових дверях. Спіро набрав іще одну складну комбінацію цифр, і двері завтовшки в метр розсунулися лише для того, щоб відкрити ще одну перешкоду. Інші двері.

— Уяви, що ти злодій, — сказав Спіро, немов готував актора на роль, — і тобі потрібно пробратися в будинок, пройти повз електронні очі та замкнені двері. Уяви, що тобі якось удалося обдурити лазери, сенсорні килими, зламати код на дверях і відчинити перші двері, — неймовірний подвиг, до речі. І поки ти все це уявляєш, припустімо, ти вивів із ладу із півдюжини камер, і навіть у такому разі: чи зможеш ти відчинити ці двері?

Спіро став на маленьку червону пластинку на підлозі перед дверима. Приклав великого пальця до сканера, широко розплющив очі й чітко сказав:

— Йон Спіро. Я бос, тому відкривайтеся швидше.

Трапилося чотири речі. Сканер сфотографував сітківку його лівого

ока і передав зображення в комп'ютер. Інший сканер перевірів великий палець на його правій руці, а голосовий аналізатор перевірів акцент, тембр та інтонацію голосу. Коли комп'ютер перевірів усю цю інформацію, двері відчинилися, і перед ними відкрилася велика кімната.

По центру на спеціально виготовленій сталевій колоні стояв Сі-Куб. Він був прикритий коробкою із плексигласу, і на його грані було направлено принаймні шість камер. Перед ельфійською штучкою стояли спина до спини двоє кремезних охоронців, створюючи живий бар'єр.

Спіро не втримався від удару нижче пояса:

— На відміну від тебе, я охороняю свої технології. Ця кімната єдина у світі.

— Жива охорона в герметичній кімнаті. Цікаво.

— Ці хлопці тренувалися на великій висоті. Охоронці щогодини міняються, і кожен має при собі балон із киснем. А ти як думав? Провести сюди вентиляцію?

Артемис кинув на хвалька хмурий погляд.

— Немає потреби вихвалитися, Спіро. Я тут. Ви перемогли. Можемо продовжувати?

Спіро набрав на колоні останню кодову комбінацію, і плексигласові панелі піднялися. Він дістав Куб із пінопластового гніздечка.

— Перегин, вам так не здається? — прокоментував Артемис.— Усе це навряд чи потрібно.

— Ніколи не можна знати напевне. Деякі нечесні бізнесмени з радістю позбавлять мене цієї здобичі.

Артемису випала нагода відігратися.

— Слухайте, Спіро. Чи ви справді думаєте, що я спробував би сюди залізти? Може, вважаєте, що я залетів би сюди з ельфами і за допомогою магії викрав би цю коробочку?

Спіро розреготався.

— Можеш приводити сюди всіх ельфів, яких знаєш, Арті. Ніякої магії вам не вистачить, і Куб лишиться там, де він є.

Джульєтта була громадянкою США, хоча її брат народився на іншому кінці світу. І вона була рада повернутися до рідної країни. Шум чиказького транспорту і невщухаючий хор різних мов пробуджував відчуття дому. Вона обожнювала хмарочоси і труби, і милий сарказм

вуличних торговців. Якщо вона колись десь і осяде, то лише у США. На західному узбережжі, десь на сонечку.

Джульетта і Холлі кружляли навколо Вежі Спіро у міні-вені із затемненими вікнами. Холлі сиділа ззаду і дивилася відео, яке передавала іридо-камера Артеміса на візор її шолома.

Один раз вона навіть тріумфально підняла кулака.

Джульетта зупинилася на червоному світлі.

— Як справи?

— Непогано,— підняла Холлі візора.— Пішли закопувати Мульча.

— Круто! Саме так, як і казав Артеміс.

— І Спіро щойно запросив ельфів, яких знає Артеміс, до будинку.

Цей момент був дуже важливим. Книга забороняла ельфам входити до людського помешкання без запрошення. Тепер Холлі могла заходити всередину і робити там усе, що їй заманеться, не порушуючи ельфійської доктрини.

— Чудово,— відгукнулася Джульетта.— Починаймо. Руки сверблять поквитатися з хлопцем, що підстрелив мого брата.

— Не так швидко. Цей будинок має найбільш досконалу систему охорони, яку я бачила у світі Людей Бруду. Спіро втілив кілька штукоч, яких я ще ніколи не зустрічала.

Джульетта знайшла місце навпроти карусельних дверей до Вежі Спіро.

— Для вашого чоловіка-коня це ж не проблема, еге ж?

— Ні, але вважається, що Фоулі нам не допомагатиме.

Джульетта навела на двері бінокль.

— Знаю, але все залежить від того, як попросити. Таким розумникам, як Фоулі, потрібно якесь важке завдання.

На порозі з'явилися три постаті. Двоє великих чоловіків у чорному і одна маленька і знервована істота. Ноги Мульча бовталися у повітрі, тож збоку це мало такий вигляд, ніби він танцював ірландську джигу. І ніякої надії втекти не було. Пекс і Чіп учепилися в нього міцніше, ніж два борсуки, що б'ються за кістку.

— Ну от і Мульч. Поквапимося йому на допомогу. Про всяк випадок.

Холлі надягла літальний апарат і натиснула на кнопку, розправляючи крила.

— Стежитиму за ними з повітря. А ти не спускай очей з Артеміса.

Джульєтта перемкнула відео із запасного шолома на мініатюрний комп'ютер. На екрані з'явилося те, що зараз бачив Артеміс.

— Уважаєш, Мульчеві потрібна допомога? — спитала дівчина.

Холлі перемкнулася на режим невидимості.

— Допомога? Ні, звичайно, я так не думаю. Просто хочу переконатися, що він не завдасть шкоди Людям Брудю.

У захищеній кімнаті Спіро перестав грати люб'язного хазяїна.

— Дозволь розказати тобі невеличку історію, Артї,— сказав він, ніжно поплескуючи Сі-Куб.— Жив собі ірландський хлопець, який уважав, що він готовий до великої гри. Тож він перейшов дорогу дуже серйозному бізнесменові.

«Не називай мене Артї,— подумав Артеміс.— Так мене батько називає».

— Бізнесмену не дуже сподобалося, що в нього під ногами хтось крутиться, і хлопця, що кричав і пручався витягли в реальність. Отже тепер йому довелося вибирати: розказати бізнесменові все, що той бажає знати, або накликати на себе та свою родину смертельну небезпеку. Ну, Артї, що ти обираєш?

Розпочавши гру з Артемісом Фаулом, Спіро зробив велику помилку. Дорослим було важко зрозуміти, що цей блідий тринадцятирічний підліток може становити загрозу. Артеміс скористався цією перевагою і навіть замість дорогого дизайнерського костюма вдягнувся дуже просто. В літаку він тренувався дивитися на співбесідника великими спантеличеними очима, але великі очі — не зовсім те, що потрібно, коли в тебе очі різного кольору.

Блант тицьнув Артеміса поміж лопаток.

— Містер Спіро поставив питання,— клацнув він новими зубами.

— Я ж тут, хіба не так? — відповів Артеміс.— Зроблю все що завгодно.

Спіро поклав Куб на довгий сталевий столик.

— Хочу, щоб ти дезактивував код вічності та просто зараз змусив Куб працювати.

Артемісу ж хотілося, аби він міг контролювати потовиділення, щоб його збентеженість мала більш натуральний вигляд.

— Просто зараз? Не все так просто.

Спіро схопив Артеміса за плече, зазирнув в очі.

— І чому це не так просто? Просто введи пароль, і ми підемо далі.

Артеміс відвів різнокольорові очі, вступився у підлогу.

— Пароллю як такого немає. Код вічності не підлягає скасуванню. Мені потрібно реконструювати всю мову. Це може забрати кілька днів.

— У тебе немає нотаток?

— Є. На диску. В Ірландії. Ваша мавпа не дозволила мені нічого брати, аби не можна було мене відстежити.

— Чи не можна підключитися до твого комп'ютера через Інтернет?

— Можна. Але я тримаю записи на диску. Можна злітати до Ірландії. Вісімнадцять годин туди й назад.

Спіро не схотів навіть і думати про таке.

— Забудь. Доки ти тут, ситуація під моїм контролем. Хто знає, який прийом чекає на мене в Ірландії? Зробимо все тут. Скільки б часу нам не знадобилося.

Артеміс зітхнув.

— Добре.

Спіро повернув Сі-Куб до плексигласового саркофагу.

— Виспись, хлопче, тому що завтра ти розбереш цю штуку шар за шаром, як цибулину. А якщо ні, з тобою трапиться те ж саме, що і з Мо Дігенсом.

Артеміса його слова аж ніяк не схвилювали. Ну не вірив він, що Мультчеві загрожує небезпека. Власне, якщо вона когось і загрожувала, то це двом громилам — Пексу і Чіпсу.

ГЛАВА 9: ПРИВИДИ В МАШИНІ

Пустир, маєток «Мальтауз Індастріалз», Південь Чикаго

ЙОН Спіро взяв Пекса і Чіпса на роботу не через їхнє красномовство. На співбесіді у них було лише одне завдання. Сотні претендентів дали по горіху й попросили розколоти так, як вони зможуть. Змогли лише двоє. Пекс кілька хвилин кричав на горіх, а потім стиснув його своїми велетенськими долонями. Чіпс обрав більш традиційний метод. Він поклав горіх на столі, схопив хлопця, що проводив співбесіду, за хвостик і розтросив горіх його лобом. Обоє одразу ж узяли на роботу. Вони тут же зарекомендували себе як найнадійніші помічники Арно Бланта. За межі Чикаго, щоправда, їх не відпускали, бо для цього потрібно було розбиратися в мапах,— ані Пекс, ані Чіпс цього не вміли.

Отже, цієї самої миті Пекс і Чіпс стояли собі під повним місяцем і спостерігали, як Мульч копає яму в сухій глині на дворі занедбаної цементної фабрики.

— Хочеш знати, чому мене називають Пексом? — спитав Пекс, розправляючи груди.

Чіпс відкрив пакет із картопляними чіпсами, які жував, щойно випадала така нагода.

— Не знаю. Може, якесь скорочення?

— Скорочення від чого?

— Не знаю,— знизав плечима Чіпс. Це була його улюблена фраза.

— Від Френсіса?

Навіть Пекс зрозумів, що Чіпс меле дурниці.

— Френсіс? Як можна скоротити Френсіса до Пекса?

Чіпс знову знизав плечима.

— Гей. Був у мене дядько Роберт, так усі називали його Боббі. Теж ніякого сенсу, еге ж?

Пекс закотив очі.

— Це ж скорочення від слова «пектораль», дурню! Пекс — скорочення від пекторалі. Давні воїни носили таку пластину на грудях. І називають мене так тому, що груди в мене дуже мускулісті.

Мульч у ямі аж застогнав. Не зрозуміло, що гірше: слухати цих бовдурів або копати яму лопатою. Гному дуже хотілося відійти від плану і вгризтися в пухкий ґрунт. Але Артемід заборонив демонструвати будь-які нелюдські здібності на цьому етапі. Якщо він схибить, і цих двох не замесмеризують, паранойя у Спіро розквітне пишними барвами.

Чіпс вирішив не здаватися.

— Здогадайся, чому мене називають Чіпсом,— вигукнув він і сховав за спиною пакет із чіпсами.

Пекс потер лоба. Цікаво.

— Не підказуй,— сказав він.— Я сам угадаю.

Мульч висунув голову із ями.

— Це тому, що він їсть чіпси, ідіоте. Чіпс їсть чіпси. Ви найтупіші Люди Бруду у світі. Чом би вам просто мене не вбити? Тоді б мені не довелося вислуховувати ваші дурні дискусії.

Пекс і Чіпс аж роти роззявили. За своїми розмовами вони мало не забули про маленького чоловічка в ямі. До того ж вони не звикли, щоб жертви казали щось, крім: «О, ні. Будь ласка, ні. О боже, ні».

Пекс нахилився до ями.

— Які такі дискусії ти маєш на увазі?

— Усі ті ваші пексові-чіпсові загадки.

Пекс покачав головою.

— Та ні. Я хотів спитати, що означає слово «дискусії». Ніколи його не чув.

Мульч із задоволенням пояснив:

— Це означає дурниці, нісенітниці, порожнє базікання, пшик. Тепер зрозуміло?

Останнє слово Чіпс зрозумів.

— Пшик? Гей, це образа! Ти нас ображаєш, карлику?

Мульч притиснув руки до грудей в німій молитві.

— Нарешті второпали.

Здоровані не знали, як і реагувати. До цього їх регулярно ображали лише дві людини: Арно Блант і Йон Спіро. Але то була частина їхньої роботи, і на їхні слова можна було не звертати уваги.

— Чи ми мусимо його вислуховувати? — запитав Пекс у напарника.

— Не думаю. Може, зателефонувати містерові Бланту?

Мульч застогнав. Якби дурість була злочином, ці двоє були б першими ворогами нації.

— Вам просто потрібно мене вбити. Таке було завдання, еге ж? Просто вбийте мене і йдіть собі геть.

— Що скажеш, Чіпсе? Просто вб'ємо його?

Чіпс закинув у рота жменю чіпсів зі смаком барбекю.

— Так. Звісно. Наказ є наказ.

— Але я б не вбивав себе так просто,— продовжив Мульч.

— Ні?

— Ні. Після того як я вас щойно образив? Ні, я заслуговую на щось особливе.

Із Пексових вух мало дим не повалив, так у нього перегрівся мозок.

— Правильно, малий. Зробимо з тобою щось особливе. Ніхто не має права нас не ображати!

Мульч навіть не став указувати, що в реченні забагато «не».

— Так. У мене язик без кісток, і я заслуговую на те, що ви зі мною зробите.

Пекс із Чіпсом трохи помовчали, розмірковуючи, що ж може бути гіршим за звичайну кулю.

Мульч дав їм хвилину, а потім ввічливо запропонував:

— На своєму місці я б себе поховав живцем.

Чіпс аж здригнувся.

— Поховати живцем? Жахливо! Ти кричатимеш і шкрябатимеш землю. Мені снитимуться жахи.

— Обіцяю лежати смирененько. До того ж, я на це заслужив. Я ж назвав вас примітивними вузьколобими кроманьйонцями.

— Хіба?

— Ну, тепер назвав.

Пекс був більш імпульсивним у дуєті.

— Гаразд, містере Дігенсе. Знаєш, що ми зробимо? Ми поховаємо

тебе живцем!

Мульч схопився руками за щоки.

— Який жах!

— Сам напросився, приятелю.

— Ви маєте рацію.

Пекс схопив лопату.

— Ніхто не має права називати мене вузьколобим, опудало.

Мульч слухняно ліг у свою могилу.

— Не має. Б'юся об заклад, ніхто і не називає.

Пекс замахав лопатою, під курткою заграли скульптурні м'язи.

Через кілька хвилин Мульча повністю закидали землею.

Чіпс трохи нервував.

— Це жахливо. Жахливо. Бідака.

Пекс ані трохи не розкаювався.

— Сам напросився. Обзивав нас... різними словами.

— Але ховати живцем? Це як у фільмі жахів. Ну, в такому, де повно жахів.

— Здається, бачив колись. Коли в кінці на екрані з'являється багато слів?

— Так, саме він. Чесно кажучи, ті слова мене просто вбивають.

Пекс потоптався на землі.

— Не хвилюйся, друже. В цьому фільмі слів немає.

Вони повернулися до свого «Шевроле». Чіпс іще трохи журився.

— Знаєш, у реальності все набагато реальніше, ніж у фільмі.

Пекс проігнорував знак «В'їзд заборонено».

— Це через запах. У кіно ніяких запахів не відчуваєш.

Чіпс виразно принохався.

— Мабуть, Дігенс дуже засмутився в кінці.

— Мене це не дивує.

— Я бачив, як він плакав. Плечі в нього трусилися, немов він сміявся. Але він плакав. Не можна ж сміятися, коли тебе ховають живцем?

— Точно плакав.

Чіпс відкрив пачку чіпсів зі смаком бекону.

— Еге ж. Плакав.

Мульч так сміявся, що мало не вдавився першою ж порцією ґрунту. От клоуни! Але їм пощастило, що вони клоуни, бо інакше вони б обрали

інший метод покарання.

Мульч роззявив щелепи і заглибився метрів на п'ять на північ, під прикриття занедбаного складу. Волосинки бороди посилали ультразвукові сигнали на всі боки. Зайва обережність не завадить. Можна було натрапити на якусь тварину, та й Люди Бруду мали звичку закопувати речі там, де ніколи не сподіваєшся їх побачити. Труби, зливні ями, бочки з промисловими відходами,— не хотілося б таким поласувати. Що може бути гіршим за мить, коли в роті опиняється щось таке, чого там не повинно бути, і особливо коли воно ще й ворушиться.

Як добре знову опинитися в землі. Саме для цього гноми і народжуються. Земля приємно шаруділа поміж пальцями, і Мульч почав копати в своєму звичному ритмі. Набирав ґрунт в рота, перетирав зубами, вдихав через ніздрі і викидав перетравлену землю з іншого кінця.

Волосинки повідомили, що на поверхні немає жодних вібрацій, тож він вискочив назовні, скориставшись газами як реактивною тягою.

Холлі підхопила його за метр над землею.

— Чудово,— гмикнула вона.

— Що мені сказати? — вибачився Мульч.— Я дитя природи. Ти весь час була тут?

— Так. На випадок, якщо тобі знадобиться допомога. Ти влаштував непогане шоу.

Мульч обтрусив одяг.

— Кілька розрядів із «Нейтрино» — і мені не довелося б копати.

Холлі посміхнулася так, як це зазвичай робив Артемід.

— План у нас зовсім інший. І ми маємо дотримуватися його, хіба ні?

Вона накинула на плечі гнома маскувальну фольгу і пристебнула його до місячного паска.

— Ти ж не поспішатимеш, еге ж? — занервував Мульч.— Гноми — земні створіння. Літати нам не подобається. Нам навіть високо підстрибувати не подобається.

Холлі дала газу, і вони полетіли до міста.

— Ураховуватиму твої почуття, як і ти наші.

Мульч зблід. Смішно, але ця мініатюрна ельфійка лякала його більше, ніж шестифунтовий громила.

— Холлі, якщо я чимось тебе образив, то ненавмисне...

Але закінчити речення він не встиг, бо вони рвонули з такою швидкістю, що навіть слова не змогли вискочити з рота.

Вежа Спіро

Арно Блант провів Артеміса до камери. Вона була доволі затишною, з окремою ванною і розважальною системою. Не вистачало лише двох речей: вікна і ручки на дверях.

Блант потріпав хлопця по потилиці.

— Не знаю, що трапилося в тому лондонському ресторані, але якщо знову щось утнеш, я виверну тебе навиворіт і з'їм твої кишки.— Він клацнув гострими зубами, аби хлопець зрозумів, що справа серйозна, і, нахилившись до Артемісового вуха, прошепотів: — Мені байдуже, що скаже бос, ти не завжди будеш потрібним, тож на твоєму місці я був би до мене якомога люб'язнішим.

Зуби відбивали кожне слово.

— Як би ти був на моєму місці,— відповів Артеміс,— я був би на твоєму. І на твоєму місці я б сховався якомога далі.

— Справді? Чому б це?

Артеміс зробив паузу, щоб слова справили більше враження.

— Тому що тебе шукає Батлер. І він дуже роздратований.

Блант відсахнувся.

— Не може такого бути, хлопче. Я бачив, як він помер. Бачив кров.

Артеміс усміхнувся.

— Я і не сказав, що він живий. Сказав лише, що він тебе шукає.

— Ти мене заплутуєш. Містер Спіро попереджав, що ти на таке здатен.

Блант вийшов за двері, не зводячи очей із хлопця.

— Не хвилюйся, Бланте. Я не приніс його у кишені. У тебе є кілька годин, а то і днів, до вирішальної миті.

Арно Блант хлопнув дверима так, що стіни здригнулися. Посмішка у хлопця стала іще ширшою. Навіть у багнюці можна знайти щось приємне.

Артеміс зайшов у душову кабінку, відкрив гарячу воду і ступив під неї. Якщо чесно, на душі було трохи моторошно. Одна річ — складати план у безпеці власного дому, інша — втілювати той план у лігві лева. Хоча він ніколи б не зізнався, але за останні кілька днів його

впевненість дещо похитнулася. В Лондоні Спіро його перехитрив, навіть без особливих зусиль. Він утратив у пастку бізнесмена, немов наївний турист на приманку грабіжника.

Артемів добре розумів свої таланти. Він був інтриганом, змовником, генератором підступних ідей. Для нього не було нічого цікавішого, ніж утілення в життя ідеального плану. Але останнім часом до відчуття перемоги домішувалася провина, особливо через те, що сталося з Батлером. Артемів майже втратив старого друга, і від однієї думки про це його нудило.

Потрібно щось міняти. Скоро за ним спостерігатиме батько, сподіваючись, що син зробить правильний вибір. І якщо хлопець цього не зробить, Артемів Старший може взагалі позбавити його будь-якого вибору. Пригадалися батькові слова: «Ну що, Арті? Вирушиш у подорож разом зі мною? Коли настане мить, ти скористаєшся шансом стати героєм?»

Артемів досі не мав відповіді на це питання.

Артемів загорнувся в халат з ініціалами свого ворога. Спіро нагадував про себе не лише золотими літерами, а ще й камерами спостереження, що реагували на кожен рух і ні на мить не випускали хлопця із поля зору.

Артемів зосередився на тому, як увійти до захищеної кімнати і повернути Сі-Куб. Він передбачив більшість заходів безпеки і відповідно підготувався. Хоча декілька штукочок і були для нього новими і, потрібно визнати, досить кмітливими, на його боці ельфійські технології, а також Фоулі. Щоправда, кентавру наказали не допомагати, але якщо Холлі представить вторгнення до кімнати як перевірку, Артемів був певен, що кентавр не зможе втриматися.

Він сів на ліжко, потягнув шию, немов розминався. Латекс пережив душ, як і запевняла Холлі. Втішно було знати, що він не один у своїй в'язниці.

Мікрофон умикався від вібрацій, тож говорити на повний голос не було потреби. Інструкції можна передати й пошепки.

— Доброго вечора, друзі,— прошепотів він, повернувшись спиною до камери.— Усе йде за планом, якщо, звісно, Мульч живий. Мушу попередити, що можна очікувати на візит громил Спіро. Переконаний, що його найманці спостерігають за вулицею, і якщо він уважатиме, що

моїх людей знищено, це приспить його пильність. Містер Спіро люб'язно провів мені екскурсію по своїх володіннях, і я сподіваюся, що ви записали все, що нам потрібно, аби виконати свою місію. Здається, наші дії підпадають під класифікацію «крадіжка зі зломом». Саме цього я від вас і хочу.

Артемід шепотів повільно, чітко промовляючи кожен звук. Дуже важливо, щоб команда виконала всі інструкції. Якщо ні, увесь задум вибухне, немов активний вулкан. І саме цієї миті він сидів на кратері вулкана.

Настрій у Пекса і Чіпса був пречудовий. Коли вони повернулися до Вежі Спіро, Арно Блант не лише вручив їм премію в п'ять штук за Мо Дігенса, але доручив іще одне завдання. Зовнішні камери спостереження Вежі Спіро засікли чорний фургончик, що припаркувався неподалік від центрального входу. Автомобіль стояв там уже три години, а перегляд записів показав, що він іще кілька годин до того кружляв навколо, шукаючи місця для парковки. Містер Спіро попереджав, що може з'явитися підозрілий автомобіль, а в тому, що він підозрілий, не було жодних сумнівів.

— Спустіться,— наказав Блант зі свого крісла в офісі охорони.— І якщо всередині є хтось живий, поцікавтеся, чому це вони стоять біля мого будинку.

Такі інструкції Пекс із Чіпсом добре розуміли. Ніяких тобі питань, ні складних апаратів. Просто відчинити двері, налякати і зачинити. Легко. В ліфті вони трохи попостували: тицяли один одного в плече, аж поки руки не заніміли.

— Заробимо сьогодні великі бабки, напарнику,— сказав Пекс, потираючи біцепси.

— Еге ж,— погодився Чіпс і подумав про всі диски з «Барні», які він купить.— Точно іще одну премію дадуть. Щонайменше п'ять штук. Разом це...

Запанувала тиша. Хлопці рахували на пальцях.

— Багато грошей,— нарешті сказав Пекс.

— Багато,— кивнув Чіпс.

Джульєтта не зводила бінокля із входу до Вежі Спіро. Оптика на ельфійському шоломі була би більш доречною, але, на жаль, голова в неї дещо виросла за минулі два роки. І це не єдине, що змінилося в дівчині. Із довгов'язого підлітка Джульєтта перетворилася на стрункого

атлета. Але для ідеального охоронця такий матеріал не дуже годився. Потрібно було розпрасувати кілька зморшок. Зморшок характеру.

Джульєтта Батлер обожнювала розваги і нічого не могла з цим удіяти. Сама думка про те, що доведеться стояти із серйозним обличчям за плечем якоїсь поважної особи змушувала її нервувати. Вона б збожеволіла від нудьги, хіба що Артеміс узяв би її до себе. З Артемісом Фаулом не занудьгуєш. Але такого не трапиться. Хлопець наполягав, що це його останнє завдання. Після Чикаго він поверне на пряму до-ріжку. Якщо після Чикаго взагалі щось буде.

Спостереження також було нудним. Сидіти спокійно Джульєтті аж ніяк не подобалося. Через свою гіперактивність вона провалила не одне завдання на заняттях в Академії мадам Ко.

— Знайди собі спокій, дівчино,— казала їй японська наставниця.— Знайди спокійне місце в своєму серці й оселися там.

Як правило, коли мадам Ко починала проголошувати чергову мудрість кунг-фу, Джульєтта ледь утримувалася від позіхання. А Батлер, навпаки, ловив кожне слово. Він завжди знаходив у своєму серці спокійне місце і жив там. Власне, виходив звідти лише тоді, коли потрібно було стерти на порох того, хто загрожував Артемісу. Може, тому в нього і було тату у вигляді блакитного діаманта, а у Джульєтти ні.

Із Вежі вийшли двоє кремезних чоловіків. Вони реготали і штовхали один одного під ребра.

— Капітане Шорт, почалося,— сказала Джульєтта в рацію, перемкнувшись на частоту Холлі.

— Зрозуміло,— відповіла Холлі. Вона зайняла позицію над Вежею Спіро.— Кількість супротивників?

— Двоє. Великі й дурні.

— Підтримка потрібна?

— Ні. Із цими двома я впораюсь. Можеш перекинутися з ними кількома словами, коли повернешся.

— Гарзд. Буду за мить, тільки переговорю з Фоулі. І, Джульєтто, будь ласка, не покаліч їх.

— Зрозуміло.

Джульєтта відключилася і перебралася в кузов автомобіля. Засунула апаратуру під сидіння, на випадок, якщо ці двоє дійсно виявляться хитрішими за неї. Хоча вряд чи таке станеться, але брат

сховав би все, що можна. Про всяк випадок. Дівчина зняла піджак і перевернула бейсболку козирком назад. Тоді вийшла через задні двері і стала на дорозі.

Пекс і Чіпс перетнули вулицю і підійшли до підозрілого автомобіля. Вигляд у того був підозрілий, і не лише через затемнені вікна — зараз мало не кожен випускник коледжу тонував вікна.

— Що думаєш? — запитав Пекс напарника.

Чіпс стиснув руки в кулаки.

— Думаю, можна не стукати.

Пекс кивнув. Саме такий план вони собі й намітили. Після цього Чіпс зірвав би двері, якби з-під капота не з'явилася молода панночка.

— Що, хлопці, шукаєте мого батька? — спитала дівчина з бездоганною інтонацією диктора MTV.— Здається, його усі шукають, але його ніколи не буває поруч. Він такий відсутній. Тобто, в метафізичному плані.

Пекс і Чіпс заблимали в унісон. Блимання — то така універсальна мова тіла, щоб сказати: «Га?» Мало того, що сама дівчина — азійсько-кавказька суміш, так вона ще якоюсь грецькою балакає. На обличчях охоронців не було й тіні розуміння. «Метафізичний» — це ж цілих п'ять складів, заради бога!

— Це твій автомобіль? — перейшов у наступ Чіпс.

Дівчина поправила хвостик.

— Так, якщо можна сказати, що нам узагалі щось належить у цьому світі. Один світ, одні люди, так, хлопці? Володіння — така собі ілюзія. Може, навіть наші тіла нам не належать. Може, ми просто сон якогось вищого створіння.

Пекс зламався.

— Це твій автомобіль? — закричав він і схопив дівчину за шию.

Дівчина кивнула. В легенях не вистачило повітря, аби щось сказати.

— Так воно краще. Чи є хтось усередині?

Цього разу вона похитала головою.

Пекс трохи послабив хватку.

— Скільки ще тут твоїх родичів?

Дівчина відповіла пошепки, наскільки вистачило повітря:

— Семеро. Тато, мама, двоє дідусів і дві бабусі і ще трійнята: Бо, Мо і Джо. Пішли по суші.

Пекс повеселішав. Трійнята і бабусі з дідусями не дуже схоже на загрозу.

— Гаразд. Почекаємо. Відчиняй двері, дитино.

— Суші? — оживився Чіпс. — Це ж сира риба. Ти таке їв, друже?

Поки дівчина копирсалася із замком, Пекс продовжував тримати її за шию.

— Так. Купував колись у супермаркеті.

— Смачно?

— Так. Кинув на десять хвилин до фритюрниці. Непогано.

Дівчина відсунула двері і залізла всередину. Пекс і Чіпс, пригнувшись, полізли за нею. На мить Пекс відпустив дівочу шийку. І то було помилкою. Солдат, який отримав належну підготовку, ніколи не дозволить полоненому першому залазити в транспортний засіб.

Дівчина перечепилася і впала на коліна на килимок салону.

— Суші,— замріяно сказав Пекс.— Добре смакує з картоплею-фрі.

І раптом нога дівчини метнулася в повітря і ударила його в груди. Купа м'язів, охнувши, повалилася на підлогу.

— Ой,— покачала дівчина головою.— Випадково.

Чіпс подумав, що він уві сні, бо не може копія лялькової принцеси збити з ніг дев'яносто кілограмів живої ваги.

— Ти... ти...— забелькотів він.— Це неможливо! Не може бути!

— Може,— крутнулася, немов балерина, Джульєтта.

Нефритове кільце на волоссі розкрутилося і з усієї сили вдарило Чіпса між очима, як камінь із праці. Чоловік качнувся назад і гепнувся на шкіряну канапку.

За спиною дівчини Пекс знов почав дихати. Його очі перестали обертатися і спробували сфокусуватися на ворогові.

— Привіт,— нахилилася над ним Джульєтта.— Знаєш що?

— Що? — спитав Пекс.

— Суші не можна смажити у фритюрниці,— відповіла дівчина і вдарила громилу обома долонями по скронях. Той миттєво втратив свідомість.

Із туалету вийшов Мульч, на ходу застібаючи клапан на штанях.

— Що я пропустив? — поцікавився він.

*

Холлі летіла на висоті сто п'ятдесят футів над центром Чикаго — через схожу на кільце дорогу для вантажівок місцеві називали цей район «Петлею». Піднялася вона аж сюди з двох причин. По-перше, потрібно було відсканувати Вежу Спіро, аби створити 3D план будівлі. А по-друге, вона хотіла поговорити з Фоулі наодинці.

Вона помітила кам'яного орла на даху одного з цегляних будинків початку двадцятого століття і присіла на голову птаха. Щоправда, через кілька хвилин доведеться пересісти, бо вібрації захисту почнуть руйнувати камінь.

У навушнику почувся голос Джульєтти.

— Капітане Шорт, почалося.

— Зрозуміло, — відповіла Холлі. — Кількість супротивників?

— Двоє. Великі та дурні.

— Підтримка потрібна?

— Ні. Із цими двома я впораюсь. Можеш перекинутися з ними словом, коли повернешся.

— Гаразд. Буду за мить, тільки переговорю з Фоулі. І, Джульєтто, будь ласка, не покаліч їх.

— Зрозуміло.

Холлі посміхнулася. Джульєтта та іще штучка. Батлерова порода. Але дівчина непередбачувана. Навіть на завданні не може помовчати більш ніж десять секунд. Немає в неї братової дисципліни. Такий собі щасливий підліток. Дитина. Ця професія не для неї. Артеміс не мав залучати її до такої божевільної місії. Але було в цьому ірландському хлопцеві щось таке, що змушувало забути власні наміри. За останні шістнадцять місяців Холлі сама заради нього билася з тролем, вилікувала цілу родину, пірнула в Північний Льодовитий океан, а тепер готувалася порушити наказ командира Рута.

Вона увімкнула канал зв'язку з ЛЕП.

— Фоулі. Ти слухаєш?

Кілька секунд панувала тиша, згодом у мікроколонках шолома пролунав голос кентавра.

— Холлі. Зачекай. Багато перешкод. Маю налаштувати довжину хвилі. Поговори зі мною. Скажи щось.

— Перевірка. Один, два. Один, два. Троль тримає трохи танків у тунелі.

— Так. Є. Кристально чисто. Як справи в Землі Бруді?

Холлі подивилася на місто під нею.

— Ніякого бруду. Лише скло, сталь і комп'ютери. Тобі б сподобалося.

— Е, ні. Не мені. Люди Бруду — то Люди Бруду, байдуже, що вони носять: костюми чи пов'язки на стегнах. Єдине в них, що варто уваги,— телебачення. У нас зараз самі повтори. Мені майже шкода, що суд над гоблінськими генералами скінчився. Визнали

винними за всіма звинуваченнями, що були пред'явлені завдяки тобі. Наступного місяця їх переведуть до в'язниці.

Холлі відчула полегшення.

— Винні. Дякувати небесам. Нарешті життя знову стане нормальним.

Фоулі хмикнув.

— Нормальним? Не ту ти роботу обрала, аби мати нормальне життя. Можеш попрощатися з ним, якщо не повернеш Артемісів гаджет.

Кентавр має рацію. Життя в неї не було нормальним, відколи її перевели із загону Поліції Моралі до Рекону. Та чи хотіла вона нормального життя? Чи не тому її перевели?

— І навіщо я тобі потрібен? — запитав Фоулі.— Сумуєш за домом?

— Ні,— відповіла Холлі. І то була правда. За домом вона не сумувала. Ельфійський капітан майже не згадувала про Небесне місто після того, як Артеміс утягнув її до своєї останньої інтриги.— Мені потрібна твоя порада.

— Порада? Справді? Може, це просто спосіб попросити допомоги? Здається, капітан Рут у такому випадку сказав би: «Маєш те, що маєш». Правила є правилами, Холлі.

Холлі зітхнула.

— Так, Фоулі. Правила є правилами. Джуліус краще знає.

— Саме так. Джуліусу відомо краще,— сказав Фоулі, але особливого переконання в голосі у нього не почулося.

— Та ти й не зможеш, мабуть, допомогти. Безпека у Спіро на найвищому рівні.

Фоулі аж захропів. А хропіння кентаврів варте того, аби його почули!

— Так, звісно. І що там у нього? Кілька бляшанок і собака? Ой, як моторошно.

— Якби ж. Будинок нашпигований таким, що я ніколи і не бачила.

Хитрі штучки.

У кутку візора Холлі спалахнув маленький рідкокристалічний екран. Фоулі увімкнув відеозв'язок з Поліцейською Плазою. Формально він не мав цього робити під час неофіційної операції. Кентавр зацікавився.

— До речі, я знаю, що ти робиш,— погрозив їй пальцем Фоулі.

— Навіть не розумію, про що ти,— невинно сказала Холлі.

— «Та ти й не зможеш, мабуть, допомогти. Безпека у Спіро на найвищому рівні»,— повторив кентавр її слова.— Ти намагаєшся розпалити вогонь мого еґо. Я ж не дурний, Холлі.

— Гаразд. Може, і намагаюся. Хочеш правду?

— Ти диви! Отак просто скажеш мені правду? Цікава тактика для офіцера ЛЕП.

— Вежа Спіро — справжня фортеця. Без тебе ми туди не потрапимо, в цьому навіть Артеміс зізнався.

Нам не потрібне обладнання чи ельфійська підтримка. Лише порада. Може, трохи роботи з камерою. Тримай канали відкритими, ось і все, що я прошу.

Фоулі почухав підборіддя.

— Ніяк не потрапити всередину, еґе ж? Навіть Артеміс зізнався?

— «Без Фоулі нам не обійтись»,— ось його слова. Кентавр ледь стримався, аби не посміхнутися. — Маєш відео?

Холлі витягла з-за паска мініатюрний комп'ютер.

— Артеміс зняв помешкання. Зараз тобі перешлю.

— Мені потрібен план будівлі.

Холлі покрутила візор праворуч і ліворуч, щоб Фоулі побачив, де вона.

— Саме тому я тут. Щоб відсканувати. Буде у тебе в системі за десять хвилин.

Холлі почула дзвінки. Сигнал комп'ютера. Електронний лист уже в Поліцейській Плазі. Фоулі відкрив файл.

— Кнопки коду. Так. Камери. Не проблема. Зачекай, я тобі зараз покажу, що я розробив для таких камер. Зараз прокручу подорож коридором. Там-та-дам-там-там. Ага, захищена кімната. На вісімдесят п'ятому. Килимовий сканер, антибіотичний килимок. Сенсори руху. Термочутливі лазери. Термальні камери. Розпізнавання голосу, сітківки і відбитків пальців.— Він трохи помовчав.— Вражаюче для Людини

Брудю.

— Це ти мені кажеш,— погодилася Холлі.— Трохи більше за дві бляшанки і собаку.

— Фаул має рацію. Без мене ви пропали.

— Тож ти допоможеш?

Фоулі не міг не скористатися моментом.

— Нічого не обіцяю, але...

— Так?

— Триматиму канал зв'язку відкритим для тебе. Але коли щось впливе...

— Зрозуміло.

— Жодних гарантій.

— Жодних гарантій. Винна тобі ящик моркви.

— Два ящики. І ще один із буряковим соком.

— Домовилися.

Обличчя у кентавра аж розжарилося від передчуття пригоди.

— Сумуватимеш за ним, Холлі? — спитав він.

Питання захопило Холлі знавецька.

— За ким сумуватиму? — перепитала вона, хоча вже знала відповідь.

— За Фаулом, звісно. Якщо все піде за планом, ми зітремо його пам'ять. Не буде більше божевільних планів і неймовірних пригод. Життя стане спокійним.

Холлі навіть очі опустила, щоб уникнути погляду Фоулі, хоча через камеру на шоломі кентавр аж ніяк не міг її побачити.

— Ні,— сказала вона.— Не сумуватиму.

Але в очах у неї була зовсім інша відповідь.

Холлі кілька разів облетіла Вежу Спіро на різній висоті, доки сканер не назбирав достатньо інформації, щоб створити 3D-модель. Вона переслала копію файла Фоулі в Поліцейську Плазу і повернулася до автомобіля.

— Я ж казала тобі не калічити їх,— зітхнула вона, нахилившись над громилами.

Джульєтта знизала плечима.

— Гей. Хіба то біда, ельфійко? Ну занесло мене трохи в розпал битви. Підлікуй їх трохи своїми блакитними іскрами, і все буде гаразд.

Холлі провела пальцем по ідеально круглому синцю на лобі Чіпса.

— Бачила б ти мене! — похвалилася Джульєтта.— Бумс-бумс-бумс — і всі лежать. Жодного шансу їм не лишила.

Холлі випустила із пальця єдину іскорку; та стерла синець, як ганчірка стирає пляму від кави.

— Можна ж було скористатися «Нейтрино» і вивести їх із гри.

— «Нейтрино»? В чому ж тоді прикол?

Капітан Шорт зняла шолом і подивилася на дівчинку-підлітка.

— Тут і не має бути приколів, це ж не гра. Мені здавалося, ти це розумієш, особливо після того, що сталося з Батлером.

Посмішка на обличчі Джульєтти зникла.

— Я знаю, що це не гра. Може, це в мене стиль такий.

Холлі не відвела погляду.

— Тож, може, ти обрала не той стиль.

— А може, ти занадто на своєму стилі зациклилася? — огризнулася Джульєтта.— Якщо вірити Батлерові, ти колись і сама була іще тією штучкою.

Із туалету вийшов Мульч. Він наніс іще один шар сонцезахисного крему. Незважаючи на те що зараз він був на півночі, ризикувати гном не хотів. Якщо щось піде не так — і скоріше за все, таки піде,— ще до ранку доведеться тікати.

— Чому сваримося, пані? Якщо через мене, можете вгамуватися. Я вирішив, що ніколи не зустрічатимусь ні з ким, крім гномих.

Напруга спала, немов повітряна кулька, з якої випустили повітря.

— Помрій, волохатий карлику,— заявила Холлі.

— Ото був би жах,— додала Джульєтта.— А от я вирішила не зустрічатися з тим, хто живе в купі багнюки.

Мульч навіть і оком не змигнув.

— Звісно, ви обидві почуваетесь ображеними. Такий уже вплив я маю на жінок.

— Не сумніваюся,— посміхнулася Холлі.

Капітан ЛЕП розклала розсувний столик і поклала на нього свій шолом. Підключила камеру шолома до проектора і відкрила 3D-план Вежі Спіро. Зображення крутилося в повітрі, спалахуючи неоновозеленими лініями.

— Гарзд. Ось план. Команда номер один пропалює собі шлях через стіну вісімдесят п'ятого поверху. Команда номер два проникає через двері на майданчику для гелікоптера. Ось тут.

Холлі постукала на відповідному місті на екрані мініатюрного комп'ютера. На плані в повітрі з'явилася помаранчева цяточка.

— Фоулі погодився допомогти, тож він буде з нами на зв'язку. Джульєтто, візьмеш цей комп'ютер. Будь-якої миті можна порадитись. Не звертай уваги на гномські літери, ми перешлемо тобі потрібний файл. Але надягни навушники, щоб не ввімкнулися колонки. Не потрібно, щоб попискування комп'ютера пролунало в неслухну мить. Маленька виїмка під монітором — мікрофон. Чутливий навіть до шепоту, тож кричати не доведеться.

Джульєтта надягла на зап'ясток комп'ютер розміром з кредитну картку.

— Які команди і яка мета в кожній?

Холлі зробила крок у середину 3D-зображення. Тіло її обплели промені світла.

— Команда номер один займається системою охорони і кисневими каністрами в захищеній кімнаті. Команда номер два займається Кубом. Дуже просто. Працюємо в парах. Ти з Мульчем. Я з Артемісом.

— Е, ні,— похитала головою Джульєтта.— З Артемісом маю бути я. Він мій начальник. Мій брат приклеївся би до нього, як клей, тож і я так робитиму.

Холлі вийшла з голограми.

— Так не годиться. Ти не можеш літати, не можеш лазити по стінах. У кожній команді має бути один ельф. Якщо тобі не подобається, обговориш з Артемісом, коли його побачиш.

Джульєтта спохмурніла. В цьому був сенс. Звісно, був. У планах Артеміса завжди був сенс. Тепер стало ясно, чому хлопець не поділився деталями в Ірландії. Він знав, що дівчині це не сподобається. Вони і так уже нарізно останні шість годин. Але найважча частина операції попереду, і Батлера за плечем в Артеміса не буде.

Холлі повернулася до голограми.

— Команда номер один, ти і Мульч, збираєтеся на Вежу і пропалюєте стіну, щоб потрапити на вісімдесят п'ятий поверх. Там ви вставите в систему відеоспостереження ось це.

Холлі передала дівчині щось схоже на дротинку.

— Завантажене оптичне волокно,— пояснила вона.— Дозволяє отримати дистанційний доступ до будь-якої відеосистеми. Тоді Фоулі зможе посилати сигнали з будь-якої камери до наших шоломів. Також

він зможе посилати людям такі сигнали, які нам потрібні. Іще ви замініте два кисневих циліндри нашою особливою сумішшю.

Джульєтта поклала оптичне волокно до кишені.

— Я проникну через дах,— продовжила Холлі.— Звідти я проберуся до кімнати Артеміса. Щойно команда номер один відрапортує, що все чисто, ми ідемо до Сі-Куба.

— Коли ти розкажеш, усе здається таким простим,— сказала Джульєтта.

Мульч розреготався.

— У неї завжди все таким здається,— сказав він.— Але ніколи не буває.

Команда номер один, Вежа Спіро

Джульєтта Батлер вивчала кілька бойових мистецтв. Вона навчилася не звертати уваги на біль і довго триматися без сну. Вона могла витримати тортури, як фізичні, так і психологічні. Але вона виявилася зовсім не підготовленою до того, як забиратиметься до будівлі.

Вежа не мала глухих боків, на кожному фасаді життя вирувало двадцять чотири години на добу, тож довелося їм починати підйом із тротуару. Джульєтта підіграла фургон якомога ближче до стіни.

Вони обгорнулися Холліною камуфляжною фольгою і вилізли через люк. Мульч пристебнув Джульєтту до місячного паска у себе на талії.

Дівчина постукала по гномовому шолому:

— Ти смердиш.

І почула відповідь Мульча через циліндричний передавач у вусі:

— Для тебе, може, так воно і є. А от для якоїсь гномихи я — уособлення здорового чоловіка. Це ти смердиш, Дівчина Брудю. Для мене твій запах гірший за двомісячні скунсові шкарпетки.

У люку показала голова Холлі.

— Замокніть! — прошипіла вона.— Обидва! У нас обмаль часу, якщо ви забули. Джульєтто, твій шановний начальник застряг у кімнаті нагорі та чекає на мене. Вже п'ять хвилин на п'яту. Менш ніж за годину зміняться охоронці, а мені ще потрібно замесмеризувати цих велетнів. Маємо лише п'ятдесят п'ять хвилин. Тож не будемо гаяти їх на сварки.

— Чому ти не можеш просто злетіти і підняти нас на потрібний поверх?

— Військова тактика. Якщо ми розділимося, одна команда може впоратися. Якщо працюватимемо разом, тоді коли схибить хтось один, поразки зазнають усі. Розділяймося і завойовуємо.

Від цих слів Джульетті стало іще гірше. Ельфійка має рацію, вона і сама мала це знати. Усе починається знову — дівчина втрачає концентрацію в найважливішу мить.

— Гарзд. Рушаймо. Я затримаю подих.

Мульч притулив обидві долоні до рота і висмоктав усю вологу з пор.

— Тримайся,— сказав він, потираючи руки.— Ліземо вгору!

Гном зігнув могутні коліна, підскачав на півтора метри і приліпився до стіни Вежі Спіро. Джульетта м'ячиком застрибала вниз і відчула себе так, ніби її занурили під воду. Коли тебе чіпляють до місячного паска, ти не лише стаєш легшим, а ще й утрачаєш координацію, тебе починає нудити. Місячні паски створили для переноски неживих предметів, а не живих ельфів і тим більше живих людей.

Мульч не пив кілька годин, і пори в нього були вже завбільшки зі шпилькову головку. Вони голосно прицмокували, приклеюючись до зовнішньої поверхні Вежі. Гном уникав затемнених вікон, чіпляючись за металеві балки, бо хоча на них і була камуфляжна фольга, руки і ноги з неї стирчали, тож хтось міг їх помітити. Фольга не робила їх абсолютно невидимими. Тисячі мікросенсорів, уплетених у матеріал, аналізували і відображали навколишнє середовище, але почнеться дощ — і всьому кінець.

Мульч швидко пересувався. Пальці з подвійними суглобами на руках і пальці на ногах чіплялися за найменший виступ. А там, де не було виступів, до гладенької поверхні присмоктувалися пори. Волосся на бороді під шоломом стояло віялом, перевіряючи фасад будинку.

Джульетта поцікавилася:

— Твоя борода? Якась вона дивна. Що вона робить? Шукає шпарини?

— Вібрації,— прогарчав Мульч.— Сенсори, струми, охорону.— Він явно не хотів витратити енергію на повні речення.— Датчики руху можуть засікти нас. І тоді нам кінець. Фольга не допоможе.

Джульєтта не ображалася, що напарник береже дихання. Попереду ще довгий шлях. Просто вгору.

Коли вони піднялися вище сусіднього будинку, здійнявся сильний вітер. Дівчина навіть ногам не могла дати раду і бовталася на шиї у гнома, як шарфик. Нечасто вона почувалася такою безпорадною. В такій ситуації не допоможе жодне бойове мистецтво. Її життя було цілком у руках гнома.

Поверхи миготіли склом і сталлю. Вітер хапав двох верхолазів своїми жадібними пальцями і грозив їх зірвати.

— Від цього вітру багато вологи,— видохнув гном.— Я довго не протримаюся.

Джульєтта простягнула руку, намацала стіну. Та була вкрита дрібнісінькими краплинами роси. По фользі час від часу проскакували блакитні іскри — коротке замикання в мікросенсорах. Деякі частини фольги уже відмовляли. Створювалося враження, що в нічному повітрі висіло кілька мотків дроту. Навіть сама будівля гойдалася, іще трохи — і вона струсить із себе втомленого гнома і його напарницю.

Нарешті пальці гнома вчепилися в карниз вісімдесят п'ятого поверху. Мульч вдерся на вузький дашок, спрямував свій візор усередину будівлі.

— Ця кімната не годиться,— сказав він.— Візор помітив два детектори руху і лазерний сенсор. Потрібно пройти далі.

Він вправно пробіг по дашку, немов гірський козел. Урешті-решт, цим він заробляв собі на життя. Гноми не падають. Хіба хтось їх зіштовхне. Джульєтта обережно пішла за ним. Навіть в Академії мадам Ко до такого не готували.

Нарешті Мульч знайшов вікно, яке його задовольнило.

— Так,— сказав він, і голос у нього був напружений.— Маємо сенсор із дохлою батарейкою.

Його борода потягнулася до вікна.

— Не відчуваю ніяких вібрацій, отже там не працює нічого електричного, і ніхто не розмовляє. Здається, все добре.

Мульч капнув на шибку кілька краплинок гномського поліролю для скелі. Рідина одразу ж розчинила скло, лишивши на килимі калюжу щільної рідини. Якщо пощастить, дірку іще довго не помітять.

— Ой,— затиснула носа Джульєтта.— Смердить так само, як і ти.

Мульч навіть не звернув уваги на таку образу і заліз усередину.

Перевірив місяцеметр на візорі.

— Чотири двадцять. Людський час. Запізнюємося. Ходімо.

Джульєтта зістрибнула в кімнату.

— Типова Людина Бруду,— пробурчав Мульч.— Спіро витрачає мільйони на систему безпеки, і все собаці під хвіст через одну-єдину непрацюючу батарейку.

Джульєтта витягла «Нейтрино-2000». Вона відсунула захисний ковпачок і натиснула кнопку живлення. Вогник змінився із зеленого на червоний.

— Ми ще не дісталися цілі,— сказала вона і повернулася до дверей.

— Стривай! — засичав Мульч, хапаючи її за руку.— Камера!

Джульєтта завмерла. Про камеру вона зовсім забула. І хвилини не минуло, як вони опинилися всередині, а вона вже зробила кілька помилок. Зосередься, дівчино, зосередься!

Мульч навів візор на камеру спостереження. Іонний фільтр висвітлив промені камери сяючим золотом. Повз камеру не пройти.

— Сліпої плями немає,— сказав гном,— А кабель камери прихований за коробкою.

— Можемо притиснутися якомога ближче одне до одного і обгорнутися фольгою,— запропонувала Джульєтта.

На комп'ютерному екрані на зап'ястку з'явилося зображення Фоулі.

— Можете. Але, на жаль, із приборами камуфляжна фольга не спрацює.

— Чому?

— Камери ліпші за людське око. Ти бачила картинку на телевізорі? Камера розрізняє пікселі. Якщо ви пройдете перед камерою у фользі, то матимете точнісінько такий вигляд, як дві людини за захисним екраном.

Джульєтта витріщилася на монітор.

— Щось іще, Фоулі? Може, підлога перетвориться на калюжу кислоти?

— Сумніваюся. Спіро розумний, але він не я.

— Хіба ти не можеш підключити відео, хлопчик-поні? — не витримала Джульєтта,— Просто увімкни на хвилю фальшивий сигнал.

Фоулі вишкірив конячі зуби.

— Ох, недооцінюють мене! Ні, я не можу організувати трансляцію, якщо я не на місці. Під час блокади маєтку Фаулів мені довелося

виїхати. Саме для цього і потрібне оте оптичне волокно.

— Ну, тоді я шарахну по ній бластером.

— Не можна. «Нейтрино», звісно, виведе камеру з ладу, але можливе утворення ланцюгової реакції. З таким же успіхом можна танцювати джигу перед Арно Блантом.

Джульєтта в розпачі штовхнула плінтус. Вона не пододала навіть першої перешкоди. Брат знав би, що робити, але він на іншому боці Атлантичного океану. Від камери їх відділяло лише шість метрів коридора, але так само то міг бути цілий кілометр битого скла.

Вона помітила, що Мульч розстебнув задній клапан на штанях.

— От дідько! Тепер цей малий на горщик зібрався. Знайшов час!

— Не звертатиму на твій сарказм уваги,— сказав Мульч, лягаючи на підлогу,— бо знаю, що робить Спіро з тими, хто йому не подобається.

Джульєтта опустила навколішки поруч із ним. Але не дуже близько.

— Сподіваюся, наступна твоя фраза — «Я маю план».

Гном прицілився задом.

— Власне...

— Ти ж не серйозно.

— Дуже серйозно. У мене тут непогана зброя.

Джульєтта не втримала посмішки. Гном припав їй до серця. Метафорично. Він адаптувався до ситуації саме так, як це зробила б і вона.

— Усе, що нам потрібно,— розвернути камеру на двадцять градусів, і маємо вільний шлях до кабелю.

— І ти збираєшся це зробити своєю... повітряною зброєю?

— Саме так.

— А шум?

Мульч підморгнув.

— Ані звуку. Невже ти забула — я ж професіонал. Тобі тільки треба за моїм наказом натиснути на мій мізинець.

Попри всі свої тренування у найвіддаленіших куточках світу, Джульєтта не була готова до участі в такій операції.

— Хіба я мушу допомагати? Здається, ти і сам упораєшся.

Мульч примружився на ціль і ще трохи посунув свою п'яту точку.

— Тут потрібна точність, отже, має бути той, хто натисне на курок,

а я сконцентруюся на цілі. Для гномів рефлексологія — найточніша наука. Кожна частина стопи пов'язана з якоюсь частиною тіла. І так уже трапилося, що мій лівий мізинець пов'язаний з моїм...

— Гаразд,— квапливо погодилася Джульєтта.— Я зрозуміла.

— Ну тоді до діла.

Дівчина стягнула Мульчів чобіт. На шкарпетках були дірки, і п'ять волохатих пальців на гномовій нозі ворушилися так, що людям і не снилося.

— Іншого способу немає?

— Хіба що ти придумала щось краще.

Джульєтта обережно взялася за палець, і чорні волосинки розсунулися, аби забезпечити їй доступ до суглоба.

— Зараз?

— Стривай.— Гном лизнув указівний палець і підніс його вгору.—
Немає вітру.

— Таки ще немає,— пробурмотіла Джульєтта.

Мульч покрутив рукою.

— Гаразд. Тисни.

Дівчина затамувала подих і натиснула. Щоб віддати належне ситуації, потрібно описати її в уповільненому перебігу.

Джульєтта обхопила пальцями суглоб. Від натискання Мульчева нога кілька разів здригнулася. Гном чимдуж намагався триматися на цілі, незважаючи на спазми. Живіт у нього напружився, і та напруга з глухим гуркотом вирвалася через клапан на штанях. Єдине, із чим могла б Джульєтта порівняти це дійство,— постріл з мортири. Ракета із стиснутого повітря пролетіла через кімнату, і від неї прокотилися хвилі, мов від каменю, що кинули в воду.

— Дуже кручено,— застогнав Мульч.— Трохи перестарався.

Повітряна куля спіраллю метнулася до стелі, від неї, мов лушпиння від цибулі, відділилося кілька шарів.

— Ну,— поквапив її гном.— Давай, давай!

Незвичайна ракета вдарилася об стіну на метр вище від цілі. На щастя, хвиля зрикошетила і потрапила в камеру, і та закрутилася, немов тарілочка в циркача. Друзі, не дихаючи, чекали, поки вона зупиниться. Через десяток обертів камера нарешті завмерла.

— Ну? — спитала Джульєтта.

Мульч сів і перевіряв іонові хвилі через візор шолома.

— Пощастило,— видихнув він.— Нам дуже пощастило. Прохід вільний.— Він підвівся і застібнув клапан.— Давненько я вже не пускав торпед.

Джульєтта дістала з кишені шматочок оптичного волокна і помахала ним перед комп'ютером на руці, щоб Фоулі побачив.

— Тож, мені просто обкрутити цю дротинку навколо якогось кабелю? Так?

— Ні, Дівчино Бруду,— зітхнув Фоулі, повертаючись до знайомої ролі невизнаного генія.— Це складний зразок нанотехнології, укомплектований мікрофіламентами, що виступають приймачами, передавачами і клемами. Звісно, живлення він отримує від системи Людей Бруду.

— Звісно,— кивнув Мульч, намагаючись не позіхати.

— Ти маєш переконатися, що він міцно прикріплений до одного з відеокабелів. На щастя, мультісенсори не мають безпосередньо контактувати з усіма кабелями, вистачить і одного.

— А які з них відеокабелі?

— Ну... всі.

Джульєтта гмикнула:

— Тож мені просто обкрутити цю дротинку навколо якогось кабелю?

— Мабуть, так,— зізнався кентавр.— Але обкрути міцніше. Усі філаменти мають проникнути всередину.

Джульєтта потяглася, вибрала навмання один кабель і обкрутила оптичне волокно навколо нього.

— Так?

На мить запала пауза — то Фоулі чекав прийому. Під землею на плазмовому моніторі кентавра почали з'являтися зображення з камер.

— Ідеально. Маємо вуха й очі.

— Ну,— нетерпляче вигукнула Джульєтта,— починай прокручувати запис.

Фоулі не втримався, аби не прочитати іще одну лекцію.

— Це набагато більше, ніж просто запис, юна пані. Мені потрібно повністю стерти зображення на камерах спостереження. Іншими словами, те, що вони побачать на своїх моніторах, буде майже тим самим, що і повинно бути, там не буде лише вас. Тепер не стійте стовпом, інакше вас можна буде побачити. Нехай у вас щось рухається,

хай то буде і мізинець.

Джульєтта перевірила час на моніторі комп'ютера.

— Чотири тридцять. Маємо поквапитись.

— Гаразд. Центр охорони через один коридор. Підемо найкоротшим маршрутом.

Дівчина вивела в повітря план поверху.

— Цим коридором, два повороти праворуч, і ми на місці.

Мульч відсунув її та попрямував до стіни.

— Я ж сказав, найкоротшим маршрутом, Дівчино Брудю. Увімкни своє латеральне мислення.

З офісу відкривався напрочуд гарний краєвид: між сосновими полицями тяглися вгору шпилі хмарочосів. Мульч відсунув секцію полиць і постукав по стіні.

— Гіпсокартон,— заявив він.— Жодних проблем.

Джульєтта поправила полиці.

— Ніякого безладу, гноме. Артеміс наказав не лишати слідів.

— Не хвилюйся. Я їм дуже акуратно.

Мульч розкрив щелепи і роззявив рота так, що туди легко б помістився баскетбольний м'яч. Неймовірно, але рота він міг розкрити аж на сто сімдесят градусів. Що він і зробив. І відкусив шматок стіни. Хвилина — і кремезні зуби змолотили стіну на пил.

— Трохи суха,— поскаржився він.— Важко ковтати.

Три укуси — і вони змогли пройти. Мульч перебрався до наступного офісу, не впустивши ані єдиної крихти. Джульєтта пішла за ним, обережно зсунувши полиці на місце, щоб прикрити дірку.

Наступний офіс був не таким розкішним, така собі темна комора віце-президента. Ані фантастичного виду з вікна і прості металеві полиці. Джульєтті знов довелося їх пересувати, аби замаскувати щойно утворений прохід. Мульч опустився навколішки, волосся його бороди потяглося до підлоги.

— Якись вібрації назовні. Мабуть, компресор. Нічого надзвичайного. Я би сказав, що нам нічого не загрожує.

— Можете спитати мене,— сказав Фоулі.— Я маю зображення з усіх камер у будівлі. А їх більш, ніж дві тисячі, якщо вам цікаво.

— Дякую, що просвітив. То що, ми в безпеці?

— Так. Неймовірно, але так воно і є. Нікого поблизу немає, окрім охоронця за столом у вестибюлі.

Джульєтта дістала з рюкзака дві сірі каністри.

— Так. Настала моя черга. Лишайтеся тут. Це не більше хвилини.

Дівчина відчинила двері і прокралася по коридору, нечутно ступаючи гумовими підощвами. На килимі світилися лінії, немов на злітній смузі. Біля пожежного виходу блимав ліхтарик. Більше світла не було.

Згідно з планом на моніторі ручного комп'ютера до офісу охорони лишалося двадцять метрів. Тоді лишалося сподіватися, що шафи з киснем не замкнені. Навіщо їх замикати? Навряд чи їх можна назвати об'єктами підвищеного ризику. Принаймні, її попередять, якщо хтось сюди наблизатиметься.

Джульєтта прокралася коридором, немов пантера, килим приглушав її кроки. Коли вона дійшла до останнього повороту, лягла на підлогу і висунула носа за ріг.

Можна було побачити підлогу офісу охорони. Саме так, як і казав Пекс під месмером, каністри з киснем охоронців спеціальної кімнати лежали на полицях навпроти пульту охорони.

Черговий був лише один, і він був зайнятий — дивився баскетбол на переносному телевізорі. Джульєтта трохи проповзла на животі й опинилася біля самісіньких каністр. Черговий сидів до неї спиною, зосередившись на грі.

— Що за чорт? — раптом вигукнув охоронець, мало не з холодильник завбільшки. Він помітив щось на моніторі.

— Рухайся! — просичав Фоулі в навушник дівчини.

— Що?

— Рухайся! Тебе помітно на моніторах.

Джульєтта поворушила пальцем на нозі. Вона вже і забула, що потрібно рухатися. А от Батлер не забув би.

Угорі охоронець удався до старого методу швидкого ремонту — стукнув по пластиковому корпусу монітора. Розмита фігура зникла.

— Перешкоди, — пробурмотів він. — Дурне супутникове телебачення.

Джульєтта відчула, як по перенісцю скотилася краплина поту. Молодша з роду Батлерів повільно простягла руку і поставила на полиці дві каністри з киснем. Хоча «каністри з киснем» — назва неправильна, бо ніякого кисню в тих каністрах не було.

Вона глянула на годинник. Може, уже запізно.

Команда номер два, над Вежею Спіро

Холлі злетіла на шість метрів над Вежею і чекала на зелений вогник. Не подобалася їй ця операція. Занадто багато змінних величин. Якби ця місія не була такою важливою для майбутнього ельфійської цивілізації, вона б відмовилася брати в ній участь.

Час минав, і настрій у Холлі аж ніяк не поліпшувався. Команда номер один виявилася напрочуд непрофесійною, усі поводитися як підлітки, що вирішили розважитись. Хоча, якщо чесно, Джульєтта ледь вийшла з підліткового віку. А от Мульч про своє дитинство і в енциклопедії вже не прочитав би.

Капітан Шорт стежила за ними через візор свого шолома і морщилася щоразу, як вони щось робили. Нарешті, незважаючи на всі негаразди, Джульєтта поставила каністри.

— Рушай,— сказав Мульч голосом справжнього вояка.— Повторюю, ситуація вимагає дій. Червона ракета.

Холлі відключила зв'язок з ним саме тоді, коли гном почав хихотіти. Якщо станеться щось серйозне, Фоулі її попередить.

Під нею, немов велетенська ракета, цілилася в небо Вежа Спіро. Біля її підніжжя збирався туман, посилюючи ілюзію. Холлі розвернула крила, обережно опустилася на майданчику для гелікоптера. Вона відкрила на візорі відеофайл, де Артеміс заходив у Вежу, і уповільнила на тому місці, де Спіро вводив код на дверях.

— Дякую, Спіро,— посміхнулася вона і натиснула на кнопки.

Пневматичні двері відчинилися. На сходах засвітилися вогники. Через кожні шість метрів стояла камера. Жодної сліпої плями. Для Холлі то не мало особливого значення, адже людські камери навряд чи помітять ельфа під захистом, хіба що вони знімали з підвищеною частотою кадрів. Але навіть тоді, щоб побачити ельфа, кадри потрібно було роздивлятися окремо, як картинки. Досі це вдалося лише одній людині. Ірландському хлопцю, якому на той час виповнилося лише дванадцять років.

Холлі злетіла вниз сходами й активувала аргоновий лазерний фільтр на візорі. Усю будівлю пронизували промені лазерів, і помітити їх було неможливо, доки не спрацювала б сигналізація. Навіть ельф під захистом мав достатню вагу, аби завадити променю дістатися до свого

сенсора, навіть нехай і на долю секунди. Поки що перед нею все було немов у фіолетовому тумані, але променів не було. Проте вона була переконана, що в захищеній кімнаті ситуація зовсім інша.

Холлі пролетіла до ліфту з металевими дверима.

— Артеміс на вісімдесят четвертому,— сказав Фоулі.— Кімната на вісімдесят п'ятому. Пентхауз Спіро на сімдесят шостому, саме там, де ми зараз.

— Як стіни?

— Якщо вірити спектрометру, внутрішні перегородки переважно з гіпсокартону і дерева. Окрім кількох кімнат. Їхні стіни зміцнені посиленою сталлю.

— Дай здогадаюсь: це кімната Артеміса, захищена кімната і пентхауз Спіро.

— В яблучко, капітане. Але не впадай у відчай. Я намітив найкоротший курс. Зараз перешлю на твій шолом.

Холлі почекала, і за мить у кутку візора спалахнула іконка пошти.

— Відкрити листа,— наказала вона в мікрофон, чітко промовляючи кожне слово. Перед нею розгорнулася матриця із зелених ліній. Її маршрут позначався товстою червоною лінією.

— Іди за лазером, Холлі. Тут і дурню зрозуміло. Без образ.

— Навіть і не думала ображатися. Але якщо це не спрацює, так розсерджуся, що ти не повіриш.

Червоний лазер привів прямо до черева ліфта. Холлі залетіла в металеву коробку і спустилася на вісімдесят п'ятий поверх. Лазер-провідник вивів її з ліфта і повів по коридору.

Вона спробувала відчинити двері офісу ліворуч. Замкнено. Не дивно.

— Доведеться мені вимкнути захист, щоб відчинити замок. Ти певен, що моє зображення не з'явиться на екранах?

— Звісно,— озвався Фоулі.

Холлі так і уявила дитячу посмішку на його губах. Вона вимкнула захист і витягла з-за пояса омнітул. Сенсор омнітула просканує чіп замка і вибере потрібний інструмент. Навіть поверне механізм. Звісно, омнітул підходить лише до замків із ключами, які, незважаючи на їх ненадійність, досі використовують Люди Бруду.

Менш ніж за п'ять секунд двері перед нею відчинилися.

— П'ять секунд,— сказала Холлі.— Потрібно замінити батарейку.

Червона лінія на візорі побігла до центру кімнати, а потім пірнула прямо вниз через підлогу.

— Здогадуюсь. Артемів там?

— Так. Спить. Якщо вірити зображенню іридокамера

— Ти ж казав, що стіни його кімнати зміцнені сталлю?

— Правда. Крім тих місць, де до стіни або стелі кріпляться сенсори руху. Тож усе, що тобі потрібно,— пропалити шлях униз.

Холлі витягла «Нейтрино-2000».

— Це і все?

Вона вибрала місце поряд із підлоговим кондиціонером і відкинула килим. Підлога під ним була металевою.

— Жодного сліду, не забула? — нагадав Фоулі.— Це важливо.

— Пізніше про це подумаю,— відповіла Холлі, перевіряючи настройки,— Зараз мені потрібно його звідти витягти. У нас мало часу.

Холлі виставила потрібну товщину променя, щоб прорізати підлогу. Над розтопленим металом здійнявся їдкий дим, але його негайно здуло в чиказьку ніч спеціальним вентилятором на пістолеті.

— Артемів тут не один кмітливий,— видохнула Холлі. По обличчю в неї котився піт, незважаючи на те, що шолом був обладнаний кондиціонером.

— Вентилятор не дав спрацювати пожежній сигналізації! Дуже добре.

— Він прокинувся? — поцікавилася Холлі, лишивши непрорізаним останній сантиметр по периметру квадрата пів на пів метра.

— Із широко розплющеними очима і вирядженим хвостом, як кажуть у нас, кентаврів. Якщо різати стелю лазером, то ще й не так можна налякати.

— Добре,— кивнула капітан Шорт і перерізала останню секцію. Металевий квадрат повиснув на тоненькій сталевій смужці.

— Чи не забагато шуму? — спитав Фоулі.

Холлі спостерігала, як упав шматок стелі.

— Не думаю,— знизала вона плечима.

глава 10: ПАЛЬЦІ

Камера Артеміса Фаула, Вежа Спіро

КОЛИ в стелю врізався лазер, Артеміс саме медитував. Він підвівся з пози лотоса, натягнув светра і розклав на підлозі подушки. За мить на підлогу впав металевий квадрат, і шуму від падіння завдяки подушкам майже не було. В отворі з'явилося обличчя Холлі.

Артеміс показав на подушки і сказав:

— Ти передбачила мої дії.

Капітан ЛЕП кивнула.

— Лише тринадцять, а вже такий передбачуваний.

— Припускаю, що ти скористалася вентилятором, щоб відігнати дим?

— Саме так. Здається, ми дуже добре знаємо одне одного.

Холлі зняла з пояса мотузку і опустила її в кімнату. — Зроби петлю і стрибай в неї. Я тебе підтягну. Саме так Артеміс і зробив, і через кілька секунд він уже пролазив крізь отвір.

— А містер Фоулі з нами? — спитав він.

— Сам спитай,— передала йому Холлі циліндричний навушник.

Артеміс уставив це диво нанотехнології у вухо.

— Ну, Фоулі. Здивуй мене.

Під землею, в Небесному місті, кентавр радісно потер долоні. Артеміс єдиний розумів його лекції.

— Тобі сподобається, Хлопче Бруду. Я не лише стер тебе з відео, не лише прибрав падіння стелі, я створив симуляцію Артеміса.

Хлопець був заінтригований.

— Симуляція? Справжня? А як саме ти її зробив?

— Дуже просто,— скромно сказав Фоулі.— У мене у файлах сотні

людських фільмів. Я позичив у Стіва Макквіна сцену з «Великої втечі», але трохи змінив одяг.

— А обличчя?

— У мене лишилося кілька цифрових зображень після твого останнього візиту в Небесне місто. Я наклав їх на зображення — і вуаля! Наша симуляція Артеміса робитиме все, що я накажу, і коли я накажу. Саме зараз сим спить, але через півгодини я можу послати його до туалету.

Холлі скрутила мотузку.

— Диво сучасної науки. ЛЕП витрачає на твій відділ мільйони, а все, що ти можеш зробити, це послати Хлопця Бруду до туалету.

— Ти маєш бути до мене люб'язною, Холлі. Я роблю тобі велику послугу. Якщо Джуліус дізнається, що я тобі допомагаю, він дуже розсердиться.

— І саме тому ти мені допомагаєш.

Холлі тихенько підійшла до дверей і трохи їх прочинила. В коридорі було тихо і пусто, якщо не зважати на камери і дзижчання флуоресцентних ламп. На одній із секцій візора Холлі з'явилося зображення камери спостереження. Шестеро охоронців обходили поверх.

Холлі зачинила двері.

— Ходімо. Маємо дістатися до Спіро до того, як зміняться охоронці.

Артеміс поправив килим на підлозі.

— Ти знаєш, де його апартаменти?

— Прямо над нами. Потрібно туди піднятися і відсканувати його сітківку і великий палець.

На обличчі хлопця щось промайнуло. Лише на долю секунди.

— Сканер. Так. Чим скоріше, тим краще.

Холлі ще ніколи не бачила такого виразу на обличчі хлопчика. Провина? Таке можливо?

— Ти щось від мене приховуєш? — запитала вона.

Незвичний вираз зник, змінившись на традиційну відсутність будь-яких емоцій.

— Ні, капітане Шорт. Нічого. Ти справді вважаєш, що зараз слушний час для допиту?

Холлі погрозила пальцем:

— Артемісе, якщо ти щось зіпсуєш під час операції, я цього не забуду.

— Не хвилюйся,— відмахнувся Артеміс. — Я забуду.

Апартаменти Спіро були розташовані на два поверхи вище за камеру Артеміса. Тож був сенс скористатися тим самим прийомом. На жаль, Йону Спіро не подобалося, коли за ним шпигували, тож у цій частині будівлі не було жодної камери.

— Так я і думав,— пробурмотів Фоулі.— Таким маніякам, стурбованим боротьбою за владу, не подобається, коли хтось бачить їхні брудні таємниці.

Хочеться побути з таємницями на самоті,— сказала Холлі, спрямовуючи промінь «Нейтрино» на стелю.

Секція підвісної стелі розтопилася, як крига на чайнику, відкривши шар сталі. Лазер врізався в перекриття, і на килим закапав розплавлений метал. Коли отвір став достатньо великим, Холлі вимкнула пістолет і просунула в дірку шолом.

На екрані нічого не з'явилося.

— Перемикаюся на ультра-червоний.

На візорі з'явилася шафа з костюмами. Мабуть, білими.

— Гардеробна. Ми в гардеробній.

— Чудово,— озвався Фоулі.— Приспи його.

— Він спить. Зараз за десять хвилин до п'ятої ранку.

— Ну, тоді зроби так, щоб він не прокинувся.

Холлі змінила камеру. Витягла з кишені сріблясту капсулу і вставила її в паз.

Фоулі прокоментував Артемісові її дії.

— Це снодійна капсула «Сліп-діпер», якщо тобі цікаво.

— Газ?

— Ні. Хвилі, що впливають на мозок.

Артеміс був заінтригований.

— Продовжуй.

— Якщо коротко, вона сканує хвилі мозку, а потім відтворює їх. Усі навколо лишаються в тому ж стані, якому і були, доки капсула не розчиниться.

— Жодних слідів?

— Жодних. І ніяких післядій. Що б вони мені там не платили, все одно цього недостатньо.

Холлі відрахувала хвилину на годиннику візора.

— Гарзд. Він поза грою, якщо спав, коли капсула почала діяти. Ходімо.

Спальня у Спіро була такою ж білою, як і його костюми. Якщо не враховувати темну дірку в гардеробній. Холлі з Артемісом влізли через цю діру на білий кошлатий килимок, оточений білими дерев'яними шафами. Вони пройшли до кімнати, що аж блищала в темряві. Футуристичні меблі — білі, звісно. Білі світильники і білі штори.

Холлі на мить затрималася, аби роздивитися картину на стіні.

— Ох, тримайте мене! — вигукнула вона.

Картина була написана олійними фарбами. Абсолютно біла. Під нею була мідна табличка. На ній було написано: «Сніжний привид».

Спіро лежав по центру величезного матрацу, загублений серед шовкових простирادل. Холлі відсунула ковдру і перекотила чоловіка на спину. Навіть уві сні його обличчя було злим, немов сні його були такими ж жалюгідними, як і думки наяву.

— Милый хлопець,— сказала Холлі і пальцем підняла йому ліве повіко.

Камера шолома відсканувала сітківку і зберегла інформацію на чіпі. Продемонструвати файл сканера на вході в захищену кімнату і надурити комп'ютер охорони тепер дуже просто.

Із відбитком пальця буде складніше. Для його розпізнавання використовувався гелевий сканер, дрібнісінькі сенсори якого шукатимуть справжні борозенки і вигини пальця Спіро. Проекція не підійде. Зображення має бути об'ємним. Артеміс придумав, як можна скористатися меморі-латексом — стандартною частиною будь-якої аптечки ЛЕП. Таким латексом до його горла кріпився мікрофон. Усе, що потрібно було зробити,— обгорнути на мить палець Спіро, і вони матимуть форму. Холлі витягла латекс і відірвала стрічку сантиметрів п'ятнадцять завдовжки.

— Не спрацює,— сказав Артеміс.

У Холлі опустилися руки. Ну от. Цього Артеміс їй не казав.

— Що не спрацює?

— Меморі-латекс. Гелевий сканер він не обдурить.

Холлі злізла з матрацу.

— У мене немає на це часу, Артемісе. У нас немає часу. Із меморі-латексу ми зробимо ідеальну копію, точну до останньої молекули.

Хлопець опустил очі.

— Так, ідеальну копію. Але у дзеркальному відображенні. Як негатив світлини. Борозенки там, де мають бути виступи.

— Дарвіт! — вилаялася Холлі.

Хлопець Бруду має рацію. Сканер розпізнає латексну модель як зовсім інший відбиток. Її щоки спалахнули за візором.

— Ти знав, Хлопче Бруду. Ти все знав!

Артемів навіть не став заперечувати.

— Дивно, що більше ніхто цього не помітив.

— Навіщо ж ти брехав?

Артемів обійшов ліжко і підняв праву руку Спіро.

— Тому що гелевий сканер обдурити не можна. Він має побачити справжній палець.

Холлі фиркнула.

— І що ж ти хочеш, аби я зробила? Відрізала палець і взяла його із собою?

Мовчання було красномовніше за відповідь.

— Що? Ти хочеш, аби я відрізала палець? Ти збожеволів?

Артемів терпляче чекав, доки вона заспокоїться.

— Слухай, капітане. Це лише тимчасово. Палець можна приставити назад. Чи не так?

Холлі підняла долоні.

— Замовкни, Артемісе. Стули пельку. А я думала, ти змінився. Командир має рацію. Людську природу змінити не можна.

— Чотири хвилини,— не відступав Артемів.— У нас чотири хвилини, щоб увійти до кімнати і повернутися. Спіро нічого не відчує.

Чотири хвилини — максимальний термін, коли можливе зцілення. Після цього немає жодних гарантій, що палець приросте. Шкіра затягнеться, а от м'язи і нервові закінчення можуть відторгнутися.

У Холлі немов став замалим шолом.

— Артемісе, я тебе вб'ю. Допоможи мені.

— Поміркуй, Холлі. У мене не було іншого вибору, крім брехні. Ти б погодилася, якби я сказав тобі раніше?

— Ні. І зараз я теж не погоджуюся!

Обличчя Артеміса миттєво стало таким же білим, як і стіни.

— Ти мусиш погодитись. Іншого способу немає.

Холлі відмахнулася від хлопця, наче той був набридливою мухою, і

сказала в мікрофон:

— Фоулі, ти чув це божевілля?

— Схоже на божевілля, Холлі, але якщо ти не повернеш наші технології, ми втратимо набагато більше, ніж палець.

— Повірити не можу. На чиєму ти боці, Фоулі? Навіть не хочу слухати твої доводи.

Кентавр хмикнув.

— Доводи? Ми не в суді, капітане. Це секретна операція. Жодних записів, і ніякого дозволу. Якщо все це впливе, ми всі втратимо роботу. Одного пальця ніхто і не помітить.

Холлі переключила кондиціонер шолома так, щоб струмінь повітря дув на лоба.

— Ти певен, що у нас вийде, Артемісе?

Хлопець поміркував.

— Так. Певен. Усе одно ми більше не можемо нічого зробити. Лишається тільки спробувати.

Холлі підійшла до матрацу.

— Повірити не можу, що я про це думаю,— вона обережно підняла руку Спіро.

Він ніяк не відреагував, хіба щось пробурмотів уві сні. Зіниці за повіками рухалися — він був у стадії швидкого сну.

Холлі витягла зброю. Звісно, відтяти палець і за допомогою магії приростити його знову теоретично можливо. Ніякої шкоди, та ще й кілька плям на руці Спіро зникнуть. Але не в цьому суть. Магія не для цього потрібна. Артеміс маніпулює Народом заради власної вигоди, знову.

— Промінь п'ятнадцять сантиметрів,— сказав у вухо Фоулі.— Найвища частота. Нам потрібен чистий розріз. Коли робитимеш це, направ на нього трохи магії. Можна виграти кілька хвилин.

Артеміс чомусь помацав за вухами у Спіро.

— Гм,— сказав він.— Розумно.

— Що? — просичала Холлі.— Що іще?

Хлопець зробив крок назад.

— Нічого важливого. Продовжуй.

Червоний лазерний промінь «Нейтрино» відбився у візорі Холлі.

— Одним рухом,— сказав Артеміс.— Чистий розріз.

Холлі зиркнула на нього.

— Мовчи, Хлопче Брудю. Ані слова. Жодної поради.

Артеміс відступився. Деякі битви можна виграти, вчасно відступивши.

Указівним і великим пальцями лівої руки Холлі накреслила коло на великому пальці Спіро. Вона направила трохи магії в руку чоловіка. Через кілька секунд шкіра стала більш пружною, зморшки зникли, а тонус м'язів покращився.

— Фільтр,— сказала вона в мікрофон.— Рентген.

Опустився фільтр, і раптом усе стало прозорим, включаючи руку Спіро. Під шкірою чітко були видні кістки і суглоби. Їм потрібна лише подушечка пальця, тож вона просто зробить розріз між фалангами. І так нелегко буде прирощувати палець під тиском, навіщо іще додавати ускладнень?

Артеміс і Холлі знову спустилися через гардеробну на вісімдесят п'ятий поверх. На цьому поверсі було майже півтори милі коридора, який патрулювали шість охоронців. Їхні маршрути були сплановані таким чином, щоб одна пара завжди бачила двері захищеної кімнати. До цієї кімнати вів коридор у сто метрів завдовжки, і щоб подолати його, знадобилося би вісімдесят секунд. Щойно ці вісімдесят секунд закінчувалися, в коридор із-поза рогу виходила нова пара охоронців. На щастя, двоє з охоронців сьогодні вранці бачитимуть події в іншому світі.

Їм допомагав Фоулі.

— Гарзд. Наші хлопці наближаються до рогу.

— Ти певен, що це вони? Ці горили на вигляд усі однакові. Голови маленькі, шиї немає.

— Переконаний. У них позначки світяться.

Холлі позначила Пекса і Чіпса печатками, якими користуються митні й імміграційні служби, щоб ставити невидиму візу. Якщо дивитися на них крізь інфра-червоний фільтр, печатки світяться помаранчевим.

Холлі виштовхнула Артеміса за двері поперед себе.

— Іди. І жодних саркастичних зауважень.

Але в такому попередженні не було потреби. Навіть Артеміс Фаул був не в саркастичному гуморі на такій небезпечній стадії операції.

Він побіг коридором прямо до велетнів-охоронців. Їхні куртки сердито настовбурчилися під пахвами. Точно, пістолети. Великі, з

безліччю куль.

— Ти певна, що ти їх замесмеризувала? — спитав він Холлі, яка виглядала через дірку над його головою.

— Так. У їхніх головах було так пусто, що я немов крейдою на дошці писала. Але я можу влаштувати їм несподіванку, якщо хочеш.

— Ні,— квапливо відповів Артеміс.— Жодних слідів. Ми не повинні лишати слідів.

Пекс і Чіпс уже підійшли ближче. Вони обговорювали переваги різних вигаданих персонажів.

— Капітан Крюк кращий,— сказав Пекс.— Він набив би Барні десять раз із десяти.

Чіпс зітхнув.

— Нічого ти не зрозумів про Барні. У нього зовсім інші цінності. Бійки не для нього.

Вони пройшли повз Артеміса, не помітивши його. І як би вони його побачили? Холлі замесмеризувала їх, щоб вони не помічали нікого незвичного на своєму поверсі, поки на нього не покажуть.

Перед ними був офіс зовнішньої охорони. До наступної пари охоронців лишалося ще сорок секунд. І вони вже будуть незамесмеризовані.

— Півхвилини, Холлі. Ти знаєш, що робити.

Холлі увімкнула термосистему костюма, щоб той набув кімнатної температури. Це надурить переплетіння лазерів на вході до кімнати. Тоді вона налаштувала крила на повільний політ. Якщо вона опуститься, це може активувати сигналізаційні килимки під ногами. Вона пролетіла вперед, знайшла місце на стіні, де згідно з даними шолома не було жодних прихованих сенсорів. Килимок на підлозі затремтів від струменю повітря, але його сенсори не активувалися.

За нею нетерпляче стежив Артеміс.

— Поквапся, Холлі. Двадцять секунд.

Холлі пробурмотіла щось нецензурне і підлетіла ближче до дверей.

— Відеофайл «Спіро-3»,— сказала вона, і комп'ютер шолома продемонстрував, як Спіро набирає код на дверях.

Вона повторила, всередині сталевих дверей клацнули шість пістонів, і двері відсунулися вбік. Уся зовнішня сигналізація автоматично вимкнулася. Але другі двері лишилися на місці, блимаючи трьома вогниками на панелі. Отже, лишилося три бар'єри. Гелевий

сканер, перевірка сітківки і голосу.

У такій ситуації неможливо віддавати команди голосом. Комп'ютер Фоулі може неправильно зрозуміти накази, хоча кентавр наполягав, що такого бути не може. Холлі розстегнула липучку і відкрила панель контролю шолома, що була в неї на зап'ястку.

Спочатку вона визвала 3D-зображення ока Спіро на висоті п'яти футів шести дюймів. Сканер обстежив віртуальне око обертовим променем. Усе пройшло гладенько, і перший замок відкрився. Червоний вогник перемкнувся на зелений.

Наступний крок — програти необхідний аудіофайл, щоб пройти перевірку голосу. Обладнання було дуже складним, запис його не обдурить. Тобто, людський запис. Але цифрові мікрофони Фоулі робили такі записи, що їх було важко відрізнити від справжнього голосу. Навіть хробаки, чиє тіло було геть усе вкрите вухами, відгукнулися би на поклик особи протилежної статі, зроблений з допомогою обладнання Фоулі. Саме зараз кентавр вів переговори щодо патента з агенцією з колекціонування жуків.

Холлі програла файл через колонки шолома.

— Йон Спіро. Я бос, тож відкривайте швидше.

Вимкнулася друга сигналізація. Іще один зелений вогник.

— Вибач, капітане,— сказав Артеміс благаючим голосом.— У нас майже не лишилося часу.

Він розгорнув палець і пройшов повз Холлі до червоного килимка на підлозі. Артеміс притулив палець до сканера. З'явилася невеличка кількість зеленого гелю. Індикатор сигналізації спалахнув зеленим.

Спрацювало. Звісно, спрацювало. Палець же був справжній.

Але більше нічого не відбулося. Двері не відчинилися.

Холлі ущипнула Артеміса за плече.

— Ну? Ми можемо увійти?

— Схоже, ні. І до речі, щипання не допомагає мені зосередитись.

Хлопець подивився на консоль. Що він пропустив? Думай, хлопче, думай. Змусь працювати клітини свого мозку. Він нахилився до других дверей, переніс вагу на іншу ногу. Червоний килимок під ногами пискнув.

— Звісно! — вигукнув він.

Хлопець схопив Холлі та притулив до себе.

— Це не просто розпізнавання голосу,— квапливо пояснив він.—

Килимок ще й вагу перевіряє.

І він мав рацію. Вони обоє важили майже стільки ж, скільки і Спіро. Механічний пристрій лишився задоволений. Другі двері опустилися в слот під ногами.

Артемій передав Холлі пальця.

— Лети,— сказав він.— У Спіро майже не лишилося часу. Я за тобою.

Холлі взяла палець.

— А якщо не вийде?

— Тоді переходимо до плану Б.

Холлі повільно кивнула.

— Сподіваюся, що не доведеться.

— І я сподіваюся.

Артемій увійшов у кімнату. Він не звернув уваги на коштовне каміння і цінні папери, пройшов прямо до плексигласової в'язниці Сі-Куба. На шляху в нього стояли двоє величезних громили. Обоє були в кисневих масках, але обличчя в них були неприродньо нерухомі.

— Вибачте, джентльмени. Чи ніхто не заперечуватиме, якщо я візьму Куб містера Спіро?

Чоловіки не відповіли. Це, мабуть, через паралітичний газ у каністрах, отриманий із отрути перуанських павуків. За хімічним складом газ був дуже схожий на мазь, яку південно-американські жителі використовували замість анестетика.

Артемій набрав код, який йому сказав на вухо Фоулі, і чотири боки плексигласової коробки тихо опустилися, лишивши Сі-Куб без захисту. Хлопець простягнув руку до приладу...

Спальня Спіро

Холлі через гардеробну повернулася до спальні Спіро. Підприємець лежав у тій самій позі, в якій вона його лишила. Його дихання було нормальним. Годинник на візорі Холлі показував 4:57. Саме вчасно.

Холлі обережно розгорнула палець і приставила до суглоба. Ліва рука Спіро була холодною. Капітан наблизилась зображення пошкодженого пальця за допомогою спеціального фільтра на візорі. Здається, краї зрізу чудово зійшлися.

— Зцілися,— сказала вона, і з кінчиків її пальців до пальця Спіро потекли магичні іскри.

Нитки синього світла зшили шкіру та епідерміс, поверх розрізу з'явилася нова шкіра і замаскувала рану. Палець почав вібрувати і пульсувати. З пор пішла пара, руку Спіро закрит туман. Рука затряслася, тремтіння передалося кістлявій грудній клітці. Спина магната вигнулася, і на мить Холлі здалося, що він переламається надвоє, але чоловік упав на ліжко. Серце його під час усієї операції билося рівно і розмірено.

Кілька блакитних іскорок пірнули в тіло Спіро, немов камінці в ставок, і попливли за вуха, саме туди, де щось шукав Артемис. Цікаво. Холлі відігнула одне вухо і побачила шрам у вигляді півмісяця. Під впливом магії той швидко зник. За другим вухом був такий само шрам.

Холлі збільшила зображення за допомогою шолома.

— Фоулі, що ти про це скажеш?

— Пластична хірургія,— відповів кентавр.— Може, наш друг Спіро робив підтяжку обличчя. А може...

— А може, це не Спіро,— закінчила Холлі та переключилася на Артемиса.— Артемисе, це не Спіро. Це дублер. Ти мене чуєш? Відповідай, Артемисе.

Артемис не відповів. Може, не хотів. А може, просто не міг.

Захищена кімната

Артемис протягнув руку до приладу, і фальшива стіна з пневматичним шипінням від'їхала вбік. За нею стояли Йон Спіро і Арно Блант. Посмішка у Спіро була такою широкою, що туди легко можна було вставити скибку кавуна.

Він заплескав у долоні, забрязкотіли браслети.

— Браво, містере Фауле. А дехто не вірив, що ви зможете.

Блант витяг із гаманця стодоларову банкноту і протягнув Спіро.

— Дякую, Арно. Сподіваюсь, це навчить тебе не битися об заклад із начальником.

Артемис кивнув.

— У спальні. То був ваш дублер.

— Так, Коста — мій кузен. У нього голова такої ж форми. Кілька шрамів, і ми стали схожими, немов дві краплі води.

— Тож ви налаштували гелевий сканер на відбиток його пальця.

— Лише на одну ніч. Хотів подивитися, як далеко ти зможеш

зайти. Дивовижний ти хлопець, Арті. Іще ніхто не потрапляв до цієї кімнати, а ти би здивувався, дізнавшись, скільки професіоналів намагалися це зробити. Схоже, моя система має кілька недоліків, нехай охорона з ними розбереться. Як ти увійшов? Кости ж із тобою не було.

— Секрет фірми.

Спіро спустився в кімнату.

— Байдуже. Передивлюся запис. Обов'язково знайдеться зо дві камери, до яких ти не дістався. Але я точно знаю одне: без допомоги не обійшлося. Перевір, чи є в нього мікрофон, Арно.

Не пройшло і п'яти секунд, як мікрофон було знайдено. Арно Блант із триумфом роздав чоботом крихітний циліндр.

Спіро зітхнув.

— Не сумніваюся, Арно, що цей маленький електронний прилад коштує набагато більше, ніж ти можеш заробити за все своє життя. Не знаю, чому я й досі тебе тут тримаю. Вже давно треба було тебе позбутися.

Блант поморщився. Ці зуби у нього були плексигласові, наполовину наповнені блакитною олією. Знаряддя смерті.

— Мені шкода, містере Спіро.

— Ти ще й не так пошкодуєш, мій зубастий друже,— сказав Артеміс.— Сюди прямує Батлер.

Блант мимоволі зробив крок назад.

— Не думай, що твої вигадки мене налякають. Батлер мертвий. Я сам бачив, як він відійшов в інший світ.

— Може, він і відійшов в інший світ. Та чи бачив ти, як він помер? Якщо я правильно пам'ятаю перебіг подій, після того як ти підстрелив Батлера, він підстрелив тебе.

Блант доторкнувся до скроні.

— Просто пощастило.

— Почастило? Батлер — непоганий снайпер. Я б не казав такого йому в очі.

Спіро напружено розсміявся.

— Хлопець тобі баки забирає, Арно. Йому лише тринадцять, а він грає на твоїх нервах, як на роялі в Карнегі-холл. Гей, візьми себе в руки, чоловіче, ти ж професіонал.

Блант спробував це зробити, але привид Батлера не йшов у нього з голови.

Спіро повернув Сі-Куб на подушечку.

— Усе це цікаво, Арті: і твої погрози, і дотепні жарти, але це нічого не означає. Я знову переміг. Для мене це просто гра. Забавка. Твоя маленька вилазка дуже зворушлива, але вона має тебе дечому навчити. Ти маєш зрозуміти, що все скінчилося. Цього разу ти лишився сам, і в мене немає часу на інші ігри.

Артемів зітхнув, ніби визнаючи перемогу.

— Усе це був просто урок, аби показати, хто тут хазяїн?

— Саме так. Декому потрібен час, щоб чомусь навчитися. Чим розумніший ворог, тим більше його. Ти мав зрозуміти, що ти мені не суперник.— Спіро поклав свою кістляву руку на хлопцеве плече. Артемів відчув вагу браслетів.— А тепер слухай уважно, синку. Я хочу, аби ти розблокував цей Куб. Ніяких викрутасів. Я ще не зустрічав комп'ютерного генія, який би не лишив для себе лазівки. Розблокуй цю крихітку просто зараз, або мені набридне розважатися, і повір мені, тобі це не сподобається.

Артемів обома руками взяв червоний Куб, подивився на його екран. Це делікатний етап плану. Спіро має повірити, що він знову обіграв Артеміса Фаула.

— Зроби, Арті. Зараз.

Артемів провів рукою по сухим губам.

— Гарзд. Мені потрібна хвилинка.

Спіро поплескав його по плечу.

— Я щедра людина. Даю тобі дві,— і кивнув Бланту: — Не відходь далеко, Арно. Не хочу, аби наш маленький друг підготував нам іще якісь сюрпризи.

Хлопець сів за металевий стіл і відкрив Куб. Він швидко зробив щось з оптичним волокном, одну волокнинку зовсім витяг. ЛЕП-блокатор. Менш ніж за хвилину він знову закрити Куб.

У Спіро аж очі округлилися від усіх тих багатств, що постали в його уяві.

— Гарні новини, Арті. Мені потрібні лише гарні новини.

Артемів опустив голову, немов нарешті зрозумів усю реальність, забувши про свій гонор.

— Я перезавантажив. Він працює. От тільки...

Спіро махнув рукою. Задзеленчали браслети.

— Що, тільки? Краще нехай то буде зовсім маленьке і неважливе.

— Нічого серйозного. Навіть і згадувати не варто було. Я повернувся до версії 1.0; версію 1.2 було запрограмовано на мій голос. 1.0 менш захищена, але більше темпераментна.

— Темпераментна! Ця ж коробочка, а не моя бабуся!

— Я не коробочка! — сказав Фоулі, новий голос Куба, дякувати відсутньому блокатору. — Я чудо штучного інтелекту. Я живу, а значить я навчаюсь.

— Розумієте, що я мав на увазі? — ледь чутно сказав Артеміс.

Кентавр розбереться з Кубом, але на цьому етапі потрібно приспати підозри Спіро.

Спіро так витріщився на Куб, ніби той був його підлеглим.

— Ти будеш зі мною сперечатися?

Куб нічого не відповів.

— Потрібно звертатися до нього на ім'я, — пояснив Артеміс. — Інакше він відповідатиме на будь-яке питання, що почують його сенсори.

— А яке в нього ім'я?

Джульєтта би тут сказала щось на кшталт «Тю!». Сам Артеміс таких слів не вживав, але зараз воно було б дуже доречним.

— Його ім'я Куб.

— Гаразд, Кубе. Ти будеш і надалі зі мною сперечатися?

— Я буду робити те, на що здатен мій процесор.

Спіро потер долоні з дитячою посмішкою, коштовності забрязкали, як камінці в морі.

— Так, крихітко, випробуємо тебе. Кубе, можеш ти сказати, чи спостерігають зараз за будівлею якісь супутники?

Фоулі якусь мить помовчав. Артеміс уявив, як він переглядає інформацію на моніторі.

— Саме зараз лише один, але судячи з кількості іонних промінів, цей будинок пронизує більше променів, ніж у «Міленіум Фалькон».

Спіро покосився на Артеміса.

— Якась вада у чіпі особистості, — пояснив хлопець. — Саме тому я і змінив його. Можемо полагодити це в будь-який момент.

Спіро кивнув. Не дуже йому хотілось, щоб його власна технологічна новинка глузувала.

— А що з тією групою, ЛЕП, Кубе? — запитав він. — Вони моніторили мене з Лондона. Спостерігають і досі?

— ЛЕП? Це система Ліванського супутникового телебачення,— сказав Фоулі, виконуючи інструкції Артеміса.— Переважно ігрові шоу. Їх сигнали так далеко не сягають.

— Гарзд, забудемо про них, Кубе. Мені потрібно знати серійний номер супутника.

Фоулі подивився на екран.

— Ага... Зараз гляну. США, зареєстрований на федеральний уряд. Номер ST1147P.

Спіро стиснув кулаки:

— Так! Правильно. Я вже й сам отримав цю інформацію. Кубе, ти пройшов перевірку.

Мільярдер виконав танок навколо лабораторії, на хвилюку забувши про жадобу і віддавшись дитячій радості.

— Слухай, Артї, я наче помолодшав на кілька років! Немов зараз надягну фрак і піду на шкільний випускний.

— Розумію.

— Не знаю, з чого почати. Чи зняти власні гроші? Або чиїсь іще? Артеміс вимушено посміхнувся.

— Перед вами відкритий увесь світ.

Спіро ніжно поплескав по Кубу.

— Саме так. І я скористаюся всім чим зможу.

На порозі з'явилися Пекс і Чіпс зі зброєю наперевіс.

Містере Спіро! — пробелькотів Пекс.— Це якісь тренування?

Спіро розреготався.

— Гей, дивіться! Ось і наша кавалерія! Трошки спізнилися. Ні, це не тренування. І мені б дуже хотілося знати, як малий Артеміс пройшов повз вас двох!

Дві гори м'язів витріщилися на Артеміса, немов він щойно з'явився нізвідки. Для їхнього замесмерованого мозку так воно і було.

— Не знаємо, містере Спіро. Ніколи його не бачили. Хочете, виведемо його на вулицю і влаштуємо невеличкий нещасний випадок?

Спіро знову зареготав, але цього разу зловісно.

— Маю для вас нову посаду, дурні. Витратні матеріали. Це для вас, а не для хлопця. Йому іще зарано. Второпали? Тож стійте сумирно і зробіть загрозливий вигляд, а не то заміню вас двома бритими горилами.

Спіро подивився на екран Куба, ніби в кімнаті більше нікого не

було.

— Здається, мені лишилося ще років із двадцять. А тоді нехай увесь світ котиться до біса. Родини в мене немає, нащадків також. Тож думати про майбутнє непотрібно. Висмокчу всю планету! Із цим Кубом я можу робити що завгодно з ким завгодно.

— Я знаю, що б я зробив спочатку,— сказав Пекс. Очі в нього стали такими здивованими, немов слова вилітали з рота попри його бажання.

Спіро завмер. Він не звик, щоб його переривали.

— І що б ти зробив, дурню? Замовив би столик у гриль-барі?

— Ні,— відповів Пекс. — Я б розібрався з хлопцями з «Фонетикс». Вони вже кілька років дихають нам у потилицю.

У кімнаті немов електрикою запахло. І не тому, що Пекс висловив свою думку, а тому що ця думка була слушною.

У «Спіро заблищали очі.

— «Фонетикс». Мої найбільші конкуренти. Ненавиджу їх. Немає більшого задоволення, ніж знищити цю купку другосортних невдах. Але як?

Тепер настала черга Чіпса.

— Я чув, що вони працюють над новим секретним комунікатором. Суперпотужна батарея або щось таке.

Спіро аж головою помотав. Спочатку Пекс, потім Чіпс? Може, вони і читати вміють? Але...

— Кубе,— сказав Спіро.— Хочу, аби ти увійшов до бази даних «Фонетикс». Скопіюй схеми проєктів, що зараз у розробці.

— Не можу, босе. «Фонетикс» працюють у закритій системі. Ніякого підключення до Інтернету. Мені потрібно бути в їхньому офісі.

Уся ейфорія Спіро випарувалася. Він повернувся до Артеміса.

— Про що він говорить?

Артеміс покашляв, прочищаючи горло.

— Куб не може сканувати закриті системи, доки його омнісенсори не торкатимуться комп'ютера, чи принаймні не будуть дуже близько до нього. У «Фонетикс» параноїдальне ставлення до хакерів, тож їхня лабораторія абсолютно ізольована, прихована під кількома поверхами каміння. Вони навіть електронної пошти не мають. Знаю, бо і сам кілька разів намагався зламати їхню базу.

— Але ж супутник Куб просканував, так?

— Супутник транслює сигнали. А якщо є трансляція, Куб може її відстежити.

Спіро погрався з ланцюжком на зап'ястку.

— Отже, мені потрібно йти до «Фонетикса».

— Я б цього не радив,— сказав Артеміс.— Великий ризик для особистої вендети.

Блант зробив крок уперед.

— Дозвольте, містере Спіро. Я можу віднести.

Спіро закинув до рота жменю вітамінів із пляшечки, яку дістав із кишені.

— Чудова думка, Арно. Справді чудова. Але мені не дуже хочеться, щоб контроль над Кубом перейшов до когось іншого. Хто знає, яким спокусам можна піддатися? Кубе, ти можеш вивести з ладу сигналізацію «Фонетикс»?

— Чи може гном витерти носа об штани?

— Це що таке?

— Е-е... Нічого. Технічний термін. Ви не зрозумієте. Я уже вимкнув сигналізацію «Фонетикс».

— А що з охороною, Кубе? Можеш її позбутися?

— Жодних проблем. Я можу дистанційно вжити потрібних заходів.

— Які саме?

— Каністри з газом у вентиляційній системі. Сонний газ. До речі, в Чикаго це незаконно. Але добре працює, немає побічних дій, не можна відстежити. Через дві години можна заходити.

Спіро крякнув.

— Ото вже параноїки з «Фонетикс». Ну, Кубе, вируби їх.

— Добраніч,— сказав Фоулі майже зловтішно.

— Добре. Так, Кубе, усе, що відділяє нас від планів «Фонетикс», міститься в комп'ютері в зашифрованому вигляді.

— Не смішіть мене. Іще не винайшли такий пристрій, який би зміг точно визначити той незначний час, за який я зламаю жорсткий диск «Фонетикса».

Спіро пристебнув Куба до паска.

— А знаєш, цей хлопець починає мені подобатися.

Артеміс зробив останню спробу змінити ситуацію.

— Містере Спіро, не думаю, що це слухна думка.

— Звісно, не думаєш,— зареготав Йон Спіро, прямуючи до дверей.

— Тому я беру тебе із собою.

Науково-дослідні лабораторії «Фонетикс», Індустріальний сектор Чикаго

Спіро вибрав зі свого великого парку автомобілів «Лінкольн Таун Кар». Модель дев'яностих, з фіктивною реєстрацією. Він часто використовував його, коли доводилося тікати. Машина досить стара, щоб лишатися непомітною, а якщо поліція і помічала номер, то все одно нічого не могла дізнатися.

Бланк припаркувався навпроти головного входу до лабораторій «Фонетикс». За прозорими дверима сидів охоронець. Арно дістав із бардачка складний бінокль. Навів на охоронця.

— Спить як дитина,— заявив він.

Спіро поплескав його по плечу.

— Добре. У нас менше двох годин. Зможемо?

— Якщо Куб такий гарний, як усі кажуть, то ми за п'ятнадцять хвилин зйдемо і вийдемо.

— Це машина,— холодно відповів Артеміс.— Не один із твоїх накачаних стероїдами друзів.

Блант озирнувся через плече. Артеміс сидів на задньому сидінні, затиснутий між Пексом і Чіпсом.

— Чому це ти раптом став такий хоробрий?

Артеміс знизав плечима.

— Що мені втрачати? Врешті-решт, гірше вже не буде.

За прозорими дверима були звичайні. Куб дистанційно відкрив замок, і вся банда зайшла до вестибюлю. Сигналізація не спрацювала, охоронці назустріч їм не вискочили.

Спіро пішов коридором. Новий технологічний друг і думка про те, що зовсім скоро «Фонетикс» вилетить із бізнесу, зробили його напрочуд хоробрим. Система охорони для Куба була не серйозніша, ніж паперова огорожа для танка, і зовсім скоро Спіро з компанією спускалися на вісім поверхів вниз до лабораторій.

— Ми їдемо під землю,— хмикнув Пекс.— Туди, де лежать кістки динозаврів. А ви знали, що через мільйон мільярдів років лайно динозаврів перетворюється на діаманти?

Як правило, такий коментар уважався образою, але сьогодні Спіро був у чудовому гуморі.

— Ні, я не знав, Пексе. Може, платити тобі зарплатню лайном?

Пекс вирішив, що заради своїх фінансів краще тримати язика за зубами.

На вході в лабораторію стояв сканер відбитків пальців. Навіть не гелевий. Куб легко відсканував відбитки на пластині та знову спроектував їх на сенсор. Навіть коду не було.

— Так просто,— хмикнув Спіро.— Я мав зробити це ще кілька років тому.

— Можна трохи подякувати,— не витримав Фоулі.— Врешті-решт, я привів нас сюди і знешкодив охорону.

Спіро підніс коробочку до обличчя.

— Я ж не розтрощив тебе, Кубе, тож уважай, що подякував.

— Нема за що,— буркнув Фоулі.

Арно Блант перевірів монітори охорони. Повсюди лежали неприємні охоронці, один відключився, ледь засунувши в рота бутерброд.

— Маю зізнатися, містере Спіро, що робота чиста. «Фонетикс» навіть сам сплатить за сонний газ.

Спіро глянув на стелю. Там у напівтемряві блимали кілька червоних вогників камер.

— Кубе, а ти не збираєшся навідатися до відео- кімнати по дорозі назад?

— Такого не буде,— відповів Фоулі, як справжній актор,— Я стер із плівок наше зображення.

Пекс і Чіпс підхопили Артеміса під руки.

— Зрадник,— пробурмотів хлопець.— Я подарував тобі життя, Кубе. Я твій творець.

— Так. Може, ти зробив мене занадто схожим на тебе. «*Aurum potestas est*». Золото — сила. Я лише роблю те, чого ти мене навчив.

Спіро ласкаво потер Куб.

— Подобається мені цей хлопець. Немов брат, якого я ніколи не мав.

— Я думав, у вас є брат,— спантеличено сказав Чіпс.

— Гаразд,— відмахнувся Спіро.— Немов брат, який мені дуже подобається.

Сервер «Фонетикс» розташувався по центру лабораторії. Монолітний жорсткий диск із довгими дротами, що тяглися в різні боки.

Спіро відчепив свого найкращого друга від паска.

— Де ти хочеш бути, Кубе?

— Просто постав мене на кришку сервера, мої омні-сенсори зроблять усе, що потрібно.

Спіро так і зробив, і через кілька секунд на маленькому екрані Сі-Куба замерехтіли схеми.

— Вони в мене! — зрадив Спіро, тріумфально розмахуючи кулаками.— Це останній електронний лист з вигаданими цінами на акції, що я отримую від цих хлопців.

— Завантаження завершено,— відрапортував Фоулі.— Маємо всі проекти «Фонетикса» на найближчі десять років.

Спіро притиснув Куба до грудей.

— Чудово! Я зроблю нашу версію телефону «Фонетикс» раніше за них, зароблю кілька мільйонів, а вже потім випущу Куб.

Арно зосередив увагу на моніторах охорони.

— Е-е, містере Спіро, здається, у нас незапланована ситуація.

— Ситуація? — гримнув Спіро.— Що це означає? Ти більше не солдат, Бланте. Говори англійською.

Новозеландець постукав пальцем по монітору, немов від цього щось змінилося б.

— Тобто, маємо проблему. Я би сказав, велику проблему.

Спіро схопив Артеміса за плече.

— Що ти накоїв, Фауле? Це якась?..

Спіро не закінчив фразу. Він щось помітив.

— Твої очі. Що з твоїми очима? Вони різного кольору.

Артеміс подарував йому свою найкращу вампірську посмішку.

— Це щоб краще вас бачити, Спіро.

У вестибюлі «Фонетикса» сплячий охоронець раптом прийшов до тями. Це була Джульєтта. Вона обережно визирнула з-під козирка бейсболки, щоб переконатися, що Спіро нікого не лишив у коридорі.

Після того як Спіро захопив Артеміса в захищеній кімнаті, Холлі перенесла їх до «Фонетикса», щоб розпочати план Б.

Звісно, не було ніякого сонного газу. І охоронців було лише двоє. Один спав у кімнаті відпочинку, інший обходив верхні поверхи. Проте Спіро не потрібно було цього знати. Він побачив численну родину Фоулі, які хропли по всіх кабінетах завдяки підключенню до відеосистеми «Фонетикса».

Джульєтта підняла слухавку телефону на столі й натиснула три кнопки.

9... 1... 1...

Спіро обережно потягнувся двома пальцями до ока Артеміса і витяг звідти іридокамеру. Уважно її роздивився, особливо мікросхеми на ввігнутому боці.

— Електроніка,— прошепотів він.— Дивовижно. Що це таке?

Артеміс поморгав, щоб з ока скотилася сльозинка.

— Нічого. Цього ніколи тут не було. І мене теж ніколи тут не було.

Обличчя Спіро спотворилося від люті.

— Ти тут був, Фауле, і ніколи звідси не вийдеш.

Блант постукав свого роботодавця по плечу. Непростима фамільярність.

— Босе, містере Спіро. Ви маєте це побачити.

*

Джульєтта зняла куртку охоронця «Фонетикс». Під нею була поліцейська форма. В лабораторіях може статися все що завгодно, і її обов'язок — простежити, щоб з Артемісом нічого не сталося. Вона сховалася за колонами у вестибюлі і стала чекати сирен.

Спіро дивився на монітори охорони. Зображення змінилося. Не було більше ніяких охоронців. Замість них на екранах Спіро зі своїми помічниками заходили до «Фонетикса». Але була одна важлива відмінність. Артеміса на екрані не було.

— Що відбувається, Кубе? — просичав Спіро.— Ти ж казав, що всі наші сліди стерті з плівки.

— Я збрехав. Мабуть, у мене розвивається схильність до злочинів.

Спіро з усієї сили кинув Куб на підлогу. Той лишився цілим.

— Міцний полімер,— сказав Артеміс, піднімаючи мініатюрний комп'ютер.— Розбити майже неможливо.

— На відміну від тебе,— зауважив Спіро.

Артеміс, немов лялька, бовтався між Пексом і Чіпсом.

— Хіба ви не розумієте? Ви всі на запису. Куб працював на мене.

— Теж мені, налякав. Ну і що з того, що ми на запису? Усе, що потрібно зробити,— це навідатися до кімнати спостереження і забрати запис.

— Не все так просто.

Спіро й досі вірив, що можна втекти.

— Чому ж ні? Що мене зупинить? Ти, малий?

Артемів показав на екран:

— Ні. Оті малі.

Чиказькі поліцейські привезли із собою все, що мали, ще й позичили дещо. «Фонетикс» — найбільший працедавець у місті, не кажучи вже про те, що він входить до п'ятірки найщедріших спонсорів поліцейського фонду. Коли надійшов дзвінок на 911, черговий сержант скаламутив усе місто.

Через п'ять хвилин команда із двадцяти офіцерів уже забігала в двері «Фонетикс». Над будинком зависли два гелікоптери, а на дахах сусідніх будинків залягли вісім снайперів. Проскочити ніхто б не зміг, хіба що людина-невидимка.

Охоронець «Фонетикс» повернувся з обходу і помітив на моніторах чужинців. І майже відразу побачив, що в двері стукають поліцейські зі зброєю в руках.

Він їх упустив.

— Саме збирався вам телефонувати, хлопці,— сказав він.— Тут якісь люди. Може, підкоп зробили. Повз мене вони не проходили.

Охоронець у кімнаті відпочинку був здивований іще більше. Він саме закінчував читати спортивну колонку в «Геральд Трібьюн», коли до кімнати увірвалися двоє серйозних дядьок у бронежилетах.

— Паспорт? — гримнув один. Очевидно, часу на повні речення в нього не було.

Тремтячою рукою охоронець простягнув ламіновану картку.

— Лишайтеся на місці, сер,— порадив офіцер поліції. Двічі повторювати йому не довелося.

Джульєтта вислизнула з-поза колони і приєдналася до поліцейських. Вона бігала і наставляла пістолет так само, як і всі інші, тому відразу ж влилася в групу. Але на шляху поліцейських виникла одна маленька проблемка. Потрапити в лабораторію можна було лише одним шляхом. Через шахту ліфта.

Два офіцери ломиками розкрили двері.

— Маємо дилему,— зітхнув один.— Якщо відключимо живлення, ліфт не підніметься. Якщо викличемо ліфт, злочинці про нас дізнаються.

Джульєтта виступила вперед.

— Перепрошую, сер. Дозвольте мені спуститися по кабелю. Я підірву двері, а ви відключите живлення.

Командир навіть і думати не став.

— Ні. Надто небезпечно. Злочинці матимуть достатньо часу, щоб іще сто разів на ліфті прокотитися. А ти хто така?

Джульєтта витягла з кишені маленький затискач, пристебнула його до кабелю ліфта і стрибнула в шахту.

— Новенька,— крикнула вона, зникаючи в темряві.

Спіро і вся компанія в лабораторіях мов загіпнотизовані спостерігали за подіями на моніторах. Фоулі зробив так, щоб вони бачили все, що відбувалося на верхніх поверхах.

— Група захвату,— сказав Блант.— Гелікоптери. Зброя. Як таке сталося?

Спіро стукнув себе по лобі.

— Підстава. Усе це підстава. Думаю, Мо Дігенс теж на тебе працює?

— Так. І Пекс із Чіпсом теж, хоча вони навіть не знають про це. Ви б сюди не прийшли, якби це я запропонував.

— Але як? Як ти все це робиш? Це неможливо.

Артеміс кинув погляд на монітори.

— Як бачите, можливо. Я знав, що ви чекатимете на мене в кімнаті у Вежі Спіро. Власне, мені лишилося скористатися вашою ненавистю до «Фонетикса», аби заманити вас туди, вивести за межі знайомої території.

— Якщо я впаду, ти полетиш зі мною.

— Неправильно. Мене тут ніколи не було. Запис це доведе.

— Але ж ти тут! — прогарчав Спіро, втрачаючи терпець. Він трусився усім тілом, із губ бризкала слина.— Твоє мертве тіло це доведе. Дай мені пістолета, Арно. Я його підстрелю.

Блант не зміг приховати розчарування, але зробив так, як йому сказали. Тремтячими руками Спіро наставив зброю на хлопця. Пекс і Чіпс квапливо відступили. Бос не славився влучною стрільниною.

— Ти забрав у мене все,— крикнув Спіро.— Все.

Артеміс лишався на диво спокійним.

— Ви не зрозуміли, Йоне. Я ж вам кажу, що мене тут немає.— Він зробив паузу, щоб перепочити.— І ще одне. Про моє ім'я. Так, у Греції це жіноче ім'я. Але інколи з'являється чоловік з таким хистом до по-

лювання, що він заслуговує на те, щоб носити це ім'я. Я чоловік. Артеміс-мисливець. Я полював на вас.

І він зник.

Холлі летіла над Спіро і його командою від Вежі Спіро до будівлі «Фонетикса». Вона отримала дозвіл увійти до будинку раніше, коли Джульєтта заглянула у вестибюль і спитала в охоронця, чи можна якось зайти й оглянути офіси.

Найніжнішим голоском дівчина спитала:

— Гей, містере, а чи можна мені привести із собою свого невидимого друга?

— Так, люба,— хихикнув охоронець.— Можете навіть ковдру захопити, якщо вам так буде зручніше.

Отже, вони були всередині.

Холлі летіла під самою стелею, спостерігаючи за Артемісом. Хлопець Бруду дуже ризикував. Якщо Спіро вирішив би пристрелити його у Вежі Спіро, всьому настав би кінець.

Але ні — як хлопець і передбачав, Спіро відтягував вирішальну мить, аби зайвий раз показати себе генієм злочину. Але справжнім генієм був не він. То був Артеміс. Хлопець керував усією операцією від початку до кінця. Він навіть запропонував замесмеризувати Пекса і Чіпса. Необхідно було, щоб ідею вторгнення до «Фонетикса» запропонували саме вони.

Коли двері ліфта відчинилися, Холлі була вже готова. Зброя заряджена, ціль обрана. Але потрібно чекати на сигнал.

Артеміс не квапився. Лишався мелодраматичним до самого кінця. І саме тоді, коли Холлі вже була готова порушити наказ, він заговорив.

— Я чоловік. Артеміс-мисливець. Я полював на вас.

«Артеміс-мисливець». Сигнал.

Холлі перевела крила на ручний режим, спустилася, зависла за метр над землею. Причепила Артеміса мотузкою до місячного паска й опустила перед ним камуфляжну фольгу. Усім у кімнаті здалося, що хлопець просто зник.

— Піднімаємось,— сказала вона, хоча Артеміс не міг її чути, і дала газу.

За секунду вони вже були в безпеці серед кабелів, що тяглися по стелі.

Під ними божеволів Йон Спіро.

Спіро заблимав. Хлопець зник! Просто зник! Такого не може бути. Він Йон Спіро! Ніхто не може перемогти Йона Спіро!

Він повернувся до Пекса і Чіпса, розмахуючи пістолетом.

— Де він?

— Га? — спитали охоронці в унісон. Без репетицій.

— Де Артемис Фаул? Що ви з ним зробили?

— Нічого, містере Спіро. Ми просто стояли тут і спостерігали.

— Фаул сказав, що ви на нього працюєте. Тож віддайте його мені.

У Пекса кипів мозок. Думати для нього — все одно що для кухонного комбайна мішати цемент.

— Обережно, містере Спіро, пістолет небезпечний. Особливо той кінець, де дірочка.

— Це ще не кінець, Артемісе Фаул,— крикнув Спіро у стелю.— Я тебе знайду. Я ніколи не здаюся. Даю тобі слово Йона Спіро. Моє слово!

Він почав стріляти навмання, лишаючи дірки в моніторах, вентиляційних трубах і кондиціонерах. Одна куля просвистіла за метр від Артеміса.

Пекс і Чіпс не дуже розуміли, що відбувається, але вирішили приєднатися до розваги. Вони повитягували зброю і почали стріляти по обладнанню.

Блант тримався осторонь. Він вирішив, що контракт із працедавцем можна вважати розірваним. Тепер Спіро не викрутиться. Кожен відповідає лише за себе. Блант кинувся до металевої панелі на стіні і почав викручувати гвинти. Одна секція відпала. За нею було сантиметрів п'ять вільного місця для кабелів, а далі починався бетон. Вони в пастці.

За спиною клацнули двері ліфта.

Джульєтта спустилася шахтою ліфта.

— Усе гаразд,— почувла вона голос Холлі в навушнику,— Але Спіро почав стріляти по лабораторії.

Джульєтта нахмурилася. Начальник у небезпеці.

— Вирубите їх «Нейтрино».

— Не можу. Якщо поліція знайде Спіро непритомним, він скаже, що його підставили.

— Гаразд. Іду до вас.

— Ні. Чекай на поліцейських.

— Ні. Ти подбай про зброю. Усе інше залиш мені.

Мульч віддав Джульєтті пляшечку з гномським поліролем для скелі. Вона плеснула трошки на дах ліфта, і той розплавився, як жир на пательні.

Джульєтта зістрибнула в кабінку, пригнулася, на випадок, якщо Блант вирішить пальнути по ліфту.

— На рахунок три.

— Джульєтто.

— Я починаю на рахунок три.

— Гарзд.

Джульєтта потяглася до кнопки, що відкриває двері.

— Один.

Холлі дістала «Нейтрино», зафіксувала на системі прицілювання на візорі всі чотири цілі.

— Два.

Вона відключила захист для точності, адже вібрації могли відвести заряд. На секунду вона сховалася за фольгою Артеміса.

— Три.

Джульєтта натиснула кнопку.

Холлі зробила чотири постріли.

У Артеміса було менше хвилин, щоб зробити свій хід. Менше хвилини, поки Холлі виводила зі строю Спіро і компанію. Умови важко було назвати ідеальними — крики, постріли, безлад. Утім, чи може бути кращий час, аби виконати останній пункт плану? Дуже важливий пункт.

Щойно Холлі відключила захист і почала стріляти, Артеміс висунув плексигласову клавіатуру з нижньої частини Куба і почав набирати текст. Через кілька секунд він уже мав доступ до банківських рахунків Спіро — до всіх тридцяти семи, розташованих у банках острова Мен і Кайманових островів. Тепер він мав доступ до всіх секретних фондів.

Куб швиденько підрахував загальні кошти — 2,8 мільярда доларів США, не рахуючи зміст депозитних сховищ, до яких не можна було дістатися по Інтернету. 2,8 мільярда доларів. Вистачить, аби відновити спадок Фаулів і повернути їм статус однієї з п'ятьох найбагатших родин Ірландії.

Артеміс уже збирався перевести гроші, як раптом згадав батькові слова. Слова батька, якого йому повернули ельфи...

— Ну що, Артї? Вирушиш у подорож разом зі мною? Коли настане мить, ти скористаєшся шансом стати героєм?

Чи справді йому потрібні ті мільярди?

Звісно, потрібні. *Augur potestas est.* Золото — сила.

Хіба? Чи скористаєшся ти шансом стати героєм? Чи зробиш щось важливе?

Застогнати вголос було аж ніяк не можна, тож Артеміс закотив очі та заскреготів зубами. Якщо він і стане героєм, то нехай уже таким, якому добре платять. Він швидко вирахував десять відсотків своїх комісійних від 2,8 мільярда доларів, а решту перевів на рахунок Міжнародного фонду амністій. Він зробив так, щоб не можна було повернути гроші. На випадок, якщо пізніше знову виникне спокуса.

Артеміс іще не закінчив. Лишилося зробити ще одну добру справу. Успіх цієї операції залежав від того, чи уважно Фоулі дивиться шоу з «Фонетикс», аби помітити, що хлопець утрутився до його системи.

Артеміс відкрив сайт ЛЕП і вимкнув зломщик паролів. На кожен символ пішло десять дорогоцінних секунд, але скоро він уже зайшов на мікросайт ЛЕП. Те, що йому було потрібно, містилося в розділі «Злочинці». Повна історія арештів Мульча Діггумса. Звідти дуже легко було відстежити перший ордер на арешт. Артеміс поміняв дату на ордері на день пізніше. Це означало, що всі наступні арешти і звинувачення анулювалися. Справний адвокат з легкістю витягне його із в'язниці.

— Ми з тобою ще не розплатилися, Мульче Діггумсе,— прошепотів він, вимкнув Куб і пристебнув його до паска Холлі.

Джульєтта так швидко увірвалася в двері, що її рук і ніг не можна було розгледіти. Нефритове кільце кружляло навколо неї, як блешня на вудочці.

Батлер би так ніколи не вчинив, і вона це прекрасно знала. Він розробив би ідеально практичний і безпечний план — саме тому в нього була тату, а в неї ні. Ну, може, тому вона і не хотіла те тату. Може, вона просто хотіла жити так, як сама бажає.

Вона швидко розібралася в ситуації. Холлі не схибила. Двоє громил уже дмухали на свої обпечені долоні, а Спіро повзав навколїшках, як капризна дитина. Блант піднімався з підлоги і тягнувся до зброї.

Хоча охоронець і стояв на колінах, спираючись на руки, він усе одно перебував майже на рівні очей дівчини.

— Ти не дозволиш мені навіть підвестися? — спитав він.

— Ні,— відрізала Джульєтта і розмахнулася нефритовим кільцем, як Давид пращею. Воно влучило в перенісся Бланта, щось хруснуло, і охоронець на кілька хвилин засліп.

Досить часу, аби поліція Чикаго спустилася шахтою ліфта.

Блант вийшов із гри. Джульєтта очікувала відчуття якоесь полегшення, але її охопив сум. У жорстокості не було радощів.

Пекс із Чіпсом розуміли, що потрібно щось робити. Може, коли вони знешкодять дівчину, то повернуть довіру містера Спіро? Вони підійшли до Джульєтти з різних боків з кулаками напоготові.

Дівчина поманила їх пальчиком.

— Вибачте, хлопці. Вам доведеться поспати.

Охоронці не звертали уваги і підходили ближче.

— Спати, я сказала!

Ніякої реакції.

— Ти мусиш сказати саме ті слова, якими я їх замесмеризувала,— сказала їй на вухо Холлі.

Джульєтта зітхнула.

— Ну, якщо вже мушу... Гаразд, панове. Барні сказав спати.

Пекс і Чіпс захропли ще до того, як попадали на підлогу.

Лишився один Спіро, а він белькотів щось таке, що годі було вважати його загрозою. Белькотів він, і коли група захвату чиказької поліції надягала на нього наручники.

— Поговоримо з тобою у відділку,— суворо сказав Джульєтті капітан поліції.— Ти загрожуєш не лише своїм товаришам, а й сама собі.

— Так, сер,— слухняно відповіла дівчина.— Не знаю, що на мене найшло, сер.

Вона підняла голову. Судячи з ледь помітного мерехтіння повітря, в напрямку шахти ліфта щось пролетіло. Начальник у безпеці.

Холлі повернула зброю в кобуру, включила захист.

— Час летіти, — сказала вона, приглушивши звук внутрішньої системи зв'язку до мінімуму.

Холлі ретельно обгорнула Артеміса камуфляжною фольгою, переконавшись, що ані руки, ні ноги не стирчать назовні. Дуже важливо покинути сцену, доки ліфт порожній. Щойно почнуть збиратися працівники преси, навіть ледь помітне мерехтіння можна буде зафіксувати на плівку.

Вони летіли через кімнату, а Спіро в цей самий час виводили з лабораторій. Він нарешті заспокоївся.

— Мене підставили,— повторював він найневиннішим голосом,— Мої адвокати вас на шматки розірвуть.

Артеміс не втримався і прошепотів йому на вухо, пролітаючи повз:

— Прощавай, Спіро. Ніколи не зв'язуйся з хлопчиком-генієм.

Спіро завив у стелю, немов збожеволілий вовк.

Мульч чекав на протилежному боці вулиці, натискаючи на педаль газу, як нетерплячий пілот «Гран-прі». Він сидів за кермом на ящику з-під апельсинів, з прив'язаною до ноги планкою. Інший кінець планки був примотаний скотчем до акселератора.

Джульєтта нервово поглядала на цю складну систему.

— Хіба ти не звільниш ногу? А як ти натискатимеш на гальма?

— Гальма? — розреготався Мульч.— Навіщо мені гальма? Я ж не іспит на права складаю.

На задньому сидінні Холлі з Артемісом одночасно потягнулися за паском безпеки.

ГЛАВА 11: ЛЮДИНА-НЕВИДИМКА

Маєток Фаулів

ВОНИ дісталися Ірландії без особливих пригод, хіба що Мульчеві вдалося п'ятнадцять разів мало не втекти від Холлі, один раз навіть у літаку, де вона спіймала його в туалеті з парашутом і пляшкою гномського поліролю для скелі. Більше Холлі його нікуди не відпускала.

Батлер чекав на них біля головного входу до маєтку Фаулів.

— Прошу додому. Радий бачити, що всі живі. А тепер мені потрібно йти.

Артемів узяв його за руку.

— Старий друже, куди ти підеш у такому стані? Але Батлер був налаштований дуже рішуче.

— Останнє завдання, Артемісе. Вибору я не маю. До того ж, я займався пілатесом, тому зараз почуваюся значно сильнішим.

— Блант?

— Так.

— Але ж він у в'язниці,— сказала Джульєтта.

— Уже ні,— похитав головою Батлер.

Артемів зрозумів, що відмовити охоронця вони не зможуть.

— Принаймні, візьми Холлі. Вона допоможе.

Батлер підморгнув ельфійці.

— Я на це розраховував.

Чиказька поліція кинула Арно Бланта до фургона під нагляд двох офіцерів. Вони вирішили, що двох вистачить, оскільки на затриманому були наручники. Свою думку вони змінили, коли фургон знайшли за шість миль від Чикаго. Тепер наручники були на офіцерах, а

затриманого і слід прохолов. Ось що написав сержант Іггі Лебовскі у своєму рапорті: «Цей хлопець розірвав наручники, немов то був паперовий ланцюжок. Попер на нас, наче паровоз. Ми нічого не встигли вдіяти».

Але далеко Арно Блант не втік. У Вежі Спіро постраждала його гордість. Він знав, що дуже скоро звістка про його приниження пошириться серед усіх охоронців. І пізніше на сайті Свиня Ла Ру так і написав: «Арно дозволив нам'яти собі боки якомусь шмаркачеві». Блант прекрасно розумів, що приречений чути хихотіння щоразу, як заходитиме до кімнати з крутими хлопцями,— хіба що помститься за образу, що її спричинив Артемис Фаул.

Знав охоронець і те, що в нього лише кілька хвилин до того, коли Спіро здасть поліції адресу, тож кинув у сумку кілька фальшивих щелеп і взяв таксі до міжнародного аеропорту О'Хара.

Блант був приємно здивований, коли зрозумів, що корпоративну кредитну картку Спіро ніхто не заблокував, тож скористався нею, щоб купити собі авіаквиток до першого класу найближчого рейсу до Лондона. Звідти він перебереться до Ірландії поромом.

План був не дуже складний, проте він би спрацював, коли б на паспортному контролі не сидів Сід Коммонс, колишній зелений берет, що служив разом із Батлером у Монте-Карло. Щойно Блант розкрив рота, в голові Коммонса дзенькнув дзвоник. Чоловік, який стояв перед ним, ідеально відповідав опису, що йому прислав факсом Батлер. Аж до дивних зубів. Блакитна олія та вода, якщо таке взагалі буває. Коммонс натиснув на кнопку під столом, і через кілька секунд група охоронців позбавила Бланта паспорта і заарештувала.

Начальник охорони схопився за телефон, щойно за підозрюваним зачинилися двері. Він набрав міжнародний номер. Через два дзвінка він почув:

— Резиденція Фаулів.

— Батлере? Це Сід Коммонс із Хітроу. До мене потрапив чоловік, яким ти цікавився. Кумедні зуби, тату на шії, новозеландський акцент. Інспектор Джастін Барр кілька днів тому прислав його опис. Сказав, що ти можеш його впізнати.

— Він досі у вас? — запитав дворецький.

— Так. Тримаємо в камері попереднього ув'язнення. Його саме перевіряють.

— Скільки часу вам знадобиться?

— Щонайбільше дві години. Але якщо він той, хто ти кажеш, комп'ютерна перевірка нічого не дасть. Щоб передати його Скотланд-Ярду, нам потрібне зізнання.

— Зустрінемося в залі прибуття під табло з розкладом рейсів через тридцять хвилин,— сказав Батлер і відключився.

Сід Коммонс витріщився на мобільний телефон. Як Батлер дістанеться сюди із Ірландії за тридцять хвилин? Та це неважливо. Це той самий Батлер, що десятки разів рятував його життя в Монте-Карло багато років тому, тож зараз Сід має чудовий шанс виплатити свій Борг.

Через тридцять дві хвилини Батлер з'явився в залі прибуття.

Друзі потиснули руки, і Сід уважно оглянув Батлера.

— А ти змінився. Постарішав.

— Наздогнали мене бійки,— сказав охоронець, тримаючись рукою за серце.— Час іти на пенсію.

— Чи можна спитати, як ти сюди дістався?

Батлер поправив краватку.

— Не варто. Краще тобі не знати.

— Зрозуміло.

— Де наш хлопець?

Коммонс провів його в задню частину будівлі, повз юрбу туристів і таксистів з плакатиками.

— Ходи сюди. Ти ж незброєний? Ми друзі, але я не можу впустити сюди людину зі зброєю.

Батлер розкрив піджак:

— Можеш мені довіряти. Я знаю правила.

Вони піднялися на два поверхи на спеціальному ліфті і довго ішли по тьмяному коридору.

— Ну от,— нарешті сказав Сід, указуючи на скляний прямокутник.— Він тут.

Скло виявилось особливим дзеркалом. За маленьким столиком Батлер побачив Арно Бланта, що нетерпляче вистукував пальцями по пластиковій поверхні.

— Це він? Цей чоловік підстрелив тебе у Найтсбриджі?

Батлер кивнув. Це він. Той же самий гультайський вигляд. Ті ж самі руки, що натиснули на курок.

— Паспорт у нього чистий, і все, що ми маємо,— це твоє слово

проти його. І якщо чесно, ти не дуже скидаєшся на підстреленого.

Батлер поклав руку на плече друга.

— Не думаю...

Коммонс навіть не дав йому договорити.

— Ні. Туди заходити не можна. Ніяк. Мене звільнять. Та якби ти і вибив із нього зізнання, до суду справа не дійде.

Батлер кивнув.

— Розумію. Не проти, коли я залишусь? Хочу подивитись, що воно буде.

Коммонс із полегшенням погодився, задоволений, що Батлер не став на нього тиснути.

— Жодних проблем. Лишайся скільки хочеш. Але я видам тобі бейджик відвідувача.— Він вийшов у коридор і знову повернувся.

— Не заходь туди, Батлере. Якщо ти це зробиш, ми його назавжди втратимо. І до речі, тут усюди камери.

Батлер посміхнувся. Таке він не часто робив.

— Не хвилюйся, Сіде. Ти не побачиш мене в тій кімнаті.

Коммонс зітхнув.

— Добре. Чудово. Просто іноді в тебе такі очі...

— Я змінився. Змужнів.

Коммонс розсміявся.

— Ото було б диво!

Він завернув за ріг, лише чути було, як він сміється. Щойно він пішов, поруч із Батлером з'явилася Холлі.

— Камери? — прошепотів охоронець кутом рота.

— Я перевірила іонні промені. Тут безпечно.— Вона витягла з рюкзака камуфляжну фольгу і поклала її на підлогу.

Потім вона обгорнула навколо кабелю, що вів до зовнішньої стіни камери, відрізок оптичного волокна.

— Так,— сказала вона, прислухаючись до голосу Фоулі у навушнику.— Починаємо. Фоулі зітре наше зображення із запису. Зараз ми невидимі для камер і мікрофонів. Ти знаєш, що робити?

Батлер кивнув. Вони вже все обговорили, але Холлі, як справжній боєць, мала переконатися.

— Я знову вмикаю захист. Дай мені секунду, а потім накинь на себе фольгу і роби справу. Даю тобі дві хвилини, доки твій друг не повернеться. Після цього ти лишаєшся сам.

— Зрозуміло.

— Хай щастить,— сказала Холлі, замерехтіла і стала невидимою.

Батлер трохи зачекав і зробив два кроки ліворуч. Підняв фольгу і накинув її на голову і плечі. Для звичайної людини він став невидимим. Але якщо хтось наблизиться, побачить силует кремезної людини. Тож краще поквапитися. Він відчинив двері камери і ступив усередину.

Арно Блант недаремно турбувався. Це ні в які ворота не лізе. Скільки можна тримати людину за фальшиві зуби, га? Аж ніяк не довго. Може, подати в суд на британський уряд і повернутися додому до Нової Зеландії?

Двері відчинилися сантиметрів на тридцять і знову зачинилися. Блант зітхнув. Поліцейські штучки. Нехай затриманий попотіє кілька годин, потім відчинять двері, щоб він вирішив, що допомога вже близько. А коли ніхто не заходив, затриманий впадав у відчай. І готовий був усе розповісти.

— Арно Блант,— нізвідки пролунав голос.

Блант припинив стукати пальцями і випрямився.

— Що таке? — з підозрою запитав він.— Тут є колонки? Це смішно, хлопці. Справді смішно.

— Я прийшов по тебе,— сказав голос.— Прийшов поквитатися.

Арно Блант упізнав голос. Він йому від самого Чикаго снівся. Відтоді, як ірландський хлопчисько сказав, що Батлер повернеться. Так, це безглуздо, привидів не існує. Але було щось таке у погляді Артеміса Фаула, що змушувало повірити у потойбічний світ.

— Батлере? Це ти?

— Ага,— сказав голос.— Пам'ятаєш мене.

Арно глибоко вдихнув. Заспокоївся.

— Не знаю, що тут відбувається, але я на це не поведусь. Що? Мені плакати, як дитина, бо ви нашли когось, хто говорить, як мій... Як мій знайомий?

— Це не жарт, Арно. Я тут.

— Звісно. Якщо ти тут, чому я тебе не бачу?

— Ти переконаний, що не бачиш, Арно? Подивись краще.

Блант стурбовано обвів кімнату поглядом. Нікого більше не було. Нікого. Точно. Але щось там таке було у кутку... Немов скривлене дзеркало.

— О, помітив мене.

— Нічого я не помітив,— тремтячим голосом відповів Блант. — Усе, що я бачу,— як повітря тремтить від тепла. Вентиляційна шахта, чи що там таке.

— Хіба? — відкинув фольгу Батлер.

Блантові здалося, що той матеріалізувався просто з повітря. Бідолаха аж підстрибнув, відкинувши стільця до стіни.

— Господи! Хто ти такий?

Батлер трохи зігнув коліна. Готовий до дії. Тепер він став старшим, це правда. І повільнішим. Але ельфійська магія поліпшила його реакцію, та й досвіду в нього було набагато більше, ніж у Бланта. Джульетта хотіла сама все за нього зробити, але деякі речі вимагають особистого втручання.

— Я твій провідник, Арно. Прийшов, аби відвести тебе додому. Там на тебе чекають багато людей.

— До-до-дому? — забелькотів Блант.— Що значить додому?

Батлер зробив крок уперед.

— Ти сам знаєш, що це значить, Арно. Додому. Туди, куди ти весь час ішов. Туди, куди ти відправив багатьох. І мене теж.

Блант наставив на нього тремтячого пальця.

— Не підходь до мене. Я вбив тебе один раз, і вб'ю іще.

Батлер зареготав. І було то не дуже приємно.

— Тут ти помиляєшся, Арно. Мене не можна вбити іще раз. Та й смерть — невелика штука у порівнянні з тим, що чекає після неї.

— Що чекає після неї...

— Пекло, Арно,— сказав Батлер. — Повір мені, я його бачив. І ти побачиш.

Блант повірив. Урешті-решт, Батлер з'явився просто з повітря.

— Я не знав,— схлипнув він.— Не вірив. Я б ніколи тебе не пристрелив, Батлере. Я просто виконував накази Спіро. Ти ж сам чув, що він наказав. Я просто металевий чоловік, і все.

Батлер поклав руку йому на плече.

— Я вірю тобі, Арно. Ти виконував наказ.

— Правильно.

— Але цього недостатньо. Ти маєш очистити своє сумління. Якщо ні, я мушу забрати тебе із собою.

Очі у Бланта почервоніли від сліз.

— Як? — заблагав він.— Як мені це зробити?

— Зізнайся у своїх гріхах. І нічого не приховуй, бо я повернуся.

Блант закивав. В'язниця набагато краща, ніж те, що йому загрозувало зараз.

— Пам'ятай, я спостерігатиму. Це твій єдиний шанс себе врятувати. Якщо ти ним не скористаєшся, я повернуся.

Блант так роззявив рота, що аж зуби вискочили і покотилися по підлозі.

— Не хвилюйша. Я жіжнаюша. Обіцяю.

Батлер підняв фольгу і знову зник.

— Тож дотримуйся своєї обіцянки, або на тебе чекає пекло.

Батлер вийшов у коридор і запхав фольгу під піджак. Через секунду з'явився Сід Коммонс із бейджиком.

Він побачив Арно Бланта, що стояв розгублений посеред камери.

— Що ти накоїв, Батлере? — поцікавився він.

— Гей, це не я. Перевір записи. Хлопець просто скочив і почав із кимось розмовляти. Кричав, що хоче зізнатися.

— Хочє зізнатися? Так просто?

— Знаю, що звучить це дивно, але я розказую те, що бачив. На твоєму б місці, я б зателефонував Джастінові Барру у Скотланд-Ярд. У мене таке відчуття, що зізнання Бланта допоможе закрити кілька гучних справ.

Коммонс із підозрою примружив на нього очі.

— Чому в мене таке відчуття, що ти щось приховуєш?

— Обшукай мене,— знизав плечима Батлер.— Відчуття — то не доказ. А камери спостереження підтвердять, що я і кроку не зробив у кімнату.

— Ти певен, що вони саме це покажуть?

Батлер глянув на ледь помітне мерехтіння за плечем у Сіда Коммонса.

— Так точно,— відповів він.

ГЛАВА 12: СТИРАННЯ ПАМ'ЯТІ

Маєток Фаулів

ЧЕРЕЗ сильну турбулентність і східний вітер з боку валлійських схилів із Хітроу вони поверталися майже годину.

Коли Холлі з Батлером нарешті приземлилися на території маєтку Фаулів, ЛЕП під прикриттям ночі вже піднімали на поверхню обладнання для стирання пам'яті.

Батлер відчепився від місячного паска і притулився до стовбура сріблястої берези.

— З тобою все гаразд? — спитала Холлі.

— Так, — відповів охоронець, масажуючи ділянку серця. — Це кевлар. Зручно, якщо в тебе стрілятимуть із малого калібру, але дихати важко.

Холлі склала механічні крила.

— Але тепер твоє життя стане спокійнішим.

Батлер помітив пілота ЛЕП, що намагався припаркувати транспортер у гараж, чіпляючи бампер «Бентлі».

— Спокійне життя? — пробурмотів він і пішов до гаража. — Якби ж то.

Батлер закінчив сварити пілота-піксі та пішов до кабінету. На нього вже чекали Артеміс і Джульєтта. Дівчина так міцно обійняла брата, що мало все повітря з легень не вичавила.

— Зі мною все гаразд, мала. Ельфи мене підлатали, тож я проживу понад сто років. Доглядатиму за тобою.

Артеміс одразу ж перейшов до справи.

— Як мої доручення, Батлере?

Дворецький відкрив сейф у стіні за кондиціонером.

— Добре. Я зробив усе, що було у списку.

— Як митниця?

Батлер поставив на стіл шість маленьких пляшечок.

— Моя людина в Лімерику виконала все згідно з інструкцією. Такого йому за все своє життя не доводилося робити. Вони в особливому розчині, аби зупинити корозію. Шари дуже тонкі, і щойно вони вступають у контакт із повітрям, як одразу ж починається окиснення, тож я пропоную до останньої миті не вставляти їх.

— Чудово. Мені здається, що я єдиний, кому це може знадобитись. Але про всяк випадок, надягнемо їх усі.

Батлер простягнув золоту монетку на шкіряному шнурочку.

— Ваш щоденник і файли стосовно ельфів я скопіював на лазерний міні-диск, а тоді вкрив його шаром золота. Боюсь, ретельної перевірки він не витримає, але розтоплене золото знищить інформацію на диску.

Артемів надягнув шнурок на шию.

— Годиться. Ти лишив хибні підказки?

— Так. Відіслав листа, якого ви маєте відкрити пізніше, і зарезервував кілька мегабайтів на одному сайті в Інтернеті. Також виявив ініціативу і закопав у лабіринті капсулу часу.

Артемів кивнув.

— Добре. Про це я не подумав.

Батлер удав, що повірив компліменту, але сам переконаний у цьому не був. Артемів подбав про все.

Джульєтта вперше заговорила.

— Знаєш, Артемісе, а може, краще розпрощатися із цими спогадами? Нехай ельфи заспокояться.

— Ці спогади — частина мене, — відповів хлопець.

Він уважно подивився на пляшечки на столі, вибрав дві.

— Ну, вже час. Думаю, ельфам уже кортить стерти нашу пам'ять.

Технічна команда Фоулі влаштувала собі робоче місце в конференц-кімнаті. Розклали на столі електроди і кабелі з оптичного волокна. Кожен кабель було приєднано до плазмового екрана, що конвертував хвилі мозку в бінарну інформацію. Якщо сказати простою мовою, Фоулі міг читати спогади людей, як книжку, і стирати те, чого в цій книзі не мало бути. Найдивовижнішим у цій процедурі було те, що людський мозок міг на вільному місці створити альтернативні спогади.

— Можемо провести стирання пам'яті похідним обладнанням, —

пояснив Фоулі, коли всі пацієнти зібралися.— Але це обладнання зітре все, що сталося за останні шістнадцять місяців. Це може мати серйозні наслідки для вашого емоційного розвитку, не кажучи вже про IQ. Тож краще вже скористаємося лабораторним обладнанням і зітремо лише те, що стосується Народу. Звісно, дні, що ви провели в компанії ельфів, зітруться повністю. Тут ми не можемо ризикувати.

Артемід, Батлер і Джульєтта сиділи навколо столу. Гноми-техніки протирали їхні скроні дезінфектантами.

— Я тут подумав...— почав Батлер.

— Нічого не кажи,— перервав його кентавр.— Про вік, еге ж?

Батлер кивнув.

— Багато людей знають мене сорокарічним. Не можна ж їх усіх стерти.

— Ми вже подумали про це, Батлере. Попрацюємо над твоїм обличчям лазером, доки ти будеш непритомний. Приберемо омертвілу шкіру. Ми навіть пластичного хірурга привезли, щоб зробити тобі кілька ін'єкцій і розгладити зморшки.

— Що колотимете?

— Жир,— пояснив кентавр.— Візьмемо з одного місця і перенесемо до іншого.

Така ідея особливого ентузіазму у Батлера не викликала.

— Цей жир,— обережно запитав він,— не з мого ж заду, еге ж?

Фоулі якимось невтішно фиркнув.

— Ну, він не з твого заду.

— Поясни.

— Дослідження показують, що з усіх ельфів гноми живуть найдовше. Існує такий собі Полл Дайн, якому вже за дві тисячі років переступило. Ти хіба ніколи не чув, як кажуть «гладенький, як дупа у гнома»?

Батлер відштовхнув техніка, який намагався приладнати йому до скронь електроди.

— Ти хочеш сказати, що в мою голову зроблять ін'єкцію жиру з гномської дупи?

Фоулі знизав плечима.

— Така ціна молодості. Піксі на західному узбережжі добряче платять за таку процедуру.

— Я не піксі,— прогарчав Батлер.

— А ще ми привезли гель, що підфарбує все волосся, що ти можеш виростити в майбутньому, і пігмент, щоб приховати пошкоджені клітини на твоїх грудях,— квапливо продовжив кентавр.— Коли ти прокинешся, зовні будеш молодим, незважаючи на старі нутроці.

— Дуже розумно,— похвалив Артеміс.— На менше я і не чекав.

Увійшла Холлі з Мульчем на буксирі. На гномі були наручники, і вигляд він мав дуже жалюгідний.

— Хіба це справді необхідно,— канючив він,— після всього, що ми пережили разом?

— На карту поставлено мій значок,— відповіла Холлі.— Командир наказав або повернутися із тобою, або не повертатися зовсім.

— І що мені робити? Віддати свій жир?

Батлер закотив очі.

— Тільки не це.

— Не хвилюйся, Доме,— хихикнула Джульєтта.— Ти нічого не пригадаєш.

— Відключить мене,— сказав Батлер.— Швидше.

— І не кажи,— підтримав його Мульч і спробував потерти свої сідниці.

Холлі зняла з нього наручники, але далеко не відійшла.

— Він хотів попрощатися, тож ми і прийшли.— Вона штовхнула гнома в плече.— Ну, прощайся.

Джульєтта підморгнула.

— Прощавай, смердючко!

— Бувай, невдахо!

— Не гризи більше цементні стіни.

— Не смішно,— огризнувся Мульч.

— Хто знає, може, ми ще колись побачимось.

Гном кивнув на техніків, що готували жорсткі диски.

— Якщо і побачимось, дякувати цим людям, то буде вперше.

Батлер опутився на коліно, щоб опинитися на одному рівні з гномом.

— Бережи себе, друже. Тримайся подалі від гоблінів.

Мульч здригнувся.

— Навіщо ти мені нагадав?

На екрані, установленому ЛЕПівськими офіцерами, з'явилося обличчя Рута.

— Може, ви двоє хочете одружитися? — grimнув він.— Не розумію, чому стільки емоцій. Через десять хвилин ви, люди, навіть імені цього злодія не пригадаєте!

— Командир на зв'язку,— сказав один із техніків, хоча це і так було очевидно.

Мульч повернувся до маленької камери, що кріпилася на екрані.

— Джуліусе, будь ласка. Хіба ти не розумієш, що всі ці люди завдячують мені своїм життям? Це для них дуже емоційна мить.

Обличчя Рута почервоніло. Мабуть, через перешкоди.

— Мені начхати на ваші зворушливі миті. Я тут, аби переконатися, що стирання пам'яті пройшло гладенько. Якщо я добре знаю нашого друга Фаула, то він тримає кілька тузів у рукаві.

— Ваші підозри, командире,— сказав Артеміс,— пусті.

Але ірландський підліток ледь стримував посмішку. Усі знали, що він приховав кілька предметів, аби відновити спогади, ЛЕП лишалося їх знайти. Останнє завдання.

Артеміс підвівся і підійшов до Мульча Діггумса.

— Із усіх ельфів тебе мені не вистачатиме більше за всіх. Яке б майбутнє ми мали разом!

Мульч мало не просльозився.

— Твоя правда. З твоїм мозком і моїми талантами...

— Не кажучи вже про відсутність моралі,— втрутилася Холлі.

— Жоден банк у світі не почувався би в безпеці,— закінчив гном.— Який шанс ми втратили.

Артеміс щосили намагався виглядати щирим. Це дуже важливо для наступного етапу плану.

— Мульче, я знаю, що ти ризикував життям, коли зраджував родину Антонеллі, тож я хочу тобі дещо подарувати.

У Мульчевій уяві виникли трастові фонди й офшорні рахунки.

— Немає потреби. Справді. Хоча я був неймовірно хоробрим, адже на мене чекала смертельна небезпека.

— Саме так,— кивнув Артеміс і зняв із шиї золотий медальйон.— Знаю, що це небагато, але для мене він має велике значення. Я хотів лишити його собі, але зрозумів, що за кілька хвилин він нічого для мене не значитиме. Мені б хотілося, аби він був у тебе. Думаю, Холлі не заперечуватиме. Маленька згадка про наші пригоди.

— Ага,— погодився Мульч, хапаючи медальйона.— Пів-унції

золота. Чудово. Ти що, банк пограбував, Артемісе?

Артеміс затримав руку гнома.

— Справа не завжди в грошах, Мультче.

Рут витягнув шию, намагаючись краще роздивитись.

— Що там таке? Що ти передаєш заарештованому?

Холлі взяла медальйон і піднесла його до камери.

— Просто золота монетка, командире. Я сама дала її Артемісу.

Фоулі покосився на круглячок.

— Власне, так ми вб'ємо двох хробаків. Медальйон може викликати певні спогади. Не дуже велика вірогідність, але таке цілком можливе.

— А другий хробак?

— У Мультча буде на що дивитися у в'язниці.

Рут кілька секунд подумав.

— Гаразд. Хай лишається. А тепер ведіть заарештованого до транспортеру і закінчимо справу. У мене зустріч з Радою через десять хвилин.

Холлі вивела Мультча, і Артеміс зрозумів, що справді шкодує, що гнома немає поруч. І більш того, шкодує, що спогади про цю дружбу можуть назавжди зникнути.

Техніки налетіли на них, як мухи. За кілька секунд усі люди в кімнаті мали електроди приєднаними до скронь і зап'ястків. Кожен комплект електродів тягнувся через нейтральний трансформатор до плазмового екрана. На моніторі спалахували спогади.

їх уважно роздивлявся Фоулі.

— Ще зарано,— заявив він.— Відкалібруйте до шістнадцяти місяців тому. Власне, зробіть три роки. Не хочу, щоб Артеміс знову спланував викрадення.

— Браво, Фоулі,— сумно похвалив його Артеміс.— Я сподівався, що ти про це забудеш.

Кентавр підморгнув:

— Це не все, про що я не забув.

На екрані губи Рута розтяглись в посмішці.

— Розкажи йому, Фоулі. Хочу побачити його обличчя.

Фоулі переглянув файл на своєму наручному комп'ютері.

— Ми перевірили твою пошту, і знаєш що знайшли?

— Скажи, будь ласка.

— Файл про ельфів, що чекав на відправку. Ми також пошукали в Інтернеті і дізналися, що хтось із твоєю електронною адресою орендував кілька мегабайтів. І там також повно файлів про ельфів.

Артемів навіть і оком не змигнув.

— Я мусив спробувати. Певен, ви мене зрозумієте.

— А більше ти нічого не хочеш нам розказати?

Артемів широко розплющив очі — сама невинність.

— Нічого. Ви занадто розумні для мене.

Фоулі витяг із набору лазерний диск і вставив його в комп'ютер на столі.

— Про всяк випадок я трошки пограюся з твоїм комп'ютером. Вірус не пошкодить файли, якщо там нічого не буде про Народ. І він лишиться в системі ще на шість місяців. На випадок, якщо ти нас якось перехитрив.

— І ви мені кажете усе це, бо я все одно нічого не пригадаю.

Фоулі переступив із ноги на ногу і зчепив руки. — Саме так.

У двері увійшла Холлі. Вона тягла за собою металеву капсулу.

— Дивіться, що я знайшла закопаним у землі,— вона відкрила кришку і висипала зміст капсули на туніський килим. Кілька комп'ютерних дисків і копія щоденника Артеміса.

Фоулі оглянув диск.

— Що іще ти забув згадати?

Цього разу Артемів мав уже не такий хоробрий вигляд. Усі ниточки, що пов'язували його з минулим, одна за одною обривалися.

— Вискочило з голови.

— Так я і думав. Більше нічого немає?

Артемів повернувся на стілець, схрестив на грудях руки.

— Якщо я скажу, що немає, ви мені повірите?

Рут так разгреготався, що аж екран затрусився.

— Так, Артемісе. Ми тобі цілком довіряємо. Як можна тобі не вірити після всього, що сталося з Народом через тебе? Якщо ти не проти, ми б хотіли поставити тобі кілька питань під месмером, і цього разу сонячних окулярів на тобі не буде.

Шістнадцять місяців тому хлопцеві вдалося не піддатися гіпнотичному погляду Холлі, бо він надягнув дзеркальні сонячні окуляри. Так він уперше перехитрив ельфа. І то було не востаннє.

— Гаразд, питайте.

— Капітане Шорт,— гаркнув Рут,— ти знаєш, що робити.

Холлі зняла шолом, потерла кінчики вух, щоб відновити кровообіг.

— Зараз я тебе замесмеризую і поставлю кілька питань. Цю процедуру ти проходитемеш не вперше, тож знаєш, що боляче не буде. Раджу розслабитися.

Якщо спробуєш опиратися, це може привести до втрати пам'яті або навіть до пошкодження мозку.

Артеміс підвів руку.

— Зачекай хвилинку. Чи правильно я зрозумів, що коли я прокинуся, усе скінчиться?

Холлі посміхнулася.

— Так, Артемісе. Це наше останнє прощання.

Обличчя хлопця було спокійним, попри всі емоції, що вирували у його душі.

— Тоді я маю сказати кілька слів.

Рут мимоволі зацікавився.

— Одна хвилина, Фауле. І на добраніч.

— Добре. По-перше, хочу вам подякувати. Завдяки Народу поруч зі мною моя родина і друзі. Не хотілося б мені про це забувати.

Холлі поклала йому на плече руку.

— Так краще, Артемісе. Повір.

— А по-друге, я хочу, щоб ви всі пригадали, коли вперше мене побачили. Пам'ятаєте?

Холлі здригнулася. Вона пригадала холодну людину, що накинулася на неї на магічному місці в Південній Ірландії. Командир Рут ніколи не забуде, як вибухнув танкер. Фоулі вперше побачив хлопця на записі, коли той вимагав викуп за Холлі. Не дуже приємні спогади.

— Якщо ви зітрете всі спогади про Народ,— продовжив Артеміс,— я знову можу стати тією ж людиною. Ви справді цього хочете?

Таке навіть на думку нікому не спало. Невже за трансформацію Артеміса відповідальні ельфи? І чи будуть вони винні, якщо він знову стане злим?

Холлі повернулася до екрана.

— Чи таке можливе? Артеміс дуже змінився. Чи маємо ми право втручатися?

— Він має слухність,— додав Фоулі.— Ніколи не думав, що скажу таке, але новий хлопець мені навіть подобається.

Рут відкрив на екрані ще одне вікно.

— Ось який рапорт прислало нам Братство психологів. Вони кажуть, що шанси повернення до колишньої особистості мінімальні. Фаул отримає сильний позитивний вплив із боку своєї родини і Батлерів.

— Братство психологів? — хмикнула Холлі.— Аргон і його друзі? І коли це ми почали довіряти цим лікарям?

Рут відкрив рота, щоб закричати, але передумав. Не кожного дня таке трапляється.

— Холлі,— майже ніжно сказав він.— Зараз мова йде про майбутнє нашої культури. І майбутнє Артеміса — то не наша проблема.

Холлі похмуро посміхнулася.

— Ваша правда, отже, ми такі ж погані, як і Люди Бруду.

Командир вирішив повернутися до свого звичного стилю спілкування.

— Послухай мене, капітане,— гримнув він.— Бути командиром означає приймати складні рішення. А не бути командиром означає стулити пельку і робити те, що тобі наказують. Замесмеризуй цих людей, доки ми не забули, навіщо тут зібралися.

— Так, сер. Як скажете, сер.

Холлі стала навпроти Артеміса і зазирнула йому в очі.

— Прощавай, Холлі. Більше я тебе не побачу, хоча впевнений, що ти мене побачиш.

— Розслабся, Артемісе. Дихай глибше.

Коли Холлі заговорила знову, голос у неї став низьким і хриплим. Гіпнотичний месмер.

— Добре ми попрацювали у Спіро, еге ж?

Артеміс сонно посміхнувся.

— Так. Наша остання пригода. Більше шкоди людям не завдам.

— Як ти прийшов до цього плану?

Артеміс заплющив очі.

— Гадаю, природні здібності. Передаються у Фаулів із покоління в покоління.

— Думаю, ти зробив усе можливе, аби зберегти спогади про ельфів?

— Майже.

— Що саме ти зробив?

Хлопець посміхнувся.

— Кілька трюків.

— Яких трюків? — наполягала Холлі.

— Це таємниця. Не скажу.

Холлі додала в голос месмера.

— Розкажи, Артемісе. Це лишиться нашою таємницею.

На скроні хлопця запульсувала вена.

— Лишиться між нами? Не скажеш іншим ельфам?

Холлі винувато покосилася на екран. Рут махнув, щоб вона продовжувала.

— Не скажу. Усе лишиться тільки між нами.

— Батлер закопав капсулу в лабіринті.

— І?

— І я послав сам собі листа. Розраховую, що Фоулі його знайде, і це приспить його пильність.

— Дуже розумно. А чи є щось таке, що він не знайде?

Артемис гордовито посміхнувся.

— Я сховав файли на одному сайті в Інтернеті. Провайдер нагадає мені через шість місяців. Коли я отримаю інформацію, мої спогади, можливо, повністю відновляться.

— Щось іще?

— Ні. Цей сайт — наша остання надія. Якщо кентавр його знайде, світ ельфів загублений для нас назавжди.

На екрані замерехтіло зображення Рута.

— Гаразд. Час спливає. Вирубайте їх і стирайте пам'ять. Запишіть увесь процес. Не повірю, що Артемис вийшов із гри, доки сам не побачу.

— Командире, може, й іншим поставити кілька питань?

— Ні, капітане. Фаул сам сказав. Сайт, де зберігаються файли, — їхня остання надія. Запускайте програму.

По екрану побігли хвилі перешкод.

— Так, командире, — Холлі повернулася до команди техніків. — Ви чули. До роботи! Сонце зійде за дві години. До того часу ми маємо бути під землею.

Техніки перевірили, чи добре тримаються електроди, і дістали три пари окулярів для сну.

— Я це зроблю, — сказала Холлі і взяла у них маски.

Вона надягла одну на Джульєтту, поправила резинку.

— Знаєш,— сказала вона дівчині,— охорона — це бездушний бізнес. У тебе занадто велике серце, щоб цим займатися.

Джульєтта кивнула.

— Спробую це не забути.

Холлі обережно поправила окуляри.

— Я за тобою доглядатиму.

Джульєтта посміхнулася.

— Побачимося уві сні.

Холлі натиснула маленьку кнопку на масці, і через п'ять секунд, завдяки гіпно-вогникам і снодійному газу, Джульєтта вже спала.

Наступною була черга Батлера. Технічна команда зробила йому маску більшу, аби резинка трималася на великому черепі.

— Простеж, аби Фоулі не перестарався зі стиранням, попросив охоронець.— Я не хочу прокинутися з діркою в голові в чотири десятиліття.

— Не хвилюйся,— заспокоїла його Холлі.— Фоулі знає що робить.

— Добре. Пам'ятай, якщо Народу знадобиться допомога, я завжди готовий.

Холлі натиснула на кнопку.

— Я запам'ятаю,— прошепотіла вона.

Останнім був Артемід. У замесмеризованому стані він здавався майже спокійним. На лобі не було жодної тривожної зморшки, і якщо не знати Артеміса, можна було запросто прийняти його за звичайного тринадцятирічного людського хлопчика.

Холлі повернулася до Фоулі.

— Ти абсолютно переконаний?

Кентавр знизав плечима.

— А який у мене вибір? Наказ є наказ.

Холлі надягла на Артеміса маску і натиснула на кнопку. Через кілька секунд хлопець відкинувся на спинку стільця. Одразу ж на моніторі за його спиною почали спалахувати слова тексту гномського мовою. За часів Фронда гномський текст писався по спіралі. Але від читання таких історій у багатьох ельфів не лишалося нічого, окрім мігрені.

— Починаємо видалення,— скомандував Фоулі.— Але лишіть копію. Коли матиму кілька тижнів вільного часу, покопаюся, що такого особливого у цьому хлопцеві.

Холлі дивилася на життя Артеміса, що спалахувало на екрані зеленими літерами.

— Якось це неправильно,— зауважила вона.— Якщо він знайшов нас один раз, знайде знову. Особливо коли перетвориться на того монстра, яким був.

Фоулі щось вистукував на ергономічній клавіатурі.

— Може. Але наступного разу ми будемо готові.

Холлі зітхнула.

— Шкода, бо ми стали майже друзями.

Кентавр гмикнув.

— Ага. Якщо можна дружити з гадюкою.

Холлі закрила візор шолома, сховавши очі.

— Звісно, ти маєш рацію. Друзями ми бути не можемо. Нас штовхали одне до одного обставини, і більш нічого.

Фоулі поплескав її по плечу.

— Гарна дівчинка. Тримай вуха пістолетом. Куди це ти?

— До Тари,— відповіла Холлі.— Хочу політати. Подихати свіжим повітрям.

— Ти не отримала дозволу на політ,— заперечив Фоулі.— Рут позбавить тебе значка.

— Чому це? — Холлі надягла крила.— Мені ж не можна тут перебувати, не забув?

І вона полетіла. Зробила петлю у вестибюлі і вилетіла за поріг, ледь не зачепивши косяк, швидко злетіла в нічне небо. Секунду можна було помилуватися її темним силуетом на сріблястому тлі повного місяця, а потому вона зникла, переключившись на невидимі частоти захисту.

Фоулі дивився їй услід. Емоційні створіння ті безкрилі ельфи. Саме тому вони найгірші оперативники в Реконі. Усі рішення приймаються через серце. Але Рут ніколи не звільнить Холлі, тому що вона в поліції, як удома. Та й хто іще врятує Народ від Артеміса Фаула, коли він їх знову знайде?

Мульч сидів у транспортері та почувався дуже нещасним. Він спробував сидіти так, щоб не торкатися сидіння, але то було не так уже й легко.

Якщо чесно, справи його були кепські. Навіть після всього, що він зробив для ЛЕП, його кинуть за ґрати принаймні на десять років. Просто за те, що вкрав золото. І не схоже, щоб йому вдалося втекти.

Навколо будуть сталеві й лазерні ґрати аж доти, доки його не довезуть до Небесного міста. А тоді швидкий переїзд до Поліцейської Плази, слухання вироку — і до в'язниці, аж доки борода не посивіє. А вона напевне посивіє, якщо доведеться хоч п'ять років провести без тунелів.

Але надія таки лишалася. Крихітна іскорка надії. Мульч ледь дочекався, коли техніки винесуть із транспортера своє обладнання. Потім повільно відкрив праву долоню і потер скроні вказівним і великим пальцями. Але насправді він читав записку, приховану в долоні,— її передав Артеміс Фаул, коли потиснув руку.

Ми з тобою ще не закінчили,—

було там написано.

Коли повернешся, попроси свого адвоката перевірити дату на першому ордері на арешт. Коли тебе звільнять, тримай носа подалі від темних справ років зо два. Потім поверни медальйон мені. Разом нас ніхто не зупинить.

Твій друг і помічник, Артеміс Фаул Другий.

Мульч зім'яв записку. Скрутив її в кульку і сунув до рота. Зуби швидко знищили доказ.

Мульч глибоко вдихнув. Відкорковувати найкраще вино з хробаків іще не час. Перегляд справи може зайняти кілька місяців, а може, навіть, і років. Але надія була.

Гном намацав медальйон Артеміса. Разом їх ніхто не зупинить.

ЕПІЛОГ

Щоденник Артеміса Фаула. Диск 1. Розшифровка.

Я вирішив вести щоденник. Власне, дивно, що таке досі не спадало мені на думку. Такий інтелект, як у мене, має лишити документальні свідчення для майбутніх поколінь Фаулів, які можуть скористатися моїми геніальними ідеями.

Звісно, з такими документами варто бути обережним. Вони можуть виявитися цінними не лише для моїх нащадків, а й для ворожих агентів, що збирають докази проти мене.

І навіть більш важливо тримати його в таємниці від батька. Він як не свій, відколи втік з Росії. Думає лише про благородство і героїзм. У кращому разі, про абстрактні концепції. Наскільки мені відомо, благородство і героїзм не приймають у жодному банку світу. Родинний спадок у моїх руках, і я збережу його так, як завжди це робив, за допомогою інтриг і геніальних планів. Більшість із цих планів нелегальні. Втім, усе найкраще є порушенням закону. Справжні прибутки можна знайти в тіні, поза законом.

Однак, поважаючи цінності моїх батьків, я вирішив змінити критерії вибору жертв. Екологія лише виграє, якщо збанкрутує кілька корпорацій, тож я вирішив допомогти їм це зробити. Без жертв не обійтись, але сліз буде не так уже й багато. Це не означає, що я став слабким, старомодним Робіном Гудом. Зовсім ні. Я маю намір отримати непоганий прибуток.

Батько не єдиний, хто змінився. Батлер постарішав майже за одну ніч. Зовнішність його майже не змінилася, але він став значно повільнішим, хоча й намагається це приховати. Але я його не замінятиму. Він був відданим охоронцем, а його поради з безпеки просто безцінні. Може, мене супроводжуватиме Джульєтта, коли знадобиться справжній захист, хоча вона і заявляє, що життя приватного охоронця не для неї. Наступного тижня вона їде до США, щоб спробувати поступити в команду з боротьби. Вона вже навіть вибрала собі псевдонім — Нефритова Принцеса. Лишається

сподіватися, що її не візьмуть. Хоча я сумніваюся. Врешті-решт, вона ж Батлер.

Звісно, з деякими справами я можу впоратися і без охоронця. За останні роки я розробив програму, що може перевести кошти з будь-якого банківського рахунку на мій. Цю програму потрібно оновляти, щоб бути попереду всіх комп'ютерних злодіїв. За шість місяців з'явиться версія 2.0. Не варто забувати і про мій талант у сфері підробки творів мистецтва. В минулому я віддавав перевагу імпресіоністам, але зараз мене чомусь тягне на фантастичні сюжети на кшталт ельфів, яких зображає Паскаль Ерве у своїй серії «Чарівний ліс». Але я маю притримати ці проекти на деякий час, бо сьогодні я дізнався, що став жертвою змови.

День почався дивно. Щойно я прокинувся, відчув дивну слабкість. На якусь мить, доки я не розплющив очі, мені здалося, що я вже ніколи не захочу думати про гроші. Такого раніше не було. Можливо, це залишки якогось дивного сну, а можливо, впливають нові позитивні батькові ідеї. Що б там не було, я маю якось подбати, аби в майбутньому такого не повторювалося. Тепер, коли батько облишив свої злочинні наміри, надія лише на мене. Я маю триматися обраного курсу. Злочин — єдиний шлях для Фаулів. *Aurum potests est.*

Через кілька хвилин сталося ще одне диво. Я вмивався, і з одного ока випав мініатюрний предмет. Я ретельно оглянув його в лабораторії і зрозумів, що це напівзруйнована кольорова контактна лінза. Але не проста. Під кольоровим шаром вона має дзеркальний шар. Геніально. Жодних сумнівів, що це робота справжнього професіонала. Але з якою метою її створили? Дивно, але навіть якщо я не знаю, як ця лінза потрапила мені в око, у мене таке відчуття, що відповідь маю шукати десь у своєму мозку. Вона ховається в тіні.

Уявіть мій подив, коли Джульєтта з Батлером також знайшли дзеркальні лінзи у своїх очах. Робота така витончена, що я б і сам міг їх зробити, тож нашого таємного добродія не можна недооцінювати.

Потрібно його відстежити, але без помилок. Не можна пропустити жодної деталі. У Батлера є знайомий у Лімерику, експерт із лінз. Можливо, він упізнає почерк. Зараз, коли я пишу, Батлер їде до нього.

Отже, в житті Артеміса Фаула Другого починається нова глава. Через кілька днів повертається батько зі своїм новим світоглядом.

Скоро мене відправлять до школи, де в мене буде зворушливий комп'ютерний центр і ще більш зворушлива лабораторія. Мій охоронець застарий для фізичних справ, а невідома особа лишає на мені дивні предмети.

Забагато труднощів, подумаєте ви. Пересічний громадянин на моєму місці зачинив би вікна і сховався від світу. Але я не пересічний. Я Артемис Фаул, останній у злочинній династії Фаулів, і ніхто не змусить мене звернути із цієї стежки. Я знайду того, хто надягнув мені лінзи, і змушу його за все відповісти. А коли розберуся із цією проблемою, повернуся до своїх планів. Підніму таку хвилю злочинності, якої світ іще не бачив. Ім'я Артемиса Фаула увійде в історію.

ВІДГУКИ ПРО «АРТЕМІСА ФАУЛА»

Ще ніколи злочинний розум не отримував стільки схвальних відгуків.

«Виграшна комбінація гумору, дії та оригінальності». *Sunday Times*

«Притягує, немов електромагніт, і не відпускає до останнього слова». *Independent*

«Саме те, що кожна дитина схоче на Різдво». *Guardian*

«"Код вічності" завоює світ». *FunDay Times*

«Йон Колфер — такий швидкий і цікавий письменник, що моя одинадцятирічна дитина проковтнула книжку за день і передала читати своїм однокласникам. За два тижні син отримав 34 пакети солодоців за те, що позичив книгу друзям, які не могли дочекатись, доки батьки придбають їм власного примірника». *Daily Mail*

«Повно шпигунських штучок, гумору і знаменитої Колферовської дотепності. "Код вічності" не розчарує легіони фанатів Артеміса». *Evening Standard*

«Екшн у голлівудському стилі, комічні персонажі та підступні плани». *Sunday Herald*

«Швидкий перебіг подій, дивна зброя, гноми, що випускають гази, і жарти в стилі Чендлера». *Evening Standard*

САМЕ ТОДИ, КОЛИ В ПІДЗЕМНОМУ СВІТІ,
ЗДАВАЛОСЯ, СТАЛО БЕЗПЕЧНО...
АРТЕМІС ФАУЛ ПОВЕРТАЄТЬСЯ.

ЇОН КОЛФЕР

АРТЕМІС ФАУЛ

ЗРАДА ОПАЛ

Він потрібен ельфам.
О, боже.
Читайте, який хаос настає...

ТРАБЛ Кельп наказав принести кілька прожекторів, що лишилися після зйомок, і спрямувати світло на нижній рівень порту. Яскраве світло вихоплювало кожну порошокину, що танцювала в повітрі, і від цього все стало схожим на підводний світ. Командир Рут і капітан Шорт увійшли до приміщення. Візори опущені, зброя напоготові.

— Що скажете про костюм? — запитала Холлі, автоматично спостерігаючи за різноманітними дисплеями з внутрішнього боку візора.

У стажерів ЛЕП часто виникають труднощі, бо погрібно розвивати подвійне фокусування та дивитися і на територію, і на екрани шолома. Дуже часто справа закінчувалася так званою «повною вазою», тобто офіцерів ЛЕП просто нудило у власний шолом.

— Непогано,— відповів Рут.— Легенький як пір'їнка, і навіть здогадатися не можна, що в нього є крила. Не переказуй мої слова Фоулі, у нього і без того кирпа гнута.

Мені нічого не потрібно переказувати, командире,— пролунав у навушнику голос Фоулі. Колонки були новими, геле-вібраційними, тож відчуття було таке, немов у шоломі сидів сам кентавр,— Я з вами на кожному кроці, стежу із транспортера, звісно.

— Звісно,— сухо кинув Рут.

Ельфи обережно пройшли повз лінію кабінок для перевірки документів. Фоулі запевнив, що безпосередньої небезпеки в цій частині терміналу немає, але кентавр уже колись помилявся. А помилка може коштувати життя.

Знімальна група вирішила, що власного пилу в терміналі не вистачає, тож сірої піни набризкали в кожному кутку. Навіть кинули на одну купу бруду голову ляльки. Стіни і ескалатор зачорнили, немов там лишилися сліди від лазерів.

— Нічого собі настріляли,— посміхнувся Рут.

— Трохи перебільшили. Сумніваюся, чи було тоді хоч із десяток пострілів.

Вони пройшли крізь зал посадки і увійшли в зону доків. Транспортер, яким користувалися гобліни для своїх контрабандних операцій, розібрали, і тепер він відпочивав осторонь. Новий транспортер пофарбували блискучою чорною фарбою, щоб він здавався більш зловісним, і на ніс причепили якусь гоблінську прикрасу.

— Скільки іще? — сказав Рут у мікрофон.

— Пересилаю план терміналу на ваші шоломи,— відповів Фоулі.

Через секунду на візорах з'явився план. Він трошки збивав з пантелику, бо вони, власне, дивилися зверху на самих себе. В приміщенні було три джерела тепла. Два, розташовані майже поряд, повільно просувалися до виходу в шахту. Холлі і командир. Третя фігура стаціонарно перебувала на вході в тунель. За кілька метрів від третьої фігури термо-скан висвітлював усю територію через тепло від Е37.

Вони дійшли до дверей — два метри сталі, що відділяли вихід у тунель від решти терміналу. Над магнітними рейками колись погойдувалися транспортери, чекаючи на свою чергу до виходу в шахту. Двері були зачинені.

— Ти можеш їх відчинити дистанційно, Фоулі?

— Звісно, командире. Мені вдалося абсолютно геніально підключити свою операційну систему до старих комп'ютерів терміналу. І то було не так легко, як здається...

— Повірю тобі на слово,— сказав командир, перебиваючи Фоулі.— Просто натисни кнопку, поки я не вийшов звідси і не набив тобі пельку.

— Деякі речі ніколи не змінюються,— пробурмотів Фоулі, натискаючи кнопку.

*

Вхід до тунелю смердів, як бластерна гармата. Зі стелі звисали застигли краплини розплавленої руди, а земля під ногами була потрісканою і ненадійною. Кожен крок лишав глибокий слід на кірці сажі. Тягнувся по ній іще один ланцюжок слідів, і вів він до темної постаті, що згорбилася на землі близько шахти.

— Он він,— сказав Рут.

— Побачила.— Холлі навела промінь лазерного світла на тулуб істоти.

— Тримай його,— наказав командир.— Я спускаюсь.

Рут пішов по тунелю, намагаючись не потрапити під лінію вогню Холлі. Якщо Скален ворухнеться, Холлі доведеться стріляти. Але генерал, якщо то був він, лишався нерухомим. Його повністю прикривав плащ із каптуром.

Командир увімкнув динаміки на шоломі, щоб його можна було почути крізь завивання вітру.

— Гей, ти! Стань обличчям до стіни. Поклади руки за голову.

Фігура не ворухнулася. Холлі так і думала. Рут підступився ближче, тримаючись напоготові, на зігнутих колінах, готовий стрибати. Він тицьнув в плече істоти «Нейтрино-3000».

— Піднімайся, Скалене.

Легенького поштовху виявилось достатньо, щоб гоблін завалився. Він упав на підлогу тунелю обличчям догори. Над ним, як сполохані кажани, здійнялися пластівці сажі. Каптур збився набік, відкривши обличчя і, що найважливіше, очі.

— Це він,— сказав Рут.— Його замесмеризували.

Почервонілі вузькі очі генерала були порожні. Ситуація дуже серйозна, адже тепер зрозуміло, що його втечу спланував хтось інший, і Холлі з Рутом втрапили в пастку.

— Пропоную забиратися звідси,— сказала Холлі.— Негайно.

— Ні,— нахилився над гобліном Рут.— Коли вже ми тут, маємо забрати з собою Скалена.

Вільною рукою він схопив гобліна за комір і приготувався ривком поставити його на ноги. Пізніше Холлі зазначить у своєму звіті, що саме від тієї миті усе пішло геть не так, як мало. Рутина — хоча і трохи дивна — раптом перетворилася на щось жахливе.

— Не чіпай мене, ельфе,— сказав голос. Сичавий гоблінський голос. Голос Скалена. Але як таке може бути? Губи у генерала не ворушилися.

Рут відсахнувся, але опанував себе.

— Що тут відбувається?

Солдатська інтуїція Холлі дзижчала в потилиці.

— Що б то не було, нам це не сподобається. Ходімо, командире. Просто зараз.

Рут замислився.

— Голос лунає із його грудей.

— Може, операція? — припустила Холлі.— Ходімо звідси.

Командир нахилився, відкинув плащ Скалена. До грудей генерала була прив'язана металева коробочка. Тридцять на тридцять сантиметрів, з маленьким екраном по центру. На екрані світилося неясне обличчя. Саме воно і говорило.

— Ага, Джуліусе,— сказало воно голосом Скалена.— Я знав, що ти прийдеш. Славнозвісне его командира Рута не дозволить йому триматися осторонь. Явна пастка, і ти прийшов прямісінько до неї.

Голос був точно Скаленів, але було щось таке в побудові фраз, у модуляціях... Занадто витончене для гобліна. Витончене і дуже знайоме.

— Ти ще не здогадалася, капітане Шорт? — сказав голос. Тепер він змінився. Перейшов на вищі регістри. Тон уже не був ані чоловічим, ані гоблінським.

«Це говорить жінка,— подумала Холлі.— Жінка, яку я знаю».

На екрані з'явилося обличчя. Прекрасне і зле. Очі аж світилися від ненависті. Обличчя Опал Кобой. Більша частина голови була вкрита пов'язками, але впізнати можна було.

Холлі квапливо заговорила в мікрофон шолома.

— Фоулі, у нас проблема. Опал Кобой на волі. Повторюю: Опал Кобой на волі. Це пастка. Оточуйте територію, периметр п'ятсот метрів, везіть цілителів. Будуть постраждали.

Обличчя на екрані зареготало, крихітні зуби піксі блиснули, немов перлини.

— Можеш говорити що завгодно, капітане Шорт. Фоулі тебе не чує. Мій прилад блокує передачу даних. І сонний чіп теж, і скан, який, думаю, ви запустили до того, як іти сюди. Втім, ваш приятель- кентавр може вас бачити. Я лишила йому його дорогоцінні камери.

Холлі наблизилась зображення Опал. Якщо Фоулі отримає картинку піксі, про все інше він здогадається.

Кобой знову розреготалася. Опал явно насолоджувалася ситуацією.

— Дуже добре, капітане. Ти завжди була розумною. Відносно, звісно. Покажеш Фоулі моє обличчя, і він оголосить тривогу. Не хочеться тебе розчаровувати, Холлі, але прилад зроблено з особливого сплаву, невидимого для штучного ока. Фоулі не побачить нічого, крім легенького мерехтіння.

Секретний сплав розроблявся для космічних транспортних засобів. Він абсорбував усі хвилі відомих сигналів, людських та ельфійських, тож був віртуально невидимим для механічних пристроїв. Його виробництво було неймовірно дорогим. Навіть така невеличка кількість, якою було вкрито апарат Кобой, коштувала цілий склад золота.

Рут швидко випрямився.

— Тут усе проти нас, капітане. Виходимо звідси.

Але полегшення Холлі не відчула. Кобой так легко не відпустить. Просто так вони звідси не вийдуть. Якщо Фоулі зміг хакнути комп'ютер, то і Кобой зможе.

Сміх Опал перетворився на істеричний регіт.

— Виходити? Чудова тактика, командире. Вам потрібно попрацювати над своїм словниковим запасом. Що далі? Прикриття?

Холлі відстебнула клапан на рукаві, під яким ховалася гномська клавіатура. Вона швидко відкрила базу даних ЛЕП, знайшла файли щодо Опал Кобой.

— Опал Кобой,— сказав голос капрала Фронд. У ЛЕП завжди користувалися голосом Лілі Фрод для озвучки інформаційних відео. Вона була гламурною та елегантною, з шовковистими білявими локонами і нананікюреними нігтями дюйм завдовжки, абсолютно непридатними для польових умов.— Ворог ЛЕП номер один. Зараз перебуває під наглядом в клініці Дж. Аргона.. Опал Кобой — сертифікований геній. Результати стандартного тесту IQ — 300 балів. Підозри на манію величності і маніакальну одержимість. Дослідження зазначають, що Кобой може бути патологічною брехухою і страждати на легку форму шизофренії. За більш детальною інформацією зверніться, будь ласка, до центральної бібліотеки ЛЕП на другому поверсі Поліцейської Плази.

Холлі закрила файл. Одержимий геній і патологічна брехуха. Саме те, що потрібно. Інформація не дуже допомогла. Вона і сама це знала. Опал на свободі, хоче їх убити і виявилася досить розумною, щоб розробити план, як саме це здійснити.

Опал насолоджувалася своїм тріумфом.

— Ви навіть не знаєте, як довго я чекала на цю мить,— сказала піксі й замовкла.— Ні, знаєте. Врешті-решт, саме ви зруйнували мої плани. А тепер я впіймала вас обох.

Холлі була спантеличена. Може, Опал і має серйозні проблеми з психікою, але її аж ніяк не можна прийняти за дурну. До чого всі ці розмови? Від чого вона намагається їх відволікти?

Така сама думка майнула і у Рута.

— Холлі! Двері!

Холлі швидко обернулася і побачила, як почали зачинятися двері. Ще трохи, і вони будуть повністю відрізані від ЛЕП, а їхня доля цілком залежатиме від Опал Кобой.

Холлі прицілилася в магнітні ролики на верхній планці дверей, зробила один за одним кілька пострілів із «Нейтрино». Двері смикнулися, але не зупинилися. Двоє роликів вилетіли, але рушійна сила масивної плити все одно тримала їх на місці. З лиховісним гуркотом двері зачинилися.

— Нарешті ми одні,— сказала Опал голосом невинної ельфійки-студентки на першому побаченні.

Рут наставив зброю на прилад, прилаштований до грудей Скалена, немов це могло хоч якось зашкодити Кобой.

— Чого ти хочеш? — запитав він.

— Ти знаєш, чого я хочу,— відповіла Опал.— Питання в тому, як мені це отримати? Який вид помсти задовольнить мене більше? Звісно, ви обидва помрете, але цього недостатньо. Мені хочеться, аби ви страждали, як я, скомпрометовані та знехтувані. Принаймні, хтось один. Іншого принесу в жертву. Байдуже кого.

Рут відступив до бластових дверей, помахав рукою Холлі, щоб та підійшла.

— Варіанти? — прошепотів він, повернувшись спиною до приладу Кобой.

Холлі підняла візора, витерла з лоба піт. Шолом був обладнаний кондиціонером, але іноді піт не мав жодного відношення до температури.

— Ми повинні вибратися звідси,— відповіла вона.— Шахта — єдиний вихід.

Рут кивнув.

— Згоден. Піднінемося вгору, щоб вийти поза межі дії блокатора сигналів Кобой і виклинемо майора Кельпа.

— А Скален? Він замесмеризований до безтями і сам про себе не подбає. Якщо ми втечемо, Опал прибере його як свідка.

Така вже злодійська логіка. Ті, хто воліють підкорити світ, не гидуєть і тим, щоб прибрати зі свого шляху собі подібних.

Рут аж загарчав.

— Мало того, що ми через гобліна вскочили в таку халепу, так тепер іще і спасати його! Беремо Скалена із собою. Стрільни кілька разів в оту коробочку у нього на грудях, і коли вона перестане дзижчати, я перекину генерала через плече, і полінемо до Е37.

— Зрозуміло,— сказала Холлі, переводячи настройки зброї на

мінімум.

Частина заряду потрапить і до Скалена, але завдасть шкоди не більше, ніж пересушені на кілька хвилин зіниці.

— Не звертай уваги на піксі. Що б вона там не говорила, роби свою справу.

— Так, сер.

Рут кілька разів глибоко вдихнув. Холлі навіть заспокоїлася, коли побачила, що командир хвилюється не менше за неї.

— Гаразд. Починаємо.

Обидва ельфи повернулися і швидко кинулися до непритомного гобліна.

— Ми придумали якийсь планчик? — глузливо запитала Кобой з маленького екрана.— Щось геніальне, сподіваюсь. Щось таке, чого я не передбачила?

Похмура Холлі намагалася не прислухатися до її слів, але вони все одно проникали в мозок. Щось геніальне? Навряд чи. Просто зараз це єдиний варіант. Щось таке, що Кобой не передбачила? Сумнівно. Опал могла цілий рік до цього готуватися. Чи не станеться так, що вони робитимуть саме те, що їй потрібно?

— Сер...— почала Холлі, але Рут уже зайняв позицію біля Скалена.

Холлі випустила в маленький екран шість зарядів. Усі шість потрапили в піксельне зображення Кобой. Її обличчя зникло за шквалом перешкод. Між металевими частинами проскочили іскри, з динаміків повалив кислотний дим.

Рут затримався на мить, чекаючи, коли розподілиться заряд, і схопив Скалена за плечі.

Нічого не сталося.

«Я помилялася,— подумала Холлі, видихнувши. Вона навіть і не усвідомлювала, що затримала подих.— Я помилялася, дякувати богам. Опал не має плану». Але це було не так, і Холлі сама тому не вірила.

Коробочка на грудях у Скалена була прикріплена окто-ланцюгами. Таку систему з восьми телескопічних кабелів часто використовували в ЛЕП, щоб утримувати небезпечних злочинців. Замикати і відмикати замок можна було дистанційно, і коли ланцюги були вже замкнуті, відімкнути їх можна було або з пульта, або точильником. Щойно Рут нахилився, окто-ланцюги клацнули і захлеснулися навколо командира, звільнивши Скалена. Коробочка опинилася на грудях Рута.

На зворотному боці приладу з'явилося обличчя Кобой.

— Командире Рут,— сказала вона, аж задихаючись від люті,— схоже, тепер ти жертва.

— Дарвіт! — вилаявся Рут і стукнув прилад рукояткою пістолета.

Кабелі стиснулися ще більше, і Рут уже ледь міг дихати. Холлі почула, як хруснуло кілька ребер. Командир ледь утримався на ногах. На його торсі затанцювали магичні сині іскорки, автоматично зцілюючи переламані кістки.

Холлі кинулася на допомогу, але не встигла навіть добігти до командира, як прилад гарячково запікав. Чим ближче вона підходила, тим голосніше він пікав.

— Не підходь,— гаркнув Рут.— Не підходь. Це спусковий механізм.

Холлі зупинилася і у відчаї ударила кулаком повітря. Рут має рацію. Вона вже чула про спускові механізми наближення. Гноми використовують їх у шахтах. Закладають у тунель вибухівку, активують спусковий механізм і кидають із небезпечної відстані камінь.

На екрані знову з'явилося обличчя Опал.

— Послухайся Джуліуса, капітане Шорт,— порадила піксі.— Саме зараз варто бути дуже обережними. Твій командир має слухність: сигнал, який ти чуєш,— дійсно спусковий механізм. Підійдеш за близько, і його рознесе на шматки вибуховим гелем, що міститься всередині металевої коробки.

— Припини читати лекції та скажи, що тобі потрібно,— рикнув Рут.

— Ну ж бо, командире! Терпіння. Твоїм хвилюванням скоро край. Власне, вони вже скінчилися, тож чому б тобі просто не почекати, доки сплинуть твої останні секунди?

Холлі обійшла командира, намагаючись не прискорити пікання таймера, стала спиною до шахти.

— Вихід існує, командире,— сказала вона,— Мені просто потрібно подумати. Хвилину, щоб усе обміркувати.

— Дозволь мені допомогти усе обміркувати,— глузливо сказала Кобой, і лють спотворила її дитяче личко.— Твої приятелі зараз намагаються пробитися сюди з допомогою лазерів, але, звісно, вони не встигнуть. І б'юся об заклад, що мій старий однокашник Фоулі прилип до відео-екрана. Що ж він там бачить? Бачить свою приятельку Холлі

Шорт, яка наставила пістолета на свого командира. Навіщо вона це зробила?

— Фоулі про все здогадається,— сказав Рут.— Він уже тебе перемагав.

Опал зміцнила хватку опто-кабелів, змусивши командира впасти на коліна.

— Може, і здогадається. Якщо матиме час. Але вам не пощастило, час майже вийшов.

На Рутових грудях засвітилися цифри. Усього дві. Шість і нуль. Шістдесят секунд.

— Одна хвилина життя, командире. Як почувашся?

Цифри ожили.

Цокання, пікання і знуцання Опал впивалися в мозок Холлі.

— Вимкни, Кобой. Вимкни або, присягаюся, я...

Опал розреготалася. Регіт луною прокотився по тунелю, немов звідти неслося скреготіння гарпій.

— А то що? Що саме ти зробиш? Помреш поруч із командиром?

Знову хруст. Іще кілька ребер зламалося. Блакитні іскорки закрутилися по тілу Рута, немов зірки в урагані.

— Іди,— прогарчав він,— Холлі, я наказую тобі покинути мене.

— З усією до вас повагою, командире,— не можу. Це іще не кінець.

— Сорок вісім,— радісно проспівала Опал.— Сорок сім.

— Холлі! Іди!

— Я б послухалася на твоєму місці,— сказала Кобой.— На кону інші життя. Рут уже мертвий, чому б не врятувати того, кого ще можна?

Холлі застогнала. Ще одне невідоме у такому складному рівнянні.

— Кого я можу врятувати? Хто в небезпеці?

— Ніхто, хто є дійсно важливим. Так, двійко Людей Брудю.

«Звісно,— подумала Холлі.— Артеміс і Батлер. Іще двоє, які перешкодили планам Кобой».

— Що ти наробила, Опал? — вигукнула Холлі, намагаючись перекричати цокотіння спускового механізму і завивання вітру.

Кобой надула губки, немов дитина, яка завинила.

— Боюся, через мене твої друзі-люди вскочили в халепу. Саме зараз вони крадуть пакуночок із «Міжнародного банку» в Мюнхені. Такий собі невеличкий подаруночок від мене. Якщо юний Фаул такий розумний, яким усі його вважають, пакунок він не відкриє, аж допоки не

дістанеться до свого номера в готелі «Кронські». Там він перевірить, чи немає ще яких пасток. І тут спрацює біо-бомба, і «бай-бай, надокучливі люди». Можеш лишатися тут, щоб потім усе пояснити. Гадаю, за кілька годин зможеш виправдатися перед трибуналом. Або можеш урятувати друзів.

У Холлі голова пішла обертом. Командир, Артемис, Батлер. Усі от загинуть. Як вона може врятувати всіх? Виходу немає.

— Я полюватиму на тебе, Кобой. Де б ти не була, ніде на цій планеті ти не будеш у безпеці.

— Скільки отрути! А якщо я дам тобі підказку? Маленький шанс виграти?

Рут стояв навколішках, із куточка рота точилася кров. Блакитні іскорки зникли — його магія скінчилася.

— Це пастка,— видихнув він, морщачись від кожного складу.— Не дозволь надурити себе ще раз.

— Тридцять,— сказала Кобой,— Двадцять дев'ять.

Шолом раптом став затісний.

— Гаразд, гаразд, Кобой. Кажі швидко. Як можна врятувати командира?

Опал театралью повільно набрала повітря.

— На приладі. Там така мила плямочка. Два сантиметри діаметром. Червона точка під екраном. Якщо вдарити туди з боку спускового механізму, можна перевантажити систему. Якщо схибиш хоч на волосинку, вибухне гель. Шанс дуже малий, але й він більше, ніж той, що ти мені лишила, Холлі Шорт.

Холлі стиснула зуби.

— Ти брешеш. Навіщо тобі давати мені шанс?

— Не стріляй,— напрочуд спокійно сказав Рут.— Просто іди звідси. Врятуй Артеміса. Це останній мій наказ тобі, капітане. Навіть не думай його ігнорувати.

Але Холлі немов опинилася під товщею води. Усе навколо уповільнилося і наче розтеклося.

— Я не маю вибору, Джуліусе.

Рут спохмурнів.

— Не називай мене Джуліусом! Ти завжди так робиш, коли хочеш зробити по-своєму. Врятуй, Артеміса, Холлі. Врятуй його!

Холлі примружила одне око, прицілилася. Лазерний приціл був не

таким точним. Вона і без нього впорається.

— Артеміса я врятую потім,— сказала вона.

Потім зробила глибокий вдих, затримала повітря і натиснула на курок.

Холлі влучила в червону пляму. Вона точно це знала. Заряд розподілився по приладу, на металевій поверхні немов вогонь спалахнув.

— Я влучила,— крикнула вона зображенню Опал.— Я влучила в червону точку.

Кобой знизала плечима.

— Не знаю. Мабуть, таки на соту долю міліметра схибила. Не пощастило. Я була щирою.

— Ні! — скрикнула Холлі.

Спусковий механізм на Рутових грудях зацокав скоріше, замерхтіли цифри. Лишилося кілька секунд.

Командир підвівся, підняв візор шолома. Очі в нього були спокійними і безстрашними. Він з ніжністю посміхнувся Холлі. І в тій посмішці не було ніякого звинувачення. У нього навіть щоки не почервоніли.

— Будь щасливою,— сказав він, і в центрі грудей у нього спалахнуло помаранчеве полум'я.

Вибух усмоктав повітря із тунелю, вимагаючи кисню. Різнокольорові пасма вогню зметнулися вгору, немов пір'я птахів під час бійки. Ударною хвилею Холлі відкинуло до стіни. В костюмі полопалися волокна, перевантажені високою температурою і тиском. Циліндрична камера на шоломі вискочила зі свого пазу і покотилася до Е37.

Холлі теж потягнуло в тунель, кидаючи в різні боки, немов гілочку на вітру. Щойно пролунав вибух, у навушниках автоматично відкрилися захисні глушники звуків. Командир зник у полум'яній кулі. Його більш нема, жодних сумнів. Навіть магія йому б не допомогла. Буває таке, чого не можна виправити.

Усе розташоване біля входу в тунель, включаючи Рута і Скалена, перетворилося на хмару шрапнелі й пилу, маленькі часточки рикошетили від стін тунелю. Хмара посунулася в бік найменшого опору, тобто, слідом за Холлі. Вона ледь устигла активувати крила і піднятися на кілька метрів, як шрапнель пробила діру в стіні під нею.

Холлі зазирнула у величезний тунель. Шолом сповнився звуками її власного дихання. Командир загинув. Повірити не можна. Отак просто, через примху мстивої піксі. Чи була та точка на приладі? Чи вона дійсно схибила? Може, вона ніколи і не дізнається. Але спостерігачі ЛЕП подумують, що то вона пристрелила свого командира.

Холлі подивилася вниз. Під нею до земної кори опускалося те, що лишилося після вибуху. Уламки наближались до вируючої магми, спалахували від жару. Усе, що лишилося від Джуліуса Рута, було кремовано. На якусь мить мікроскопічні часточки спалахнули золотом і бронзою, немов зірки, що падають на землю.

Холлі повисіла так кілька хвилин, намагаючись усвідомити, що сталося. Не змогла. Надто жахливо. Тож вона заморозила біль і провину, лишивши їх на потім. Зараз вона мала виконати наказ. І вона його виконає, навіть якщо це буде останнім, що вона зробить, бо це останній наказ Джуліуса Рута.

Холлі збільшила потужність крил і полетіла вгору. Потрібно врятувати Людей Брудю.

Короткі зустрічі 3...

Батлером

Якщо чесно, Батлер мене пригнічує. Є в ньому щось таке. Важко навіть зрозуміти, що саме. Але потім стає ясно. Він же величезний. Говорити з ним — все одно що вийти на ринг проти професійного борця. Це голова на могутніх плечах. Вона такої самої форми і кольору, що й велетенський кокосовий горіх. Чи чули ви, як кажуть, що на обличчі у людини відбивається все її життя? У Батлера воно відбилося буквально. Стільки гуль та шрамів. Якимось я про це йому сказав. «Якщо ти такий вправний,— сказав я,— як сталося, що тебе стільки били?» Він лише глянув на мене своїми маленькими пронизливими очима і сказав: «Нехай мене б'ють, але Артеміса навіть і пальцем не зачеплять».

Ці слова аж ніяк не можна вважати погрозою. Але чомусь у мене зникло бажання навіть по спині Артеміса поплескати. Раптом Батлер щось не те подумає.

A handwritten signature in black ink that reads "Eoin Colfer". The signature is written in a cursive, slightly slanted style.